

Ліягона

**Він—Воскресіння і Життя,
сс. 4, 12**

**Свідчення про Сина Всемогутнього
Бога, с. 16**

**Тому що ми заборгували більше,
ніж можемо заплатити, с. 56**

**Виставка дитячих малюнків: євангелія
благословляє моє життя, с. 62**

© SCALA/ART RESOURCE, NEW YORK

Ессе Ното (Оце чоловік!), художник Антоніо Сізері

“А Пилат скликав первосвящеників, і старшин, і народ, і промовив до них: “Привели ви мені Чоловіка Цього, як того, що бунтує народ. А ось я перед вами розвідав,—і не знаходжу в Людині Оцій ані однієї провини такої, про що ви оскаржуєте. ...

Отже, я покараю Його й відпущу”.

(Бо повинен був їм відпустити одного на свято).

А народ став кричати й казати: “Візьми Цього, —відпусти ж нам Варавву!”...

І знову сказав їм Пилат, хочачи відпустити Ісуса. Та кричали вони й говорили: “Розіпни, розіпни Його!” Він же втретє промовив до них: “Яке ж зло вчинив Він? Я нічого, що на смерть заслуговувало б, на Нім не знайшов. Отже, я покараю Його й відпущу”.

А вони сильним криком свого домагалися, та вимагали розп'ясти Його. ...

І Пилат присудив, щоб було, як просили вони...

Ісуса віддав їхній волі” (Лука 23:13–14, 16–18, 20–25).

ПОСЛАННЯ

- 4** Послання Першого Президентства: Нема Його тут, бо воскрес!
Президент Томас С. Монсон
- 7** Послання візитного вчителювання: Мета Товариства допомоги

СТАТТІ

- 20** Завжди пам'ятати Його
Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
Три способи, які допоможуть нам пам'ятати Спасителя.

НА ОБКЛАДИНЦІ
Мир залишаю вам,
художник Уолтер
Рейн, з люб'язного
дозволу Музею
історії Церкви.

- 28** Ребекка Свейн Вільямс:
стійка й непохитна
Дженіс Лін Джонсон
*Вона залишалася вірною
євангелії навіть тоді, коли
доводилося долати спротив
своєї сім'ї.*

- 32** З істиною на вітрилах по
Маршаллових островах
Джошуа Дж. Перкі
*Іноді нам потрібна допомога
інших людей, щоб знайти
свою дорогу до прямої й
вузької пугі.*

РУБРИКИ

- 8** Через мале і просте
- 11** Служіння в Церкві: "Усе
це мене благословляє"
Майкл Р. Морріс

- 12** У що ми віримо: Ісус
Христос викупив наші гріхи

- 14** Ми говоримо про Христа:
Покайтеся, поверніться до
Господа і зціліться
Девід Л. Фрішкнехт

- 16** Класика євангелії:
Очищуюча сила Гефсиманії
Старійшина Брюс Р. Мак-Конкі

- 38** Голоси святих останніх днів

- 74** Церковні новини

- 79** Ідеї для домашнього
сімейного вечора

- 80** До нових зустрічей:
Терновий вінок—вінок
переможця
Ларрі Гіллер

42

42 Завіт укладають навічно

Марта Валенсія Васкес

Ще молодою дівчиною я прийняла рішення, що одного дня увійду до храму, хоча в Коста-Ріці на той час ще не було храму.

44 Нарешті я послухався

Ім'я не вказується

Протягом нашого побачення з Мадлен Дух не припиняв нагадувати мені, що я маю ходити на побачення лише з дівчатами, які дотримуються високих норм поведінки.

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону? Підказка: прекрасна принцеса.

46 Запитання і відповіді

“Чому в моїй сім’ї є проблеми, хоча ми ходимо до церкви, проводимо домашній сімейний вечір і намагаємося жити за євангелією? Що ще ми можемо робити?”

48 Плакат: Завжди пам’ятай Його

49 Рядок за рядком: Учення і Завіти 76:22–24

50 Благословення за надання допомоги

Ешлі Даєр

Серед уламків зруйнованих землетрусом будівель я зрозуміла свою індивідуальну цінність.

52 Сила Писань

Адам С. Олсон

Цим двом тайтянським підліткам лише потрібно було звернутися до Писань.

55 На місіонерській ниві: Секрет мого благословення

Скотт Тальбот

56 Посередник Ісус Христос

Президент Бойд К. Пекер

Притча про кредитора і позичальника допомагає нам зрозуміти справедливість, милість і Спокуту.

50

70

59 Вибір Нії

Марсель Ніюнгі

Вона постала перед вибором, коли зрозуміла, що продавець дав їй надто велику задачу.

60 Великодній тиждень

Хоча ми святкуємо Великдень лише один день, він пов’язаний з подіями, що тривали в житті Спасителя упродовж тижня.

62 Малюнки дітей з усього світу

Рибалки, храми, місіонери та інше.

65 Особливий свідок: Як мені залишатися осторонь усього поганого, що є у світі?

Старійшина Річард Г. Скотт

66 Початкове товариство вдома: Ісус Христос—мій Спаситель і Викупитель

Ана Марія Кобурн і Крістіна Франко

68 Щасливі бути вдома

Чед Е. Фарес

Брат і сестра з Камбоджі розповідають, що приносить їм щастя.

70 Для молодших дітей

Офіційний міжнародний журнал Церкви Ісуса Христа
Святих Останніх Днів

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Ворум Дванадцятьох Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Пол Б. Пайпер

Консультанти: Стенлі Г. Елліс, Крістоффель Голден
мол., Йошихіко Кікучі

Головний директор: Девід Л. Фрішкнехт

Керівник редакційного відділу: Вінсент А. Вон

Керівник відділу графіки: Аллан Р. Лойборг

Головний редактор: Р. Вел Джонсон

Помічники головного редактора: Дженіфер Л.
Грінвуд, Адам С. Олсон

Заступник редактора: Райян Карр

Помічник редактора: Сюзен Барретт

Редколегія: Девід А. Едвардс, Метью Д. Фліттон,
Ларен Портер Гонт, Леррі Гіллер, Керрі Кастен,
Дженніфер Медді, Мелісса Меррілл, Майкл Р. Морріс,
Саллі Дж. Оуджерк, Джошуа Дж. Перкі, Чед Е. Фарес,
Джен Пінбороу, Річард М. Ромні, Джанет Томас, Пол
Ванденберге, Джулі Уорделл

Старший секретар: Лорел Течер

Головний директор художнього відділу: Дж. Скотт
Кнудсен

Керівник художнього відділу: Скотт Ван Кемпен

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Відділ дизайну і видавництва: Калі Р. Арройо,
Коллетт Небекер Аун, Говард Г. Браун, Джулі Бердетт,
Томас С. Чайлд, Реджинальд Дж. Крістенсен, Кім
Фенстермейкер, Кетлін Говард, Ерік П. Джонсен,
Деніс Кербі, Скотт М. Моой, Джинні Дж. Нільсон
Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження: Еван Ларсен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади звертайтеся до місцевого
розподільного центру Церкви або керівника приходу
чи філії.

**Рукописи і запитання надсилайте до Liahona,
Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA; або електронною поштою на
адресу: liahona@ldschurch.org.**

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибати, корейською,
латвійською, литовською, мальгаською, маршалійською,
монгольською, німецькою, норвезькою, польською,
португальською, російською, румунською, самоанською,
себуано, словенською, тагальською, тайянською,
тайською, тонганською, угорською, українською, урду,
фіджійською, фінською, французькою, хорватською,
чеською, шведською та японською мовами.
(Періодичність видання різна в залежності від мови).

© 2011 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для
разового некомерційного церковного або домашнього
використання. Ілюстративні матеріали не можна
копіювати, якщо інше не зазначено у відповідному
місці біля ілюстрації. Із запитаннями щодо авторських
прав звертайтеся до Офісу інтелектуальної власності
за адресою: Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна
адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2011 Vol. 14 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address *must* be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Post
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt
Lake City, UT 84126-0368.

Більш докладно в он-лайні

Liahona.Lds.org

ДЛЯ ДОРΟΣЛИХ

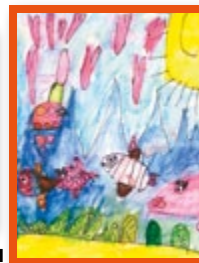
Читайте історії про навернення
на Маршаллових островах (с. 32) і
дивіться більше фотографій на сайті
www.liahona.lds.org.

ДЛЯ МОЛОДІ

Коли двоє тайянських підлітків в-
рішили зосередитися на опануванні
Писань, це змінило їхнє життя (с. 52).
Дізнайтеся більше на сайті
www.seminary.lds.org.

ДЛЯ ДІТЕЙ

Перегляньте 23 малюнки

з міжнародної виставки, що на
с. 62–64, та знайдіть інші роботи
на сайті www.liahona.lds.org.

ВАШОЮ МОВОЮ

Журнал *Ліягона* та інші церковні матеріали доступні багатьма
мовами на сайті www.languages.lds.org.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК ЦЬОГО НОМЕРА

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Активізація, 32
Божественна сутність,
70, 72
Вивчення Писань, 52,
68
Випробування, 46
Віра, 32
Воскресіння, 4, 16, 49,
60
Завіти, 42
Зразок, 32
Зцілення, 80
Індивідуальна цінність,
50
Історія Церкви, 8

Ісус Христос, 4, 12, 14,
16, 20, 48, 49, 56, 60,
66, 80
Любов, 41
Милість, 56
Мистецтво, 62
Місіонерська робота,
28, 55
Молитва, 40
Моральність, 42, 44
Навернення, 28, 32, 38
Новий Завіт, 60
Норми, 44
План спасіння, 41
Покаяння, 12, 14, 32, 39

Праведність, 65
Причастя, 20, 48
Пророки, 10
Робота, 9
Святий Дух, 44
Семінарія, 52
Сім'я, 46
Служіння, 11, 41, 50
Спокута, 12, 14, 16, 39,
66
Справедливість, 56
Таланти, 62
Товариство допомоги, 7
Церковні провідники, 9
Чесність, 59

Президент
Томас С. Монсон

Нема Його тут, бо воскрес!

Сьогодні лише руїни залишилися від Капернауму, міста на березі озера, яке було центром подій за часів служіння Спасителя в Галілеї. Тут він проповідував у синагозі, навчав на березі моря і зцілював у домівках.

На початку Свого служіння Ісус прочитав уривок з Ісаї: “Дух Господа Бога на Мені, бо Господь помазав Мене благовістити сумирним, послав Мене перев’язати зламаних серцем, полоненим звіщати свободу, а в’язням—відчинити в’язницю” (Ісаїя 61:1; див. також Лука 4:18). Це є чітким проголошенням божественного плану спасіння синів і дочок Бога.

Однак Ісусове проповідування в

Галілеї було лише прелюдією. На пагорбі під назвою Голгофа з Сином Людським відбулася жахлива подія.

Його взяли під варту в Гефсиманському саду після Останньої вечері. На Нього, полишеного учнями, плювали, Його допитували і принижували. З останніх сил Ісус ніс Свій величний хрест на Череповище. Після всенародного визнання на Нього чекала зрада, тортури і смерть на хресті.

Кажучи словами пісні “The Holy City” (Святе місто):

*Усе навкруг змінилось. ...
Холодний сірий ранок
Упав, як тінь хреста,
На одинокий пагорб¹.*

Наш Небесний Батько віддав Свого Сина за нас. Наш Старший Брат віддав Своє життя за нас.

В останню мить Господар міг відступити. Але Він цього не зробив. Він спустився нижче всього, щоб усе спасти: рід людський, землю і все живе, що коли-небудь її заселяло.

Жодні слова для християн не мають більшого значення за ті, що промовив ангел, звертаючись до Марії Магдалини, яка була в сльозах, та до іншої Марії, коли вони підійшли до гробниці, щоб подбати про тіло їхнього Господа: “Чого ви шукаєте Живого між мертвими? Нема Його тут, бо воскрес!” (Лука 24:5–6).

Це проголошення стало спасінням для всіх, хто жив і помер, хто живе й колись помре, і для тих, хто ще народиться, але потім помре.

Завдяки перемозі Христа над могилою, всі ми воскресемо. Це і є викупленням душі. Павло писав:

“Є небесні тіла й тіла земні, але ж інша слава небесним, а інша земним.

Інша слава для сонця, та інша

слава для місяця, та інша слава для зір,—бо зоря від зорі відрізняється славою!

Так само й воскресення мертвих” (1 Коринтянам 15:40–42).

Ми прагнемо саме цілестіальної слави. Ми прагнемо жити тільки в присутності Бога. Ми прагнемо належати саме до вічної сім’ї.

Я свідчу про Того, хто визволив нас від нескінченної смерті, що Він не лише Учитель істини. Він—більше, ніж учитель. Він є взірцем досконалого життя—але він не просто взірець. Він є неперевершеним лікарем—але він не просто лікар. Він у буквальному розумінні Спаситель світу, Син Божий, Князь миру, Святий Ізраїля, Сам воскреслий Господь, Який проголосив: “Я перший і останній; Я Той, Хто живе, Я Той, Кого було вбито; Я ваш заступник перед Батьком” (УЗ 110:4).

“Я повен сид, ясных надій, Живе, живе Спокутар мій!”²

Я свідчу про це. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Frederick E. Weatherly, “The Holy City” (1892).
2. “Живе, живе Спокутар мій”, *Гімни*, № 69.

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Хороші вчителі заохочують до єдності всіх, кого навчають. Коли люди діляться своїми думками і слухають одне одного з повагою, то не лише створюють сприятливу для навчання атмосферу, але і більше згуртовуються (див. *Навчати—немає покликання*

величнішого [2000], с. 63). Єдність буде міцнішати серед тих, кого ви навчаєте, коли вони з благоговінням свідчатимуть про Спокуту Ісуса Христа і Його воскресіння. Ця єдність допомагатиме сім’ям виконувати пораду Президента Монсона ставати “вічною сім’єю”.

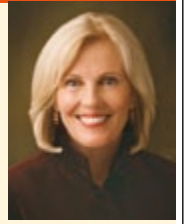

МОЛОДІ

Він показав нам шлях повернення додому

“Спаситель прийшов на землю, щоб показати нам, як жити за планом, складеним на небесах—планом, який зробить нас щасливими, якщо будемо жити за ним. Його приклад вказує нам шлях повернення додому до нашого Небесного Батька. Жодна інша людина на землі не була такою “стійкою і непохитною” (див. Мосія 5:15). Він ніколи ні на що не відволікався. Він був зосереджений на виконанні волі Батька і залишився відданим Своїй божественній місії. ...

Ви—частина того чудового плану, що був представлений в доземному царстві. Ваш прихід на землю в цей час очікувався, відколи план було прийнято. В який час ви прийшли і куди прийшли—це не випадковість. Тодішня ваша “надзвичайн[а] вір[а] і добрі діяння” (Алма 13:3) заклали основу того, чого ви можете досягти зараз, якщо ви будете відданими і слухняними. ... Перед вами велика робота. Щоби виконати свою божественну місію і жити за планом щастя, ви також мусите бути стійкими і непохитними”.

Елейн Ш. Дальтон, генеральний президент Товариства молодих жінок, “В усі часі і в усьому, і в усіх місцях”, *Ліягона*, трав. 2008, с. 116.

ДІТЯМ

Ми можемо бути вічною сім’єю

Президент Монсон навчає, що завдяки силі Спасителевої Спокути ми можемо бути разом знову зі своєю сім’єю після смерті. Об’єднай цю сім’ю, виконуючи вказівки, подані внизу.

Вказівки: Членів сім’ї, що зліва, смерть відділила одне від одного і від Спасителя. Зроби копію цієї сторінки, роздрукуй її з www.lds.org, або зроби власну ілюстрацію, щоб показати, як Спаситель об’єднує нас разом. Склади сторінку вздовж кожної пунктирної лінії, щоб зірки внизу сторінки доторкалися одна одної, приховуючи темні ділянки.

Мета Товариства допомоги

З молитвою вивчіть поданий матеріал і, якщо це доречно, обговоріть його з сестрами, яких ви відвідуєте. Звертайтеся до запитань, які допоможуть вам зміцнити ваших сестер і перетворити Товариство допомоги на активну частину свого власного життя.

Віра • Сім'я • Служіння

Як тільки нас було покликано до президентства, ми отримали деякі матеріали стосовно історії Товариства допомоги. Ми з молитвою вивчали їх, бажаючи знати мету Товариства допомоги й те, чого від нас очікує Господь. Ми дізналися, що мета Товариства допомоги, як її було встановлено Господом,—навчати і надихати Його дочок, щоб підготувати їх до благословень вічного життя.

Для виконання цієї мети Товариства допомоги Господь дає завдання кожній сестрі й організації в цілому:

1. Зміцнювати віру та особисту праведність.
2. Зміцнювати сім'ї та домівки.
3. Надавати допомогу, служачи Господу і Його дітям.

Ми можемо діяти в Господній спосіб лише якщо прагнемо особистого одкровення, отримуємо його й діємо відповідно. Без особистого одкровення ми не досягнемо успіху. Якщо ми прислухаємося до особистого одкровення, то не можемо зазнати невдачі. Пророк Нефій навчав нас, що Святий Дух покаже нам “усе, що [нам] слід робити” (2 Нефій 32:5). Ми повинні дати собі можливість бути достатньо тихими й достатньо спокійними, щоб слухати голос Духа.

Сестри, нам належить важлива роль у тому, щоб допомагати в розбудові царства Божого й підготовці до приходу Господа. В дійсності, Господня робота не може бути завершена без допомоги Його дочок. Саме тому Господь сподівається, що ми будемо більше жертвувати. Він сподівається, що ми будемо працювати над метою Товариства допомоги, як ніколи раніше.

Джулі Б. Бек, генеральний президент Товариства допомоги.

З Писань:

Повторення закону 6:5–7; Лука 10:30–37; Якова 1:27; 2 Нефій 25:26; Мосія 3:12–13

Щоб прочитати про жінку, яка була взірцем віри й особистої праведності, зверніться до с. 28.

Що я можу зробити?

1. Яке натхнення я отримала, щоб допомагати сестрам зростати у вірі й особистій праведності та зміцнювати їхні сім'ї й домівки? Яку допомогу я можу надати?

2. Як я буду використовувати це послання, щоб зміцнити свою віру та з більшим зобов'язанням працювати над особистою праведністю?

Більш докладна інформація міститься на сайті www.reliefsociety.lds.org.

ПОСИЛАННЯ

1. Joseph Smith, *History of the Church*, 5:25.
2. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт*, (1999), с. 185.
3. М. Рассел Баллард, “Жінки праведності”, *Ліягона*, груд. 2002, с. 39.

З нашої історії

На зборах Товариства допомоги, що відбулися 9 червня 1842 року, пророк Джозеф Сміт навчав сестер, що мета їхнього товариства “не лише допомагати бідним, але і спасати душі”¹. Це проголошення як духовної, так і практичної мети, характеризує роботу Товариства допомоги упродовж усієї його історії. У 1906 році Президент Джозеф Ф. Сміт (1838–1918) навчав: “[Товариство допомоги] не тільки опікується потребами бідних, хворих і нужденних; але частиною його обов'язків—більшою частиною—є нагляд за духовним благополуччям і спасінням матерів і дочок Сіону, щоб ніхто не був знехтуваним, але щоб усі мали захист від нещастя, лиха, сил темряви й проявів зла, що загрожують їм у світі”². У 2001 році старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятиох Апостолів, знову наголосив: “Кожна сестра у цій Церкві, яка уклала завіт з Господом, має божественне повноваження допомагати спасати душі, вести жінок світу, зміцнювати домівки в Сіоні й будувати царство Боже”³.

Через мале і просте

“І з малого виходить те, що є великим” (УЗ 64:33).

ПРО ІСТОРІЮ ЦЕРКВИ В УСЬОМУ СВІТІ

Маршаллові острови

Хоча члени Церкви відвідували Маршаллові острови під час Другої світової війни, до лютого 1977 року місіонерська робота не велася там офіційно. Того року в цей регіон було призначено старійшину Вільяма Уорделла і старійшину Стівена Купера з Гавайської Гонолульської місії. За допомогою старійшини Февкеса, члена Церкви, який переїхав на Маршаллові острови у справах своєї роботи, вони проводили церковне богослужіння в будівлі іншої церкви.

Того першого року місіонери охристили 27 навернених. Через три роки Маршаллові острови увійшли до Мікронезійської Гуамської місії. У 1984 році на Маршаллових островах було організовано округ Маюро.

Кількість членів Церкви постійно зростала, внаслідок чого в 1991 році на атолі Кваялейн було організовано другий округ. У 2006 році було організовано місію Маюро на Маршаллових островах. Упродовж наступних трьох років спостерігалось велике зростання кількості активних членів Церкви, завдяки зусиллям, спрямованим на повернення до активності, хрищенням навернених, а також зміцненню місцевого провідництва. Внаслідок цього 14 червня 2009 року було організовано кіл Маюро на Маршаллових островах.

Щоб прочитати історії про віру й навернення членів Церкви на Маршаллових островах, зверніться до с. 32.

Конференція допомагає навчатися

Наші діти вже повиростили, живуть окремо й мають свої сім'ї, але ми знайшли для себе чудовий спосіб навчатися разом. І в цьому нам допомагають слова пророків. Упродовж місяця після генеральної конференції я вивчаю виступи на сайті www.conference.lds.org і вибираю цитати, що дають спрямування, провід і втіху. Я підбираю достатньо цитат, щоб їх вистачило по одній на кожен день упродовж наступних шести місяців. (Наприклад, упродовж квітня я знаходжу цитату на кожен день, починаючи з 1 травня й закінчуючи 31 жовтня). Після цього я розсилаю ці цитати усім своїм дітям.

Як доповнення до їхнього особистого вивчення конференції, ці цитати дня часто стають темою обговорення для членів сім'ї. І хоча нас розділяють кілометри, цей чудовий спосіб допомагає знову і знову звертатися до порад пророків у період між конференціями.

Крістін Тіппетс, шт. Юта, США

ЦЕРКВА НА МАРШАЛЛОВИХ ОСТРОВАХ	
Членів Церкви	4486
Місій	1
Колів	1
Округів	1
Приходів/філій	11

Дж. Рубен Кларк молодший: людина надзвичайних обдарувань

Джошуа Рубен Кларк молодший народився в Грантсвіллі, шт. Юта, 1 вересня 1871 року. Хоча він майже не ходив до школи й не міг відвідувати старші класи середньої школи, його навчала мати, і він любив навчатися. Він першим у своїй групі закінчив Університет Юти зі ступінню бакалавра природничих наук і продовжив навчання, вивчаючи право на юридичному факультеті Колумбійського університету в Нью-Йорку.

У 1898 році брат Кларк одружився з Люсін Аннетою Сейведж у Солт-Лейкському храмі. Вони стали батьками чотирьох дітей.

Здобувши ступінь з юриспруденції та маючи видатний розум, Дж. Рубен

Кларк мол. розпочав видатну діяльність в галузі юриспруденції та державної цивільної служби, яка закінчилася призначенням його в 1930 році послом Сполучених Штатів у Мексику. Однак цю кар'єру було припинено, коли брата Кларка підтримали радником Президента Гебера Дж. Гранта, що відбулося 6 квітня 1933 року. Хоча він на той час був первосвящеником, однак не був генеральним авторитетом. У жовтні 1934 року його висвятили апостолом, а тоді відразу ж підтримали Першим радником Президента Гранта. Президент

Президент Кларк (зліва) з Ламонтом Торонто, президентом місії.

Перше Президентство 1945 року (зліва направо): Дж. Рубен Кларк мол., Гебер Дж. Грант і Девід О. Мак-Кей.

Кларк продовжував служити радником Президента Альберта Сміта і Девіда О. Мак-Кея.

Серед усього, що він зробив для Церкви, найнезабутнішим є приклад смирення, виявленого ним під час покликання Девіда О. Мак-Кея Президентом Церкви. Девід О. Мак-Кей покликав президента Кларка другим радником. Оскільки президент Кларк служив першим радником у попередніх Перших Президентствах, дехто, очевидно, вважав, що його недооцінили, однак президент Кларк пояснив: “У служінні Господу важливо не те, де ти служиш, а як ти це робиш. У Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів людина обіймає ту посаду, на яку її було належним чином покликано, і вона не прагне цієї посади, але і не відмовляється від неї”¹.

Президент Кларк помер 6 жовтня 1961 року.

ПОСИЛАННЯ

1. J. Reuben Clark Jr., in Conference Report, Apr. 1951, 154.

СЕМІНАР СЛУЖБИ СОД З ДОПОМОГИ У ПРАЦЕВЛАШТУВАННІ

Служба СОД з допомоги у працевлаштуванні пропонує проведення семінару для тих, хто шукає роботу, хоче навчатися чи започаткувати

бізнес. Семінар допомагає людям визначити цілі в їхній кар'єрі й розвинути впевненість та здатність досягати успіху. Семінар за своїм характером є навчальним, інтерактивним, мотивуючим і веселим заходом. Люди, які застосовують те, чого навчаються під час семінару, часто здатні знаходити роботу за короткий час, ніж звичайно.

Під час семінару розглядаються такі теми, як визначення мети в кар'єрі, пошук ресурсів для досягнення поставлених цілей, написання резюме і досягнення успіху на новій роботі.

Щоб дізнатися, де проводиться семінар, зверніться до свого єпископа чи президента філії або зайдіть на сайт www.ldsjobs.org і клацніть на “Find a Center”.

“І ПАМ’ЯТАЙ В ДНЯХ ЮНАЦТВА СВОГО ПРО СВОГО ТВОРЦЯ” (ЕКЛЕЗІЯСТ 12:1)

У Писаннях описано служіння пророків і апостолів. Багато з цих провідників пізнали Бога зі свого юнацтва. Ось п’ять розповідей з Писань, у яких ідеться про кількох із цих майбутніх провідників.

- Івана Христителя, якого було покликано підготувати народ до “пришествия Господа”, було “висвячено ангелом Божим, коли йому було вісім днів, на цю владу” (УЗ 84:27–28).

- Цар Йосія, який почав царювати у вісім років, 31 рік свого царювання присвятив тому, щоб допомогти юдеям повернутися до євангелії (див. 2 Царів 22).

- Мормону було приблизно 10 років, коли Аммарон обрав його наступником у зберіганні літописів (пластин Нефія). Приблизно в 16-річному віці Мормон очолював нефійську армію. (Див. Мормон 1:2–4; 2:1–2.)

- Давид був простим “юнаком”, коли вбив Голіята, а років йому було, мабуть, стільки ж, як і воїнам Геламанової армії (див. 1 Самуїлова 17:49–56; Алма 53:22).

- Йосипу було 17 років, коли його продали в Єгипет, але “був Господь із Йосипом” (див. Буття 37:2, 27–28; 39:2).

“Усе це мене благословляє”

Майкл Р. Морріс

Співробітник редакції церковних журналів

Якщо це субота, то ви застанете Ельвіру Гуальєрелло за роботою на кухні у себе вдома в Пуерто-Мадрін, що знаходиться на аргентинському узбережжі затоки Нуево в південній провінції Чубут.

Вона відмірює кількість борошна й води, а потім бере інші інгредієнти. Жінка майже не розмовляє, поки працює. Її дії більш промовисті за її слова. Зрештою, вона виконує Господнє завдання.

“Оскільки я знаю, що роблю щось хороше, це викликає у мене хороші почуття”,—каже сестра Гуальєрелло, змішуючи інгредієнти. Під час роботи вона думає про Спасителя, щаслива від думки, що результат її служіння допоможе членам Церкви пам’ятати Його.

Сестрі Гуальєрелло 82 роки. Їй подобається служити візитною вчителькою, допомагати диригувати у приході й робити хліб для причасних зборів. Це покликання вона звеличує вже понад 10 років. Для себе вона

готує буханку хліба на початку тижня, але кожної суботи вона приділяє час, щоб приготувати хліб, як вона каже, “спеціально для Церкви”. Я кажу собі: “Я повинна приготувати хліб, і я повинна піти до церкви. Мені хочеться, щоб усе так і було”.

Оскільки здоров’я дозволяє, ця сестра також відвідує храм, здійснюючи щорічну 20-годинну подорож автобусом на північ, до храму в Буенос-Айресі.

“Сестра Гуальєрелло завжди радо служить скрізь, де тільки може,—каже її єпископ Хесус Сантос Гум’ель.—Члени приходу знають, що вони можуть на неї розраховувати. Незважаючи на свій вік, вона незмінно готує хліб кожної суботи, і кожної неділі приходить до церкви. Вона—гарний приклад”.

Сестра Гуальєрелло зустріла місіонерів повного дня у 1962 році в Мар-де-Плата, південніше Буенос-Айреса, бо працювала в пансіоні,

Ельвіра Гуальєрелло

де вони жили. Коли через 15 років, після переїзду в Пуерто-Мадрін вона впізнала місіонерів, які постукали до неї у двері, то прослухала бесіди, охристілася й почала життя, сповнене служінням у Церкві.

Сьогодні вона живе сама, але не почуває себе самотньою. У неї є Писання і приходська сім’я, і вона часто спілкується з Небесним Батьком у молитві. Крім того, їй подобається відчувати присутність Духа, який Господь пообіцяв тим, хто служить Йому, служачи іншим¹.

“Усе це мене благословляє,—каже сестра Гуальєрелло, усміхаючись.— В Церкві у нас завжди знайдеться якась справа, і це робить мене щасливою. Я завжди відчуваю радість, коли служу Небесному Батькові”. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Генрі Б. Айрінг, “У силі Господа”, *Ліягона*, трав. 2004, с. 19; див. також Іван 14:16–18; Учення і Завіти 88:3.

ЩОБ ЛІТНІЙ ВІК ПРИНОСИВ РАДІСТЬ

Секрет того, як відчувати себе потрібним і не бути самотнім, полягає в тому, щоб завжди

шукати можливість допомогти людям, які мають потребу. Президент Езра Тефт Бенсон (1899–1994) запропонував літнім членам Церкви обдумати можливість служити таким чином:

1. Працювати у храмі й часто його відвідувати.
2. Збирати й писати сімейні історії.
3. Займатися місіонерським служінням.
4. Сприяти зміцненню сім’ї.
5. Приймати й виконувати церковні покликання.
6. Служити так, як служив Христос.
7. Підтримувати фізичну форму, здоров’я й активність.

З виступу Езры Тефта Бенсона, “To the Elderly in the Church,” *Ensign*, Nov. 1989, 4–6.

ІСУС ХРИСТОС ВИКУПИВ НАШІ ГРІХИ

Одна з причин нашого перебування на землі—це навчитися виконувати Божі заповіді. За винятком Ісуса Христа, Який прожив досконало, всі, хто жили на землі, грішили (див. Римлянам 3:23; 1 Івана 1:8). Гріх означає, що ми свідомо порушуємо Божі заповіді, і до кожного гріха додається покарання. Коли ми грішимо, то, згідно з вимогами справедливості, маємо страждати (див. Алма 42:16–22).

Зрештою, наслідком кожного гріха є відокремлення від Бога (див. 1 Нефій 10:21). Це відокремлення є настільки серйозним, що ми не

можемо подолати його самостійно.

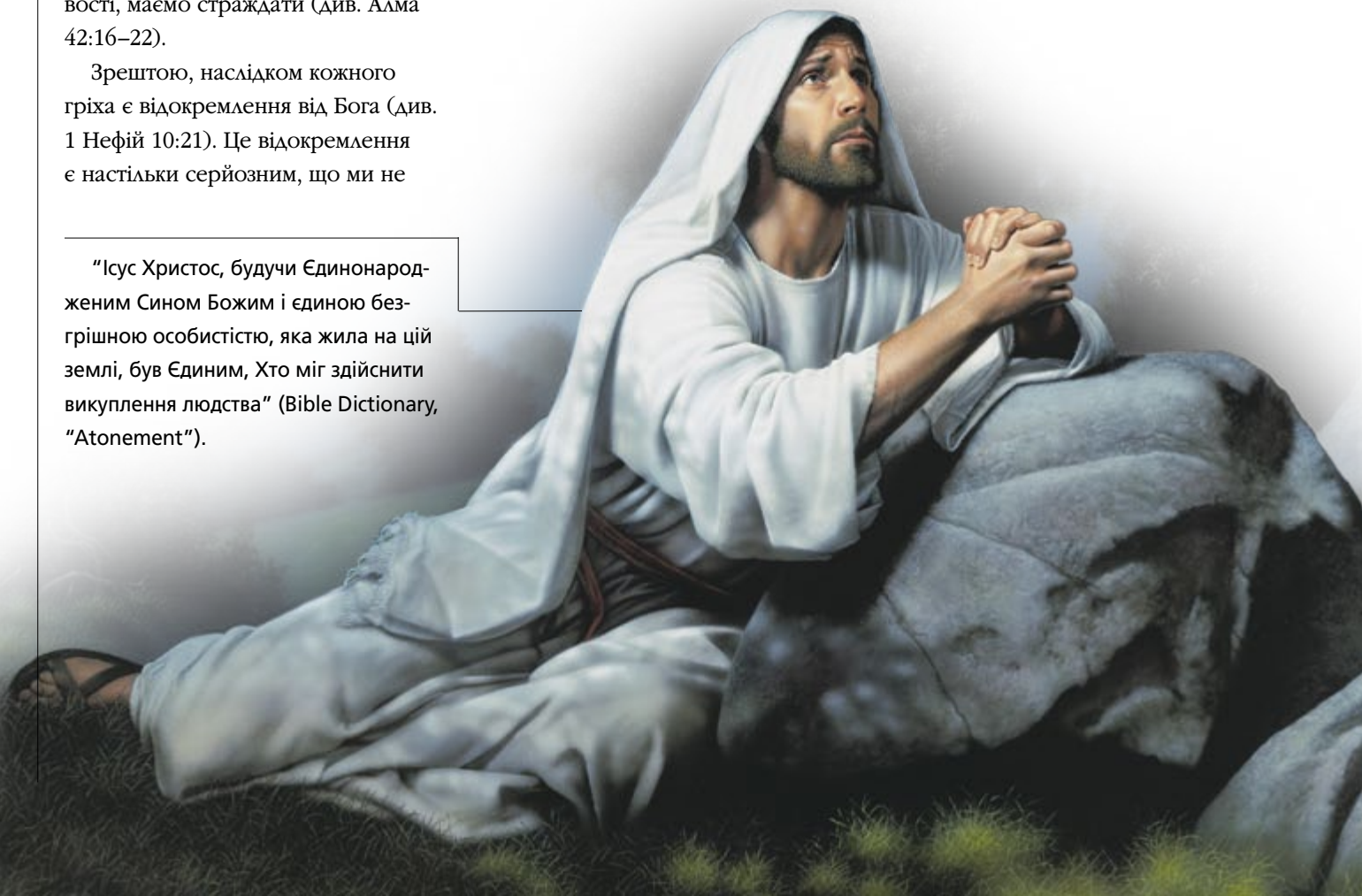
Для подолання цього відокремлення Небесний Батько забезпечив шлях: Його єдинопороджений Син Ісус Христос узяв на себе тягар наших гріхів і дав нам можливість бути духовно чистими та об'єднатися з Ним. Таким є план милості.

Спаситель навчав: “Бо знай, Я, Бог, вистраждав це за всіх, щоб

їм не страждати, якщо покаються; але якщо вони не покаються, вони повинні страждати саме так, як Я” (УЗ 19:16–17).

Складовою Спокути були страждання Ісуса Христа в Гефсиманському саду й на хресті Череповища. Каючись у своїх гріхах, ми можемо впускати силу Його Спокути у своє життя.

“Ісус Христос, будучи Єдинопородженим Сином Божим і єдиною безгрішною особистістю, яка жила на цій землі, був Єдиним, Хто міг здійснити викуплення людства” (Bible Dictionary, “Atonement”).

Спокута також приносить нам такі благословення:

1. Воскресіння всім людям, які народжуються на землі (див. Алма 11:42–45).

Ісус Христос, Який добровільно викупив наші гріхи, сказав:

“Прийдіть до Мене, усі стружені та обтяжені,—і Я вас заспокою!

Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий,—і “знайдете спокій душам своїм”.

Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!” (Матвій 11:28–30). ■

Більш докладна інформація міститься в таких матеріалах: *Основи євангелії* (2009), сс. 59–66 та *Стійкі у вірі* (2005), сс. 154–160.

3. Здатність знаходити мир у випробуваннях завдяки тому, що Ісус узяв на себе наші болі й хвороби (див. Іван 14:27; Алма 7:11–12).

“Дивіться, Я прийшов у світ принести викуплення світові, щоб спасти світ від гріха.

Отже, кожного, хто кається і приходить до Мене, як мале дитя, того Я прийму, бо для таких царство Бога.

Знайте, за таких Я поклав Своє життя і знову взяв його; отже, покайтеся і приходьте до Мене, ви, кінці землі, і будьте спасеними” (3 Нефій 9:21–22).

2. Вічне життя в присутності Бога всіх дітей, які помирають, не досягнувши віку підзвітності—8 років (див. Мосія 3:16; 15:24–25; Мороній 8:8–12).

4. Винагорода праведним за несправедливість у цьому житті (див. Проповідуйте Мою євангелію [2004], с. 52).

Покайтесь, поверніться до Господа і зціліться

“Ось, хто покався у своїх гріхах, того прощено, і Я, Господь, не пам’ятаю їх більше” (УЗ 58:42).

Девід Л. Фрішкнехт

Відділ навчальних матеріалів

БЛАГОСЛОВЕННЯ ПОКАЯННЯ

“Гріх—це свідоме порушення небесного закону. Спокута Ісуса Христа—це дар Божий Його дітям, що дає можливість виправити й подолати наслідки гріха. ...

Дар Спокути Ісуса Христа благословляє нас у всі часи і в усіх місцях можливістю покаяння і прощення”.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “Піднімайте, де стоїте”, *Ліягона*, лист. 2007, с. 99.

Нещодавно одна хороша й вірна жінка, яку я знаю, отримала серйозні травми під час автомобільної аварії. Крім усього іншого, у неї були поламані ребра й хребет. Для одужання їй необхідно було носити корсет та фіксатор на ший, щоб вони не рухалися. Корсет і фіксатор були дуже незручними, але необхідними. Завдяки ним спина і шия могли загоїтися.

Покаяння схоже на корсет. Коли ми грішимо, то завдаємо ран нашій душі, а щоб зцілитися знову, необхідне божественне лікування. Покаяння створює умови, що дозволяють Спасителю завдяки силі Спокути *зцілити* нас (див. 3 Нефій 9:13). Якщо якісь складові покаяння незручні для нас—як той корсет для зламаної спини—нам все ж таки треба каятися.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, навчав: “Щире покаяння повертає нас до праведних дій. Щоб щиро покаятися, ми мусимо визнати свої гріхи і

відчувати докори, тобто смуток для Бога, і сповідатися в тих гріхах Богові. Якщо наші гріхи серйозні, ми також мусимо сповідатися в них уповноваженому провідникові священства. Нам слід просити у Бога прощення і робити все можливе, щоб виправити всю шкоду, якої могли завдати наші дії. Покаяння означає зміну розуму і серця—ми припиняємо робити погане і починаємо чинити правду. Це приносить нам оновлене ставлення до Бога, себе і життя взагалі”¹.

Якщо ми успішно пройдемо процес покаяння, то внаслідок цього будемо зцілені, відчуємо полегшення і щастя. Дороті Д. Р. Уайт писала:

*Ми бачимо сльози, які течуть зовні,
Однак омивають зсередини*².

Господь наполегливо, з любов’ю і переконанням благає, щоб ми покалися, бо Він хоче зцілити нас. Він страждав тілом і духом, щоб сплатити ціну за наші гріхи, якщо ми каємося. Він каже:

Блудний син смиренно повернувся до батька і сказав: “Прогрішився я, отче, против неба та супроти тебе, і недостойний вже зватися сином твоїм” (Лука 15:21). Батько радо вітав його з поверненням додому. Так і Небесний Батько радо вітає нас, коли ми каємося.

“Бо знай, Я, Бог, вистраждав це за всіх, щоб їм не страждати, якщо покаються;

Але якщо вони не покаються, вони повинні страждати саме так, як Я;

Таким стражданням, яке примусило Мене, Самого Бога, найвеличнішого з усіх, тремтіти від болю і кровоточити кожною порою, та страждати і тілом, і духом—і Я хотів, щоб Я міг не пити з цієї гіркої чаші і відсахнутися—

Проте, слава нехай буде Батькові, і Я скуштував і закінчив свої приготування для дітей людських.

Отже, Я наказую тобі знову покаятися” (УЗ 19:16–20).

Тож покаймося, повернімося до Господа й зцілімося. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Дітер Ф. Ухтдорф, “Рубіж повернення”, *Ліягона*, трав. 2007, с. 100.
2. Dorothy J. R. White, “Repentance,” *Ensign*, July 1996, 27.

Які благословення приносить покаяння і прощення?

- Святий Дух підтвердить нам, що нас прощено.
- Бог зніме з нас тягар вини за гріхи.
- Ми будемо відчувати Святого Духа зі ще більшою силою.

Щоб знайти більш докладну інформацію, зверніться до Єзекіїль 33:15–16; Алма 12:33–34; 36:13, 17–20 і Бойд К. Пекер, “The Brilliant Morning of Forgiveness,” *Ensign*, Nov. 1995, 18–21.

ЧОМУ ПОКАЯННЯ НАС ЗЦІЛЮЄ?

Старійшина Ніл Л. Андерсен, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, допомагає відповісти на це запитання у своєму виступі на генеральній конференції “Покайтеся, щоб Я міг зцілити вас” (*Ліягона*, лист. 2009, сс. 40–43). Пророк Алма також допомагає нам зрозуміти покаяння і Спокуту (див. Алма 42).

1. Наше покаяння відкриває нам доступ до Христової Спокути й зцілення. Своїми стражданнями в Гефсиманії та на Голгофі Христос викупив гріхи всіх людей. Він і може, і має велике бажання прощати наші гріхи.
2. Коли ми грішимо, то відвертаємося від Бога. Це раниць наш дух.
3. Коли ми каємося, то “знову повертаємося” до Бога. Це допомагає заспокоїти докори сумління. Прощення також знімає “провину з наших сердець” (Алма 24:10) і приносить “спокій у свідомості” (Мосія 4:3), таким чином зцілюючи нас.

Ви можете комусь свідчити про благословення, які прийшли до вас внаслідок покаяння.

Очищуюча сила ГЕФСИМАНІЇ

**Старійшина
Брюс Р. Мак-Конкі
(1915–1985)**

З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

Брюс Р. Мак-Конкі народився 29 липня 1915 року в шт. Мічиган, США. Він був підтриманий членом Першої ради сімдесятників 6 жовтня 1946 р. і був висвячений на апостола 12 жовтня 1971 р. Старійшина Мак-Конкі помер 19 квітня 1985 року в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта. Цей виступ було проголошено на генеральній конференції 6 квітня 1985 р.

Я відчуваю, і Дух підтверджує мені, що найважливіше вчення, яке я можу проголосити, й найпотужніше свідчення, яке можу скласти, стосується викупительної жертви Господа Ісуса Христа.

Його Викуплення—це найвидатніша подія, яка відбувалася чи відбуватиметься з початку Сотворіння упродовж усіх століть безкінечної вічності.

Це найвищий вияв доброти й благодаті, яку лише Бог міг виявити. Завдяки їй усі вимоги і умови Батькового вічного плану спасіння стали чинними.

Завдяки їй стали реальними безсмертя й вічне життя людини. Завдяки їй усі люди отримують спасіння від смерті, пекла, діявола і нескінченної муки.

І завдяки їй всі, хто вірить і дотримується славетної євангелії Бога, всі, хто є істинними й вірними послідовниками та перемагає світ, всі, хто страждає за Христа і Його слово, всі, хто зазнає покарань і переслідувань за справу Того, Кому ми належимо—всі стануть такими, як їхній Творець, і сидітимуть з Ним на троні й правитимуть з Ним віковично у віковичній славі.

Розповідаючи про ці чудові речі, я скористаюся власними словами, хоча ви зустрічали їх у Писаннях, чули від інших апостолів і пророків.

Правда в тому, що вони вперше були проголошені іншими, але тепер вони мої, бо Святий Дух Божий склав мені свідчення про їхню істинність, і тепер неначе Господь безпосередньо відкрив їх мені. Таким чином, я чув Його голос і знаю Його слова.

У Гефсиманському саду

Дві тисячі років тому поза стінами Єрусалима розкинувся гарний сад, який називався Гефсиманським. Там Ісус і Його найближчі друзі зазвичай усамітнювалися, щоб поміркувати й помолитися.

Там Ісус навчав Своїх учнів вченням царства, і всі вони спілкувалися з Ним, Хто є Батьком всіх нас, до Чийого служіння вони були залучені й Чийї справі служили.

На цьому священному місці, яке можна порівняти з Еденом, де перебував Адам, чи Синаєм, звідки Єгова дав Свій закон, або Череповищем, де Син Божий віддав Своє життя, як викуп за багатьох,—саме на цій святій землі безгрішний Син Вічного Батька взяв на Себе гріхи всіх людей за умови їхнього покаяння.

Ми не знаємо, ми не можемо сказати, жоден людський розум не може досягнути

Його арешт, суд і бичування

Після цього—змучений і виснажений фізично—Він постає перед юдеями та іншими, хто є перевтіленими дияволами, до того ж дехто з них належить до самого Синедріону. І Його ведуть з вірвовкою на шиї, як звичайного злочинця, де суд вершитимуть архізлочинці, які, будучи юдеями, посідали місце Аарона і, будучи римлянами, представляли владу кесаря.

Вони повели Його до Анни, Кайафи, Пилата, Ірода й назад до Пилата. Його звинувачували, лихословили, били. Їхня огидна слина текла по його обличчю, в той час як жорстокі побої продовжували ослаблювати сповнене болем тіло.

На його спину градом сипалися удари. Кров текла по Його обличчю, коли терновий вінок впився в його тремтяче чоло.

Але після всього Його бичували, бичували без одного сорока ударами, бичували батогом з багатьма шкіряними ремнями, кожний з яких мав вплетені наконечники з гострої кістки чи металевого уламка.

Багато людей помирали від одного лише бичування, однак Він піднявся, відстраждавши бичування, щоб померти ганебною смертю, на жорсткому хресті Череповища.

всю важливість того, що зробив Христос у Гефсиманії.

Ми знаємо, що з кожної Його пори виступили великі краплі крові, коли він пив осад з гіркої чаші, яку Батько дав Йому.

Ми знаємо, що Він страждав як тілом, так і духом, більше, ніж людина може знести, якщо це не до смерті.

Ми знаємо, що якимось незрозумілим для нас чином Його страждання задовольнили вимоги правосуддя, викупивши розкаяні душі від болю і покарань за гріх і відкривши шлях милосердю до тих, хто вірить у Його святе ім'я.

Ми знаємо, що Він розпростертий лежав на землі, оскільки біль і муки нескінченного тягаря змусили Його тремтіти й викликали бажання не пити гірку чашу.

Ми знаємо, що ангел прийшов зі славетних небесних сфер, щоб зміцнити Його у цьому випробуванні, і ми можемо припустити, що то був могутній Михаїл, який першим пав, щоб людина була.

Наскільки ми можемо судити, ці нескінченні муки—ці ні з чим незрівнянні страждання—тривали близько трьох або чотирьох годин.

Жоден людський розум не може досягнути всю важливість того, що зробив Христос у Гефсиманії.

Після цього Він поніс Свій власний хрест, поки не впав, знесилений його вагою, болем і наростаючою мукою від всього, що відбувалося.

На хресті

І нарешті на пагорбі, що називається Череповищем—нагадую, що він знаходився поза стінами Єрусалима—поки безпомічні учні дивилися й мало не вмирили від страждань, римські солдати поклали Його на хрест.

Важкими молотками вони увігнали залізні цвяхи в Його ноги, долоні та зап'ястки. Він справді був ранений за наші гріхи і за наші провини Він мучений був.

Потім хрест підняли, щоб усі могли бачити, і смакувати, і лихословити, і висміювати. Цим вони і займалися, сповнені злоби, упродовж трьох годин—від дев'ятої ранку до полудня.

Потім небо почорніло. Темрява вкривала землю упродовж трьох годин, як це було серед нефійців. Почалася сильна буря, наче Сам Бог природи страждав.

І дійсно так було, бо поки Він висів на хресті упродовж наступних трьох годин, від полудня до трьох годин дня, усі безмежні муки й немилосердні болі Гефсиманії повторилися.

І нарешті, коли біль спокутування виснажив Його—коли було здобуто перемогу, коли Син Божий виконав волю Свого Батька в усьому,—тоді Він сказав: “Звершилось!” (Іван 19:30), і добровільно віддав Свого духа.

У духовному світі

Коли мир і спокій милостивої смерті звільнили Його від болю й смутку смертного життя, Він увійшов у Божий рай.

Коли Він приніс Свою душу як жертву за гріх, То був готовий побачити Своє сім'я, згідно з месіанським словом.

Цим сіменем були всі святі пророки й вірні святі минулих століть; цим сіменем були всі, хто взяв на себе Його ім'я і хто духовно народився від Нього, ставши Його синами й дочками, так само, як і ми; усі вони зібралися в духовному світі, щоб побачити Його обличчя й почути Його голос.

Минуло 38–40 годин—три дні за юдейським виміром часу—і наш Господь вийшов з ариматейської гробниці, куди Никодим і Йосип з Ариматеї поклали Його частково набальзамоване тіло.

Його Воскресіння

Потім, незбагненним для нас чином, Він набув таке тіло, яке ще не знало тління, і піднявся в тому славетному безсмерті, яке зробило Його таким самим, Яким є Його воскреслий Батько.

Тоді Він отримав усю владу на небесах і на землі, здобув вічне піднесення, явився Марії Магдалині й багатьом іншим, і зійшов на небеса, щоб сидіти там праворуч від Бога, Батька Всемогутнього, та правити віковічно у вічній славі.

Його воскресіння з мертвих на третій день увінчало Спокуту. І знову, неймовірним для нас чином, наслідки Його Воскресіння поширюються на всіх людей, щоб усі вони воскресли з могили.

Як Адам приніс смерть, так Христос приніс життя; як Адам є батьком смертності, так Христос є батьком безсмертя.

І без обох, смертності й безсмертя, людина не могла б здобути свого спасіння й піднятися на ті висоти над небесами, де боги й ангели віковічно перебувають у вічній славі.

Знання про Спокуту

Отже, Спокута Христа є найголовнішим, найфундаментальнішим вченням євангелії, і його найменше розуміють з усіх даних через одкровення істин.

Багато з нас мають поверхневі знання і покладаються на Господа та Його доброту, долаючи життєві випробування й негаразди.

Але якщо ми хочемо мати таку віру, як у Еноха й Іллі, ми повинні вірити в те, у що вірили вони, знати те, що знали вони, й жити так, як жили вони.

Я запрошую вас разом зі мною здобути міцне й непохитне знання про Спокуту.

Ми повинні відкинути філософії людські й мудрість мудрих та прислухатися до того Духу, Який нам дано, щоб вести до всієї правди.

прийшли безсмертя й вічне життя.

Якби не було Падіння Адама, яким увійшла смерть, то не було б і Спокути Христа, якою увійшло життя.

Його викупительна кров

І зараз, як причасник цієї досконалої Спокути, здійсненої пролиттям Божої крові, я свідчу, що вона відбулася в Гефсиманії та на Голгофі. І як причасник Ісуса Христа я свідчу, що Він є Сином живого Бога і Його розп'яли за гріхи світу. Він—наш Господь, наш Бог і наш Цар. Я знаю це сам, незалежно від будь-якої людини.

Я—один із Його свідків, і прийде день, коли я доторкнуся до слідів від цвяхів на Його руках і ногах і омию Його ноги сльозами.

Але я не буду знати краще, ніж знаю тепер, що він є Сином Всемогутнього Бога, що Він—наш Спаситель і Викупитель, і що спасіння приходить у Його викупительній крові та через неї—і ніяким іншим чином.

Бог зробив усе можливе, щоб ми могли ходити у світі, як Бог наш Батько є у світі, щоб, відповідно до Його обіцянь, кров Ісуса Христа, Його Сина, очистила нас від гріха. ■

Підзаголовки додано; вживання великої літери й правопис узгоджені з сучасними правилами.

Ми повинні досліджувати Писання, приймаючи їх як розум, волю й голос Господа і силу Бога на спасіння.

Якщо ми читаємо, розмірковуємо й молимося, то своїм розумом побачимо три сади Бога—Еденський сад, Гефсиманський сад і Сад порожньої гробниці, де Ісус явився Марії Магдалині.

Сотворіння, Падіння і Спокута

В Еденському саду ми побачимо все, що було створено, у райській славі,—де немає ні смерті, ні сили дітонародження, ні випробувального досвіду.

Ми пізнаємо, що таке сотворіння, зараз невідоме людині, було єдиним способом створити умови для Падіння.

Потім ми побачимо, як Адам

і Єва, перший чоловік і перша жінка, вийшли зі свого стану безсмертної, райської слави, щоб стати першою смертною плоттю на землі.

Смертність разом із силою дітонародження й смертю, увійдуть у світ. А через провину почнеться випробувальний стан труднощів та перевірок.

Потім у Гефсиманії ми побачимо, як Син Божий викупить людину від тимчасової і духовної смерті, що зійшла на нас через Падіння.

І зрештою, перед порожньою гробницею ми пізнаємо, що Христос, наш Спаситель, розірвав пута смерті й переможно подолав могилу.

Отже, Сотворіння—це батько Падіння. Завдяки Падінню прийшло смертне життя і смерть, а завдяки Христу

*Наслідки
Його Воскресіння поширюються на всіх людей, щоб усі вони воскресли з могили.*

Старійшина Д. Тодд
Крістофферсон

З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

ЗАВЖДИ „ПАМ'ЯТАТИ ЙОГО

*Якщо ми завжди пам'ятаємо Спасителя,
то можемо “життєрадісно роб[ити] все,
що в нашій владі”, впевнені, що Його сила
і любов будуть підтримувати нас.*

Причасні молитви є підтвердженням, що одна з головних цілей причастя, запровадженого Господом Ісусом Христом, полягає в тому, щоб ми могли “завжди пам'ятати Його” (УЗ 20:77, 79). Щоб пам'ятати Спасителя, нам, очевидно, треба пам'ятати Його Спокуту, символічно представлену хлібом і водою, які є нагадуванням про Його страждання і смерть. Ми ніколи не повинні забувати, що Він зробив для нас, бо без Його Спокути і Воскресіння життя

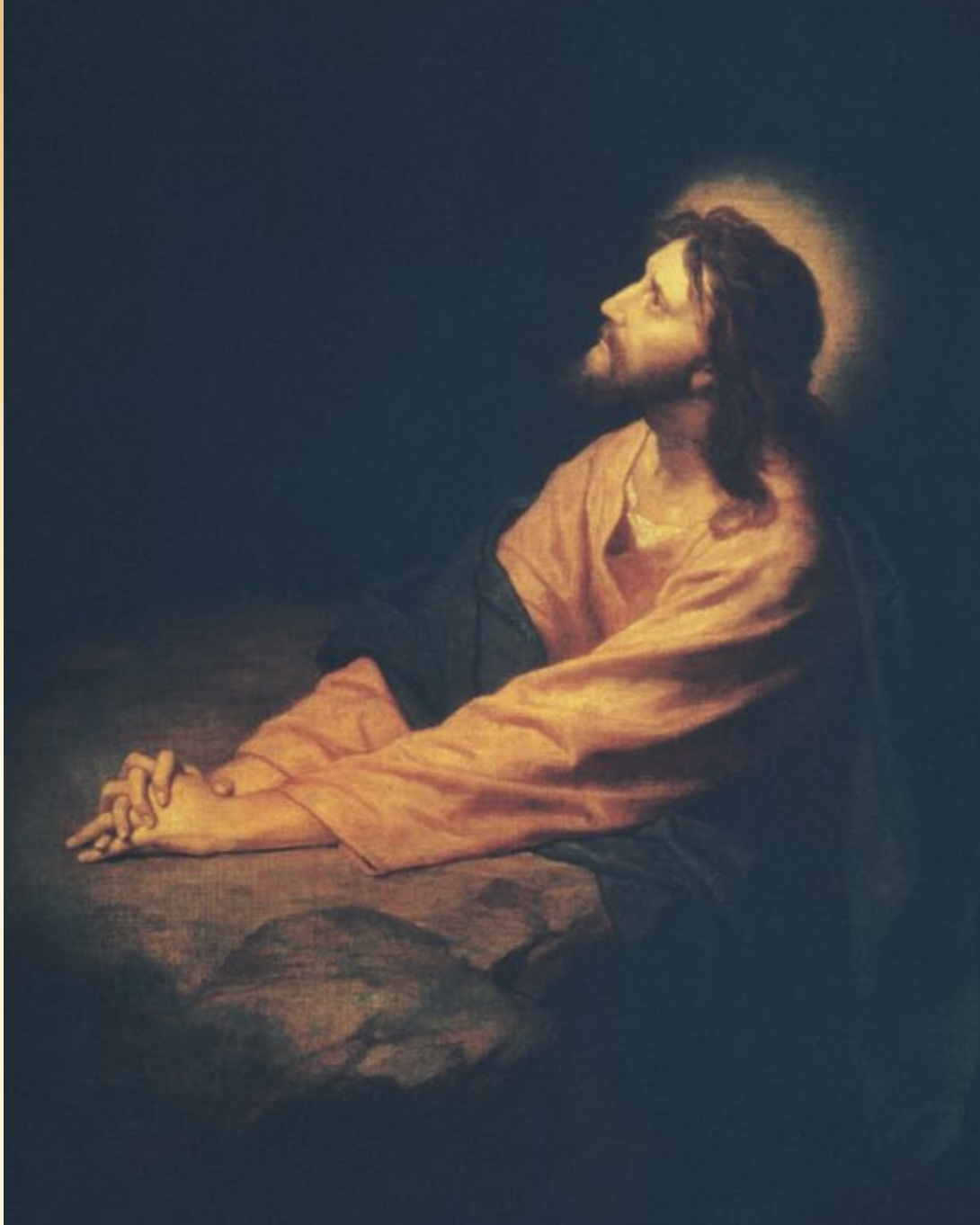
не мало б сенсу. Однак завдяки Його Спокуті й Воскресінню наше життя має вічні, божественні перспективи.

Я б хотів розглянути три аспекти того, що означає “завжди пам'ятати Його”: по-перше, прагнути дізнатися й виконувати Його волю; по-

друге, зрозуміти і прийняти свої обов'язки, щоб відповідати перед Христом за кожную думку, кожне слово та вчинок і, по-третє, жити з вірою й без страху, щоб ми могли завжди звертатися до Спасителя за допомогою в час нужди.

Ми з вами можемо зробити Христа центром свого життя і стати з Ним, як одне, так само, як Він був, як одне, з Батьком. Ми можемо почати з того, що проаналізуємо всі складові свого життя й організуємо їх за пріоритетністю таким чином, щоб у центрі був Спаситель.

1. Прагнути дізнатися й виконувати волю Христа так само, як Він прагнув знати волю Батька.

Благословляючи під час причастя хліб, ми приймаємо зобов'язання взяти на себе ім'я Сина і “завжди пам'ятати Його, і дотримуватися Його заповідей, які Він дав [нам]” (УЗ 20:77). Було б доречно, якби ми читали цей завіт таким чином: “завжди пам'ятати Його, *щоб* дотримуватися Його заповідей”. Саме таким чином Він завжди пам'ятав про Батька. Як Він сказав: “Я нічого не можу робити Сам від Себе. Як Я чую, суджу, і Мій

суд справедливий,—не шукаю-бо волі Своєї, але волі Отця, що послав Мене” (Іван 5:30).

Ісус досягнув досконалої єдності з Батьком, підкоривши себе, як тілом, так і духом, волі Батька. Кажучи про Свого Батька, Ісус промовив: “Я завжди чиню, що Йому до вподоби” (Іван 8:29). Оскільки то була воля Батька, Ісус упокорився аж до смерті—“волю Сина буде поглинуто волею Батька” (Мосія 15:7). Його зосередженість на Батькові—це одна з головних причин того, чому Ісусове служіння було таким чистим і потужним.

Подібним же чином ми з вами можемо зробити Христа центром свого життя і стати з Ним, як одне, так само, як Він був, як одне, з Батьком (див. Іван 17:20–23). Ми можемо почати з того, що проаналізуємо всі складові свого життя й організуємо їх за пріоритетністю таким чином, щоб у центрі був Спаситель. Спочатку потрібно привести у відповідність все те, що дозволить завжди пам'ятати Його—часто молитися і вивчати Писання, вдумливо досліджувати вчення апостолів, щотижня готуватися, аби гідно приймати причастя, приходити на недільні богослужіння і записувати та запам'ятовувати те, чого Дух і досвід навчають нас стосовно учнівства.

Вам спадуть на думку й інші справи, які особливим чином відповідають цій порі вашого життя. Як тільки ми приділяємо належний час і відповідні засоби, щоб за допомогою їх зробити Христа центром свого життя, то можемо додавати інші обов'язки та важливі для нас події, такі як освіта й сімейні обов'язки. Подібним же чином найважливіше в нашому житті не буде витіснене просто хорошими подіями, а все меншовагітне посяде нижчий щабель пріоритетності чи зовсім відпаде.

Я визнаю, що узгодження нашої волі з волею Ісуса Христа таким самим чином, як Він узгодив Свою волю з волею Батька—це нелегка справа. Президент Бригам Янг (1801–1877) з розумінням ставився до наших труднощів, кажучи про них так:

“Після всього, що було сказано і зроблено, після того, як Він так довго вів цей народ, чи не відчуваєте ви, що маєте недостатньо довіри до Бога? Чи маєте ви це відчуття в собі? Ви можете запитати: “[Брате] Бригам, чи є у тебе це відчуття?” Так, є. Я бачу, що певною мірою маю брак довіри до Того, в Кого вірю. Чому? Тому що в мене немає відповідної сили, і це є наслідком Падіння.

... Часом щось піднімається в мені й до певної міри проводить межу між моїми інтересами та інтересами Небесного Батька; щось, що не дає привести мої інтереси у повну відповідність з інтересами Батька.

Я знаю, що ми повинні відчувати й розуміти, наскільки це можливо, наскільки це доступно попри нашу занепалу природу, наскільки нам дозволяють зрозуміти самих себе здобуті віра й знання, що інтереси Бога, Якому ми служимо—це наші інтереси, і що у нас не може бути інших інтересів ні в часі, ні у вічності”¹.

Хоча це можливо й нелегко, але ми можемо постійно просуватися вперед з вірою в Господа. Я можу засвідчити, що з часом зростатиме наше бажання і здатність завжди пам'ятати Спасителя і йти за Ним. Ми повинні терпляче працювати над цією метою і молитися завжди, щоб мати дух проникливості й божественну допомогу в час нужди. Нефій радив: “Я кажу вам, що ви повинні молитися завжди, і не слабнути; що ви не повинні робити жодної справи для Господа, щоб наперед не помолитися Батькові в ім'я Христа, щоб він освятив твої діла для тебе, щоб твої діла були на користь твоєї душі” (2 Нефій 32:9).

Я був свідком простого прикладу такої молитви, коли нас зі старійшиною Далліном Х. Оуксом, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, призначили провести співбесіду з однією подружньою парою з іншої країни в режимі відеоконференції. Перед тим, як іти в студію, я ще раз проглянув інформацію, зібрану про цю пару, і вважав себе готовим до співбесіди. За кілька хвилин до призначеного часу я побачив, як старійшина Оукс сидить сам зі схиленою головою. За мить він підвів голову і сказав: “Я щойно помолився, готуючись до співбесіди. Нам знадобиться дар проникливості”. Він не знехтував найважливішою підготовкою—молитвою,—аби

Як би ми не намагалися “замаскувати” або приховати щось від інших людей,—з настанням неминучого дня все це постане перед нами, і ми будемо підняті перед Ісусом Христом, Богом чистої і досконалої справедливості.

те, що ми будемо робити, було нам на добро, а Господу—на славу.

2. Підготуйтеся відповідати перед Христом за кожну думку, слово та вчинок.

У Писаннях чітко вказано, що буде Великий день суду, коли Господь стоятиме й судитиме народи (див. 3 Нефій 27:16), і коли кожне коліно схилиться й кожний язик визнає, що Він є Христос (див. Римлянам 14:11; Мосія 27:31; УЗ 76:110). Виняткову природу й масштаби того суду описав Алма у Книзі Мормона:

“Бо наші слова викриватимуть нас; так, усі наші діяння викриватимуть нас; нас не буде визнано незаплямованими; і наші думки також викриватимуть нас; і в цьому жадливому стані ми не насмілюся глянути на нашого Бога; і ми були б готові радіти, якби змогли

наказати скелям і горам упасти на нас, щоб сховати нас від Його присутності.

Але цього не може бути; ми повинні прийти і стати перед Ним у Його славі, і в Його силі, і в Його могутності, величі, і владі, і визнати, на наш вічний сором, що всі Його присуди справедливі; що Він справедливий у всіх Своїх діяннях, і що Він милосердний до дітей людських, і що Він має всю владу спасти кожну людину, яка вірить в Його ім'я і приносить плід, гідний покаяння” (Алма 12:14–15).

Коли Спаситель давав визначення Своїй евангелії, то суд займав у ній центральне місце. Він сказав:

“Ось Я дав вам Свою евангелію, і такою є евангелія, яку Я дав вам,—що Я прийшов у світ виконати волю Мого Батька, тому що Мій Батько послав мене.

І Мій Батько послав Мене, щоб мене було піднято на хресті; і після того як Мене було піднято на хресті, щоб Я міг привести всіх людей до Себе, щоб так як Мене було піднято людьми, так і людей буде піднято Батьком, щоб вони стали переді Мною, щоб бути судженими за свої діяння, чи то вони добрі, чи то вони злі—

І з цієї причини Мене було піднято; отже, згідно з силою Батька Я приведу всіх людей до Себе, щоб їх було суджено згідно з їхніми діяннями” (3 Нефій 27:13–15).

Звичайно ж, вислів бути “підня[тим] на хресті” є символом Спокути Ісуса Христа, за допомогою якої Він задовольнив вимоги, які справедливість може пред’являти на кожного з нас. Іншими словами, Своїми стражданнями у Гефсиманії та на Голгофі й смертю Він заплатив за все, що справедливість могла вимагати від нас за наші гріхи. Отже, Він стоїть на місці справедливості та є уособленням справедливості. Бог є настільки ж справедливим, наскільки й люблячим. Наші борги і зобов’язання зараз належать Ісусу Христу. Тому Він має право судити нас.

За Його словами, суд буде ґрунтуватися на наших вчинках. Надзвичайно “доброю новиною” в Його євангелії є те, що Він пропонує дар прощення за умови нашого покаяння. Отже, якщо серед наших вчинків знайшлося місце покаянню, то Він прощає наші гріхи й помилки. Якщо ми відхиляємо дар прощення, відмовляючись каятися, тоді покарання справедливості, яку Він зараз уособлює, накладаються на нас. Він сказав: “Бо знай, Я, Бог, вистраждав це за всіх, щоб їм не страждати, якщо покаються; але якщо вони не покаються, вони повинні страждати саме так, як Я” (УЗ 19:16–17).

Отже, завжди пам’ятати Його означає, що ми завжди пам’ятаємо про те, що від Нього нічого не можна приховати. Нічого у нашому житті—ні вчинка, ні слова, ні навіть думки—ми не зможемо приховати від Батька і Сина. Жодний обман під час іспитів, жодна украдена в магазині річ, жодна хтива фантазія чи потурання, жодна брехня не залишиться пропущеною, непоміченою, прихованою чи забутою. Як би ми не намагалися “замаскувати” або приховати щось від інших людей,— з настанням неминучого дня все це постане перед нами, і ми будемо підняті перед Ісусом Христом, Богом чистої і досконалої справедливості.

Усвідомлення цього допомагало мені в різні часи або покаятися, або не чинити гріх. Якось під час продажу будинку виникла помилка в документах, і я опинився в ситуації, коли міг абсолютно законно отримати більше грошей від свого покупця. Мій агент з нерухомості запитав, чи залишу я ті гроші собі, оскільки мав на це право. Я подумав про те, що стану перед Господом, уособленням справедливості, і буду намагатися пояснити, що я мав законне право скористатися перевагою над покупцем через його помилку. Я не знайшов себе дуже переконливим, і особливо тому, що, ймовірно, проситиму в той же час милостивого ставлення до себе. Я знав, що не знайду внутрішнього спокою, якщо отримаю гроші таким нечесним шляхом. Я відповів агенту, що ми дотримаємося угоди в тому вигляді, як уклали її спочатку. Для мене важливішим за суму грошей є знання про те, що після цієї угоди мені не буде в чому каятися.

У молодості моя легковажність стала причиною певних неприємностей, які виникли у одного з моїх братів. Тоді я не признався у своїй дурості, і ніхто ніколи не дізнався про мою роль у тій справі. Минули роки, і під час молитви, коли я просив Бога відкрити мені, що я маю виправити у своєму житті, аби бути для Нього більш приємним, цей випадок спав мені на думку. Я забув про нього, однак Дух шепотів, що ця провина залишалася нерозв’язаною, і мені потрібно було зізнатися в ній. Я зателефонував братові, вибачився і попросив його пробачити мені. Брат швидко і великодушно пробачив. Моє збентеження і розкаяння менше б мучили мене, якби я вибачився тоді, коли стався той випадок.

Мені було цікаво й важливо, що Господь не забув про ту подію далекого минулого, хоча я сам її забув. Гріхи не дбають самі про себе і просто не зникають. Гріхи “не заметиш під килимок” у вічності. Їх потрібно розв’язувати, і чудовим є те, що завдяки викупительній благодаті Спасителя їх можна вирішувати більш радісним і менш болісним чином, ніж якби довелося безпосередньо задовольняти ображену справедливість.

Нам також додасть сміливості думка про те, що справедливість враховує все,—тобто вияв послуху, доброти, хороші вчинки, якими б маленькими вони не були,

Ми знаємо, що випробування, розчарування і смуток так чи інакше прийдуть у життя кожного з нас, але ми також знаємо, що в кінці, завдяки нашому божественному Заступнику, все спрацює нам на благо.

ніколи не будуть забуті, і жодне благословення, яке до них додається, не буде забрано.

3. Не бійтеся й прагніть Спасителевої допомоги.

На зорі Відновлення Джозеф Сміт і Олівер Каудері, які працювали над перекладом Книги Мормона і яким невдовзі було даровано священство, отримали від Ісуса пораду та втішення. На той час Джозефу було 23 роки, а Оліверу—22. Переслідування й інші труднощі були частими, якщо не постійними. За таких умов у квітні 1829 року Господь звернувся до них з такими словами:

“Не бійся, черідко мала; творить добро; нехай земля і пекло об’єднаються проти вас, а якщо вас збудовано на Моїй скелі,

вони не зможуть подолати.

Ось, Я не звинувачую вас; ідіть своїм шляхом і не грішіть більше; виконуйте з тверезістю роботу, яку Я заповів вам.

Звертайтеся до Мене в кожній думці; не вагайтеся, не бійтеся.

Подивіться на рани, які прокололи Мій бік, і також на сліди цвяхів на Моїх руках і ногах; будьте вірними, виконуйте Мої заповіді, і ви успадкуєте царство небесне. Амінь” (УЗ 6:34–37).

Звертатися до Спасителя в кожній думці—це, звичайно ж, ще один спосіб сказати “завжди пам’ятати Його”. Якщо ми так робимо, то нам немає чого боятися. Господь нагадав Джозефу й Оліверу, як Він за допомогою Спокути нагадає нам, що Йому дано

всю владу на небі й на землі (див. Матвій 28:18) і що Він має здатність і бажання захищати нас і допомагати в наших потребах. Нам потрібно лише бути вірними, і тоді ми можемо повністю на Нього покладатися.

Перед отриманням втішаючого одкровення, даного Джозефу й Оліверу, пророк пройшов через гіркий, бо-лісний досвід, що навчив його звертатися до Спасителя і не боятися людських суджень, тиску й погроз.

У червні 1828 року Джозеф дозволив Мартіну Гаррісу взяти 116 сторінок рукопису Книги Мормона з Гармоні, шт. Пенсільванія, щоб показати їх членам сім'ї в Пальмірі, шт. Нью-Йорк. Коли Мартін не повернувся, як обіцяв, сповнений переживань Джозеф поїхав поштовою каретою до своїх батьків у містечко Манчестер, шт. Нью-Йорк. Пророк відразу ж послав за Мартіном. Коли Мартін приїхав, то сказав, що у нього немає рукопису й він не знає, куди той подівся.

Джозеф вигукнув: “О, Боже мій, Боже мій! ... Все пропало, все пропало. Що мені тепер робити?! Я згрішив. Це тому, що я спокушав гнів Божий, просячи про те, про що не мав права просити. ... Чи є щось, у чому ангел Всемогутнього не зміг би мене звинуватити?”

Наступного дня пророк повернувся в Гармоні. Прибувши туди, він сказав: “Я упокорив себе в могутній молитві перед Господом, ... щоб, якщо можливо, я міг здобути милість з Його рук і бути прощеним за все, що я вчинив і що суперечило Його волі”².

Докоряючи Джозефу за те, що він боявся людини більше, ніж Бога, Господь сказав йому:

“Ось, ти є Джозеф, і тебе було обрано виконати роботу Господа, але через провину, якщо ти не усвідомиш цього, ти впадеш.

Але пам'ятай, Бог милостивий; отже, покайся в тому, що ти зробив і що протирічить заповіді, яку Я дав тобі, і ти все ще є обраним, і знову покликаний на цю роботу” (УЗ 3:9–10).

“Господь забрав у Джозефа на якийсь час Урім і Туммім та пластини. Але невдовзі Він повернув все це йому. “Ангел радів, коли повернув мені Урім і Туммім,—пригадував пророк,—і сказав, що Бог задоволений моєю вірністю і смиренням і що Він уподобав мене за моє терпіння і старанність у молитві, в чому я виконав цей мій обов'язок настільки добре, ... що зміг

повернутися до роботи з перекладу”. Коли Джозеф знову взявся за свою нелегку роботу, його підбадьорювало приємне відчуття Господнього прощення і підсилене бажання виконувати Його волю”³.

Цей досвід зміцнив рішучість пророка покладатися на Бога і не боятися того, що можуть зробити люди. Після цього його життя стало яскравим прикладом того, що означає пам'ятати Христа, покладаючись на Його силу й милість. Джозеф виявив своє розуміння цього під час дуже важкого й гнітючого ув'язнення в Ліберті, шт. Міссурі, такими словами:

“Ви знаєте, браття, що вельми великому кораблю вельми велике благо від вельми малого стерна під час бурі, бо утримує його проти вітру й хвиль.

Отже, ніжно улюблені браття, життєрадісно робімо все, що в нашій владі; а тоді стіймо спокійно з найглибшою впевненістю, щоб побачити Боже спасіння і руку Його, яку буде явлено” (УЗ 123:16–17).

Якщо коротко, то “завжди пам'ятати Його” означає, що ми не живемо своїми страхами. Ми знаємо, що випробування, розчарування і смуток так чи інакше прийдуть в життя кожного з нас, але ми також знаємо, що у кінці, завдяки нашому божественному Заступнику, все спрацює нам на благо (див. УЗ 90:24; 98:3). Саме в цьому й полягає віра, про яку так просто сказав Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) такими словами: “Все буде добре”⁴. Коли ми завжди пам'ятаємо Спасителя, то можемо “життєрадісно роб[ити] все, що в нашій владі”, впевнені, що Його сила і любов будуть підтримувати нас.

Тож завжди пам'ятаймо Його, “щоб Його Дух міг завжди бути з [нами]” (УЗ 20:77). Я свідчу про силу Спокути Ісуса Христа. Я свідчу про реальність живого, воскреслого Господа. Я свідчу про безмежну особисту любов, яку Батько й Син відчують до кожного з нас, і я молюся, щоб ми жили, постійно пам'ятаючи про ту любов в усіх її виявах. ■

З виступу, виголошеного в Університеті Бригама Янга–Айдахо 27 січня 2009 року. Щоб послухати виступ англійською, зайдіть на сайт web.byui.edu/devotionalsandspeeches/default.aspx.

ПОСИЛАННЯ

1. Brigham Young, “Discourse,” *Deseret News*, Sept. 10, 1856, 212.
2. Див. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), сс. 71, 73.
3. *Учення: Джозеф Сміт*, с. 73.
4. У Jeffrey R. Holland, “President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands,” *Liahona*, June 1995 special edition, 6.

Ребекка Свейн Вільямс:

СТІЙКА І НЕПОХИТНА

ІЛЮСТРАЦІЯ РІЧАРДА ГАТЛА

Попри вороже ставлення її сім'ї до Церкви, ця жінка, одна з новонавернених часів започаткування Церкви, залишалася вірною й віддано виконувала свою роботу.

Дженіс Лін Джонсон

У червні 1834 року молода мати, якій її батько погрожував позбавленням спадку, написала сміливого й зворушливого листа, в якому описала свою переконаність у Відновленні. Хоча вона і знала, що ймовірність того, що батько змінить свою думку, була дуже мізерною, Ребекка Свейн Вільямс залишалася непохитною, незважаючи на загрозливі наслідки. Вона заявила батькові, якого звали Ісаак, що Книга Мормона і Церква—істинні, так як про це каже пророк Джозеф Сміт, і що вона чула, як Троє свідків “привселюдно розповіли на зборах, що вони бачили Святого ангела, який спустився з небес і [приніс] пластини, а потім поклав їх у них перед очима”¹.

Свідчення Ребекки зворушує не лише своєю силою, але і своєю непохитністю та непереборною

волею. Хоча батько відмовився від неї, а чоловік Фредерік Г. Вільямс якийсь час неприязно ставився до Церкви, Ребекка ніколи не допускала, щоб її віра похитнулася. У наші дні невтомна і незламна Ребекка служить прикладом того, як ми можемо залишатися твердими й непохитними перед найбільшими життєвими випробуваннями, навіть коли найближчі люди не сприймають нашу віру й відштовхують нас.

Навернення до Церкви

Ребекка Свейн народилася в шт. Пенсільванія, США, у 1798 році, і була наймолодшою з 10 дітей². Коли їй було років 9, сім'я переїхала до Ніагари, що знаходилася поблизу кордону між США і Канадою. Вони жили досить близько від Форту Ніагара й чули стрілянину, коли форт атакували під час війни 1812 року.

Ще будучи малою дівчинкою, Ребекка показала свою безстрашність. Одного разу, коли вона сама йшла лісом, то на стежині побачила перед собою ведмедя. Оскільки у неї в руках була парасолька, вона відкрила й закрила її кілька разів перед мордою ведмедя, і той утік³.

Коли Ребеці було 17, вона перетнула озеро Онтаріо, щоб провідати свою сестру в Детройті. Під час тієї подорожі вона зустріла високого темноокого лоцмана Фредеріка Грейнджера Вільямса. Завдяки частим зустрічам приятель швидко переросла в любов, і у 1815 році вони одружилися. Вільямси переїздили з місця на місце по Західній резервації в Огайо, США, перш ніж остаточно осіли в Кертленді приблизно у 1928 році. Чоловік Ребекки був практикуючим лікарем і здобув хорошу репутацію за свої здібності, а Ребекка навчилася допомагати йому у виконанні процедур. У них було четверо дітей.

Восени 1830 року в Кертленді прибули перші мормонські

місіонери. Ребекка з цікавістю слухала їх і ходила на всі збори, які проводили місіонери; вона навіть брала з собою дітей. Фредерік приходив так часто, як дозволяла медична практика. Обоє вони навчалися, проводили обговорення і здобували знання разом, однак Фредерік робив це з меншим ентузіазмом. Тим часом Ребекка переконалася в істинності евангелії.

Сімейний біограф пізніше порівнював Ребекку з Євою в Еденському саду: вона “першою побачила необхідність” повністю прийняти евангельський завіт⁴. У жовтні 1830 року вона охристілася.

Фредерік усе ще вагався. Іноді він хотів піти з Церкви, але в кінці не зміг, бо його притягувала до себе та священна нова книга Писань: Книга Мормона. Дух працював у ньому, і згодом він визнав істинність евангелії та, наслідуючи приклад Ребекки, охристівся.

Віддане служіння

Оскільки життя Фредеріка і Ребекки швидко зосередилося навколо Церкви, то їхня сім'я негайно відчула її вплив. Фредеріка висвятили у чин старійшини відразу ж після хрищення й конфірмації. Наступного дня він з ентузіазмом прийняв призначення поїхати через кілька тижнів на місію разом з Олівером Каудері. Вони сподівалися, що місія триватиме три тижні, але в дійсності вона стала десятимісячною подорожжю до Міссурі. Його довга відсутність вдома стала для Ребекки першою в серії багатьох інших. Через те, що Фредерік займався місіонерською роботою і

був покликаний до Першого Президентства, він часто був у роз'їздах. Ребекка, як і багато мормонських жінок раннього періоду історії Церкви, проводила довгі місяці, доглядаючи за домом і виховуючи дітей без допомоги чоловіка.

Хоча роботи було багато, Ребекка залишалася вірною і служила з охотою. Пророк Джозеф Сміт разом із сім'єю певний час жив у домі Вільямсів, коли Сміти вперше приїхали до Кертленда. Ребекка довела свою вірність пророкові та його сім'ї, піклуючись про них у важкі часи. Одного разу зловмисники прийшли й оточили дім, шукаючи Джозефа. Ребекка переодягнула його у свій капелюшок і плащ. Джозеф зміг вийти з будинку й безпечно пройти повз натовп.

У березні 1832 року Ребекка знову надала неоціненну допомогу пророкові, коли зловмисники увірвалися на ферму Джона Джонсона в Гайрамі, шт. Огайо, та брутално напали на Джозефа Сміта й Сідні Рідона. Після того, як вони побили Сідні аж до втрати ним свідомості, і після того, як вони намагалися влити отруту в горло Джозефа, зловмисники обмазали пророка дьогтем і обвалали в пір'ях. Коли Емма Сміт побачила свого чоловіка, то подумала, що дьоготь—це кров, і знепритомніла⁵. Ребекка разом з Фредеріком усю ніч зчищали дьоготь з пораненого тіла Джозефа, яке кровоточило, і піклувалися про дітей Смітів. Їхня допомога була діевою, оскільки Джозеф знайшов сили, щоб наступного ранку проповідувати.

Ділитися євангелією з переконанням

Одним із найбільших сподівань Ребекки було те, що її сім'я, в першу чергу батько, прийме відновлену

євангелію й отримає радісні благословення, які приносить віра. Як і Легій, вона скуштувала від любові Божої й хотіла поділитися нею з найближчими людьми (див. 1 Нефій 8:12). Маючи це на меті, Ребекка із захопленням писала сім'ї про своє навернення і ділилася свідченням та великою радістю, яку відчувала як член Церкви.

Однак навернення Ребекки розлютило її батька. У своїй небагатослівній відповіді він вимагає, щоб вона залишила Церкву. Однак Ребекку не можна було похитнути. Як розповідає сімейний історик, у відповідь вона пише, що “більш твердо переконана в істинності мормонського вчення, ніж будьколи” і додає своє особисте потужне свідчення⁶. На її смуток, лист не справив того враження, на яке вона розраховувала. Батько погрожував, що зречеться її й обіцяв припинити будь-яке спілкування з нею, якщо вона не залишить Церкву.

Однак Ребекка не поступилася і продовжувала ділитися євангелією. У 1834 році вона написала батькові ще одного листа—єдиний, який дійшов до нас—у якому описала глибину своєї віри й біль, який відчуває через те, що він відмовляється прийняти хоча б щось з мормонського вчення.

Її батько читав газетні статті, спрямовані проти Церкви, особливо проти Книги Мормона й свідчення Трьох свідків, тому намагався відрадити Ребекку, основувшись на цих статтях.

“Мені боляче чути, що у твоїх думках існує така плутанина стосовно Книги Мормона”,—писала вона. Цитуючи вірш із Книги Мормона і нові одкровення Джозефа Сміта, Ребекка поділилася своїм

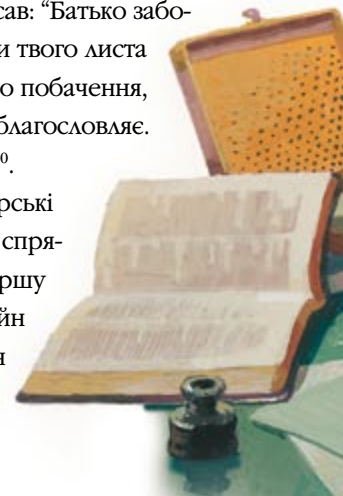
свідченням про Книгу Мормона. Вона також пояснила, що у книзі міститься пророцтво про трьох свідків, які свідчатимуть про неї. На доказ вона цитувала стародавнього пророка Етера, який сказав, що “вустами трьох свідків” буде засвідчено істинність цієї книги” (Етер 5:4)⁷.

Потім Ребекка описала, як вона особисто бачила Трьох свідків—Девіда Уйтмера, Мартіна Гарріса і Олівера Каудері—й чула, як вони свідчили про те, що бачили ангела й золоті пластини. Після того як вона захистила своє свідчення й переконання, Ребекка закликала батька далі досліджувати цю справу. Бо, як вона писала батькові, “і він, і мати знають, за яких обставин ми виконуємо цю роботу, і я переконана, що ви б у неї повірили”⁸.

Відлунням Моронієвої поради, що міститься в кінці Книги Мормона, Ребекка благала, щоб сім'я звернулася до Бога, просячи, щоб “Він просвітив їхній розум істиною”. А потім вона планувала послати місіонерів, “здатних навчати євангелії, якої навчав Ісус”, щоб більше допомогти їм⁹. Зрештою, батько припинив усі стосунки.

Навіть її листи до брата Джона, з яким Ребекка була особливо близька, поверталися непрочитаними. На звороті одного з листів, що повернувся, Джон написав: “Батько забороняє мені читати твого листа чи писати тобі. До побачення, і нехай Бог тебе благословляє. Твій брат Джон”¹⁰.

Однак місіонерські зусилля Ребекки, спрямовані на найстаршу сестру, Сару Свейн Кларк, увінчалися успіхом. Сара

приєдналася до Церкви в Мічигані у 1832 році. Дочки Сарі також приєдналися до Церкви й залишалися вірними все життя.

Вірна до кінця

Незважаючи на сильний душевний біль, який відчувала Ребекка через вибір, зроблений батьком, вона продовжувала його любити. Жінка писала: “Мое серце сумує через моїх рідних. ... Я молюся, щоб Господь благословив вас Святим Духом у ваші останні дні, і нехай вони будуть вашими найкращими днями. ... Я сподіваюся, що ви зрозумієте цю роботу. Будьте впевнені, що ми твердо віримо в цю справу, знаючи, що Господь наш керманич”¹¹.

Ребекка мала пережити не лише зневіру свого батька, але й період відступництва від Церкви свого чоловіка. Протягом 1837 і 1838 років її чоловік Фредерік, у той час член Першого Президентства, неодноразово вступав у конфлікт з провідниками Церкви.

Упродовж певного часу він навіть на якийсь час відійшов від Церкви й був відлучений. Однак невдовзі Фредерік упокорився, знову приєднався до Церкви і помер повноправним

членом Церкви. Не збереглися записи про те, що переживала Ребекка у той час, але вона не зреклася товариства святих і залишилася вірною своїм принципам.

Коли до Ісаака, батька Ребекки, який жив у Нью-Йорку, дійшли чутки про відступництво Фредеріка, то він сподівався, що й Ребекка зречеться віри. Однак Ребекка надіслала йому листа, який був доказом її непохитної вірності. Прочитавши відповідь, Ісаак повільно похитав головою і сказав: “Жодного слова розкаяння”¹².

Ребекка завжди незмінно захищала Джозефа Сміта й відновлену Церкву. Хоча Ребекка мала піти на жертви, віддавши перевагу Церкві всупереч бажанню свого батька, однак вона продовжувала його шанувати. Вона цінувала те, чого батько навчав її, і виявляла йому свою любов та вдячність. У кінці листа, написаного в 1834 році, вона написала, що “завжди пам’ятатиме настанови, ... які отримала від мого улюбленого Батька”¹³.

У 1839 році батько Ребекки помер. Минуло лише три роки, і вона втратила чоловіка. Ці болісні випробування не зігнули віри й сміливості Ребекки.

Коли святі

попрямували до Юти, вона пішла разом із сім’єю свого сина Езри, й правила своєю упряжжю волів. Пізніше вона керувала фермою поблизу потоку Мілл-Крік. Коли було завершено будівництво Солт-Лейкської Скинії і святих попросили жертвувати всім, чим вони могли, Ребекка віддала набір срібних ложок, щоб їх переплавили на таці для причасного столу. І, нарешті, в 1860 році, хоча вона вже була дуже слабкою, проте, коли Президент Бригам Янг покликав її сім’ю оселитися у віддаленій долині Каче-Веллей, шт. Юта, вона з радістю переїхала ще раз, і знову правила своєю упряжжю волів.

Ребекка померла в Сімтфілді, шт. Юта, 25 вересня 1861 року. Вона залишилася вірною своїй вірі, своїм знанням про істину й усьому здобутому досвіду. Вона залишалася “стійк[ою] і непохит[ою]” до кінця (Мосія 5:15). ■

Правопис і пунктуацію узгоджено із сучасними правилами.

ПОСИЛАННЯ

1. Rebecca Swain Williams to Isaac Fischer Swain, June 4, 1834, Church History Library, Salt Lake City.
2. Біографічну інформацію взято з Nancy Clement Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams ... and His Wife Rebecca Swain Williams: Read Their True Story in the First Introduction—after 100 Years* (1951); and Frederick G. Williams, “Frederick Granger Williams of the First Presidency of the Church,” *BYU Studies*, vol. 12, no. 3 (1972): 243–261.
3. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, 5.
4. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, 55.
5. *History of the Church*, 1:263.
6. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, 63.
7. Див. також лист Ребекки Вільямс від 4 червня 1834 р.
8. Лист Ребекки Вільямс від 4 червня 1834 р.
9. Лист Ребекки Вільямс від 4 червня 1834 р.
10. У Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, 63.
11. Лист Ребекки Вільямс від 4 червня 1834 р.
12. Лист Джорджа Свейна від 17 березня 1839 р., машинописний текст, Церковна історична бібліотека, Солт-Лейк-Сіті.
13. Лист Ребекки Вільямс від 4 червня 1834 р.

З ІСТИННОЮ НА ВІТРИЛАХ ПО МАРШАЛЛОВИХ ОСТРОВАХ

Джошуа Дж. Перкі

Співробітник редакції церковних журналів

У давнину моряки, подорожуючи морями, керувалися положенням сонця, місяця й зірок. Вночі вони не зводили очей з Полярної зірки, бо її незмінне положення було небесним орієнтиром для моряків, допомагаючи їм безпечно йти правильним курсом до місця їхнього призначення.

На Маршаллових островах, що знаходяться в Тихому океані, моряки відкрили інший спосіб подорожування. Там є хвилі, або океанський свелл, які рухаються між атолами і островами в незмінному порядку. Досвідчений моряк може подорожувати сотні миль від одного острова чи атола до іншого, користуючись непростотою системою переходу зі свеллу на свелл, кожен з яких нагадує дорогу з одностороннім рухом. Тим, хто знає, де є свелли і в якому напрямку вони рухаються, можуть безпечно вести

інших мандрівників до місця їхнього призначення.

Для членів Церкви Ісус Христос є досконалим прикладом. Його світло істини веде нас. Його закони й обряди, як океанський свелл, можуть безпечно вести нас до небесного дому. Однак навколо всіх нас є люди, чие служіння й підтримка гармонійно доповнюють роль Головного Навігатора. В наступних історіях три маршаллійські члени Церкви розповідають, як інші люди допомагали їм в житті пропливати скелясті мілководдя й долати шторми на шляху, що веде до Христа.

Вплив праведної жінки

Хіробо Обекетанг сидить на дивані й усміхається. Разом зі своєю дружиною Ліндою, чотирма дітьми й сестрами-місіонерками вони щойно провели домашній

*Коли ми пливемо між рифами життя,
то нам дуже допомагає спрямування
вірних членів Церкви, які скеровують
нас на шлях, що веде назад, до небес-
ного дому.*

сімейний вечір. Вони також пригостили місіонерок рибою, запеченою з головою і хвостом, що є традиційним у Мауро—столиці Маршаллових островів. Розповідаючи про своє життя, Хіробо висловлює вдячність за Церкву, євангелію, свою сім'ю і особливо за дружину.

Червень 2009 року. Напередодні було створено кіл Мауро, а Хіробо покликали служити першим виконавчим секретарем колу. Хіробо, як про нього каже новий президент колу Арлінгтон Тібон, “дуже сильний”, один з вірних провідників на острові.

Але Хіробо перший каже, що донедавна все було зовсім по-іншому. В дійсності, своєю силою він завдячує дружині—саме вона змінила його життя. Хіробо розповідає: “Я охрестився, коли мені було вісім років, але в 16 років я став менш активним”.

Минуло кілька років, і вони почали з Ліндою жити разом, хоча й не були одружені. Лінда не була членом Церкви. У 2000 році, невдовзі після того, як Лінда дізналася, що Хіробо в дитинстві охрестився, вона зацікавилася Церквою і почала зустрічатися з сестрами-місіонерками.

“Вона вивчала Церкву два роки й вирішила, що хоче охреститися,—згадує Хіробо.—Але спочатку нам треба було одружитися, а я цього не хотів. Я був збентежений. Мене дуже вабили спокуси світу. Я не розумів важливості сім'ї, тому мене не дуже цікавило, що кажуть або думають інші”.

Лінда, хоча і не хрестилася, однак виховувала дітей у Церкві. Кожного року вона просила Хіробо одружитися з нею, щоб вона могла охреститися. І кожного

разу він відмовляв. Упродовж цих років дві їхні доньки охрестилися, але Хіробо не приходив на хрищення.

Потім у 2006 році від апоплексичного удару й гарячки помер їхній дев'ятирічний син Такао. Майже 300 членів Церкви з округу Мауро прийшли на поховання, щоб підтримати сім'ю.

“Їхня підтримка для мене дуже багато означала,— каже Хіробо.—Я почав думати, що, мабуть, Бог хоче мені щось сказати”.

Він почав думати про те, що через нього дружина не могла охреститися, хоча він і був членом Церкви. “Вона ставала все сильнішою. Вона дійсно надихала мене”,—згадує Хіробо.

“Тож я сів і розмірковував про те, що прожив половину свого життя. Я запитував себе: “Чи я збираюся

продовжувати робити все так само? Чи є у мене можливість служити Богу в другій половині мого життя?” Я почав молитися й думати про повернення до церкви й служіння Богові”.

Хіробо почав відвідувати заняття з місіонерами й вивчати доктрину. Президент Нельсон Блік з місії Маюро на Маршаллових островах подружився з ним, як і багато інших членів Церкви, у тому числі й Арлінгтон Тібон, президент округу. Зрештою Хіробо прийняв рішення повернутися, і він відразу ж зрозумів, що буде відвідувати не лише причасні збори, але недільну школу й збори священства. Нарешті Хіробо відважився.

“Коли я повернувся, то сказав собі: “Ось воно. Саме це я буду робити”. І моє життя повністю змінилося”.

30 серпня 2008 року Хіробо і Лінда одружилися. Невдовзі він отримав Ааронове священство і охрестив свою дружину. Через два місяці Хіробо отримав Мелхиседекове священство і був покликаний виконавчим секретарем округу.

Хіробо дивиться на дружину й усміхається. “Вона не могла повірити, що саме я охрестив її,—каже він.— Уявляєте, вона просила мене про це вісім років—з 2000 по 2008. Неймовірно”.

Приклад праведного батька

Іноді наш керівник, як мореплавець, тісно з нами співпрацює, навчаючи, що нам треба знати, щоб успішно плисти морем життя. У багатьох випадках мореплавець досягає цього, показуючи нам приклад для наслідування. Так сталося і з Френком, батьком Патриції Хоріучі.

Коли Френк зустрів місіонерів, то почав постійно

запрошувати їх на обід. Невдовзі місіонери почали його навчати. Але ніхто в його сім’ї не хотів мати нічого спільного з Церквою. “Коли ми бачили, що наближаються місіонери,—розповідає Патриція,—то втікали: і я, і мої молодші брати й сестри”.

Потім у липні 2007 року президент Нельсон Блік охрестив Френка. Це стало поворотною подією для Патриції та її братів і сестер.

“Я бачила, як батько почав змінюватися,—розповідає вона.—Я знала, що якщо євангелія могла зворушити серце мого батька, то може зворушити й моє та змінити життя. Тож я вирішила навчатися у сестер-місіонерок, а вони заохочували мене вивчати Книгу Мормона і Біблію. Раніше я сварилася зі своїм братом і не вибачала йому. Потім я прочитала в Писаннях, що якщо ви прощаєте іншим, то Бог простить вам”. (Див. 3 Нефій 13:14–15).

Патриція зрозуміла, що має простити свого брата, щоб почати нове життя, бути чистою і спокійною. Так вона і зробила.

“Коли я змінила своє ставлення і стала новою людиною, яка дотримується заповідей, то відчула великий душевний

зрив. Коли я змінила своє ставлення і стала новою людиною, яка дотримується заповідей, то відчула великий душевний

підйом. Я знала, що мені необхідно охриститися, щоб бути в істинній Церкві,—каже вона.—Церква спрямувала мене на правильний шлях. Вона захищає мене від поганого впливу. Тут мене навчають поважати батьків, навчатися в школі й залишатися на правильному шляху”.

Вплив праведного чоловіка

Лідія Камінага, як і Хіробо Обекетанг, народилася в Церкві, але у підлітковому віці стала менш активною. Однак історія її

Вгорі зліва: Хіробо Обекетанг (також разом із своєю сім'єю на попередніх сторінках) працює менеджером готелю. Внизу: Патриція Горіучі була провідником на конференції для дорослої молоді, яка вперше проходила на Маршаллових островах у червні 2009 року (внизу справа).

ВСЕОХОПЛЮЮЧІ ЗМІНИ

Хоча географічне розташування, культурні відмінності й віддаленість можуть відділяти членів Церкви на Маршаллових островах від решти святих останніх днів, проте вони кажуть, що постають перед такими ж проблемами, які мають члени Церкви повсюди.

Гарі Цакіоус (справа), провідник дорослої молоді у колі, каже, що “люди підходять і кажуть: “Нам у наш час не потрібен пророк, і нам більше не потрібні Писання”. Деякі члени Церкви по-справжньому не читають Писання і не розуміють їх, тому, коли якась людина каже щось таке, що підриває їхню віру, вони відступають від того, що, як знають, є істинним”.

Для Гарі рішення є простим: “Місіонери запросили мене молитися про Книгу Мормона, про Відновлення і про Джозефа Сміта, щоб знати, чи все це істина. Одного вечора я молився на колінах. Я відчував Духа. Я відчував те, чого не відчував ніколи раніше. Я знаю, що те, чого навчають місіонери—істина. Читання Книги Мормона зміцнило моє свідчення, коли я був новонаверненим”. Про період від хрищення до служіння на місії Гарі каже: “Моє свідчення зросло, коли я читав Книгу Мормона і вивчав Писання та слова пророків”.

Ернест Меа (справа), який разом з Гарі працює у Церкві перекладачем на Маршаллових островах, розповідає про те, що багато молоді потрапило в пастку аморальності. Він продовжує іти прямим і вузьким шляхом, беручи участь у прийнятних заходах з друзями-однодумцями. “До місії ми щодня грали в баскетбол біля церкви, крім неділь і понеділів”,—розповідає він.

Майклу Йону (справа) з приходу Єнрок довелося заплатити ціну, щоб приєднатися до Церкви у 2006 році: йому довелося залишити дім. Демонструючи віру й переконання, він усе ж охристився.

Усього через рік його покликали служити місію на Маршаллових островах. Нещодавно сім'я Майкла почала виявляти зацікавленість Церквою й навчатися у місіонерів.

повернення до активності дивовижна й надзвичайна.

І Лідія, і її чоловік Камінага Камінага вирости в Церкві. “Я ніколи не сумнівався в ученнях Церкви,—каже Камінага.—Я завжди в них вірив”.

Але у Лідії життя склалося по-іншому. Коли вона навчалася в сьомому класі, то, за її словами, була єдиним мормоном у школі й почувала себе білою вороною. Я почала робити те ж саме, що і мої друзі. Мої пріоритети змінилися”.

Батьки Лідії послали її у Прово, шт. Юта, США, до родичів, сподіваючись, що їхній вплив надихне Лідію жити за євангелією. Хоча вона й навчилася того, що пізніше допомогло їй у житті, але церквою вона не зацікавилася.

Лідія повернулася на Маршаллові острови в січні 2002 року, як раз через місяць після повернення Камінаги з місії, яку він відслужив у Японії. Невдовзі вони познайомилися. І хоча Лідія не жила за церковними нормами, Камінага приходив у її дім, вдаючи, що хоче бачитися з її племінником Гарі Цакіюсом.

Згодом Камінага наважився поговорити з батьками і попросити у них дозволу запрошувати Лідію на побачення—ходити на прийнятні, доброчесні

“У мене сильне свідчення про покаяння”,—каже Лінда Камінага, зображена на цьому фото разом зі своїм чоловіком Камінагою та дочкою Веллісою.

заходи. Хоча батьки спочатку хотіли відрадити Камінагу, однак він зрештою сказав їм: “Вона все ще має шанс змінитися”. Коли я сказав це, то атмосфера в кімнаті помінялася. Її батько заплакав і відповів: “Я завжди хотів, щоб вона повернулася до Церкви. Спробуй”.

Спочатку Лідія не сприймала Камінагу серйозно. Зрештою він був чепуреньким колишнім місіонером, а вона—неактивною у Церкві.

“Однак він бачив те, чого не бачила я,—пояснює Лідія. Оскільки вона ні з ким не зустрічалася, то погодилася

піти на побачення.—Він провів мене додому. Я була його дівчиною, то мала дотримуватися норм. Він нагадав мені про завіти, укладені під час хрищення. Він нагадав мені про те, чого мені дійсно дуже не вистачало: читання Писань, домашніх сімейних вечорів. Ми з Камінагою разом здійснювали проекти служіння. Ми читали Книгу Мормона. Ми ходили на вогники. Він навчив мене правильно жити. Відвідування Церкви не обмежувалося причасними зборами. Я відвідувала Недільну школу й Товариство допомоги”.

Оскільки вони разом проводили час на побаченнях, які були прийнятними й духовними, то життя Лідії почало змінюватися, а свідчення зростати. Однак їй все ще було над чим працювати.

“Було важко повертатися,—зізнається вона.—Покаяння—нелегка справа, але я маю дуже міцне свідчення про покаяння. Наші побачення не обмежувалися лише тим, щоб дізнатися більше одне про одного, але також вони допомагали мені повернутися до церкви, дивитися на життя по-іншому”.

“Ми розвивали стосунки”,—додає Камінага.

Лідія і Камінага одружилися 28 листопада 2002 року. Через рік вони запечатали свій шлюб у храмі Лайе на Гаваях і навчалися в Університеті Бригама Янга—Гаваї. Зараз вони живуть на Маршаллових островах разом зі своїми трьома дітьми. Лідія служить учителем Недільної школи для молоді, а Камінага служить президентом Товариства молодих чоловіків.

Як свідчать Хіробо, Патриція і Лідія, коли ми виявляємо терпіння і наполегливість та прагнемо Господніх благословень, можна багато чого досягнути. Ті, хто наслідує Спасителя і дослухається до спонукань Святого Духа, можуть, подібно до мореплавця, який в давнину показував мандрівникові шлях додому, змінювати життя інших людей. ■

ПЕРШИЙ КІЛ НА МАРШАЛЛОВИХ ОСТРОВАХ

Упродовж років члени Церкви на Маршаллових островах мріяли про кіл. 14 червня 2009 року їхня мрія збулася. Старійшина Девід

С. Бакстер, сімдесятник, який організував кіл, розповідає: “Неймовірно бачити, як за останні пару років зросли члени Церкви. Кіл було створено завдяки тому, що розвиток Церкви в цій місцевості зробив цю подію невідворотною. Але підготовка тривала довго.

Членам Церкви довелося подолати багато випробувань”.

Арлінгтон Тібон (вгорі), президент колу на Маршаллових островах, навчав членів, поки служив президентом округу, що якщо вони хочуть мати кіл, то для цього слід працювати. Він давав настанову провідникам округу навчати членів Церкви уривкам з книг Малахії 3 і 3 Нефія 24 про благословення сплати десятини. Провідники також заохочували молодь

і дорослих вивчати Книгу Мормона. Вони навіть провели успішний захід, під час якого молодь читала Книгу Мормона без перерви упродовж 12 годин.

Президент Тібон також поставив мету допомогти членам

Церкви зрозуміти, “як важливо запечататися у храмі”, пояснюючи, що отримання “ендаументу допомагає подолати багато речей, вирізнятися серед інших і змінювати життя”.

Під провідництвом президента Тібона члени Церкви на Маршаллових островах відвідують два храми: один на Тонга і один на Гаваях. Кожне відвідування вимагає значних жертв. Але, за словами Анжели Тібон, дружини президента Тібона, ті подорожі “дуже зміцнили відданість членів Церкви Небесному Батькові й Церкві”.

“Так,—вторить їй президент Тібон,—ми помітили, що духовне життя тут, у Маюро, пішло вгору”.

МЕНЕ НЕ ЦІКАВИТЬ ЦЕРКВА

Коли моя дружина запитала, чи можуть місіонери навчати наших синів, я відповів, що не хочу мати з Церквою нічого спільного. Але я дав свій дозвіл, оскільки вона вже була членом Церкви.

Коли місіонери двічі на тиждень приходили в наш дім, я ішов до свого друга, який жив по сусідству. Мій друг був переконаним членом іншої християнської церкви. Кожного разу, коли я до нього приходив, він хотів поговорити про Біблію. Я відповідав, що мене такі теми не цікавлять і я не хочу вивчати релігію. Однак він намагався переконати мене і зрештою я погодився. Тож довгий час я вивчав

Біблію зі своїм другом, в той час як місіонери навчали моїх синів.

Одного разу, коли місіонери мали прийти до нас додому, я вирішив не йти, а залишитися в сусідній кімнаті. Коли місіонери почали навчати синів, я зрозумів, що хочу почути більше. Тож я підійшов ближче до дверей, щоб краще чути. Вони навчали синів про апостолів і пророків.

Пізніше я зрозумів, що хочу дізнатися більше. Я поговорив з місіонерами й вирішив пройти з ними бесіди, але прихvatно. Моя дружина завжди була присутня, але більше ніхто про це не знав.

Тож коли місіонери

Коли місіонери почали приходити до нас додому двічі на тиждень, я ішов до друга, який жив по сусідству.

двічі на тиждень приходили навчати хлопців, я ішов до друга. Потім, у інші дні, вони навчали мене.

Якось мій друг сказав щось погане про Церкву, і я захистив її. Як і багато людей на Маршаллових островах, він знав про Церкву дуже мало й не розумів певних вірувань святих останніх днів. Коли він ще раз сказав щось нехороше, я знову виступив на захист Церкви.

Так продовжувалося сім місяців. Тоді одного дня я зрозумів, що Святий Дух підтверджує мені істинність того, чого навчали місіонери. Я зрозумів, що повинен христитися, хоча все ще знав дуже мало про євангелію.

Після хрищення, яке відбулося в 2007 році, я був такий щасливий! Ми почали заощаджувати гроші на поїздку до храму на Гаваях, де в грудні 2008 року я запечатався разом з дружиною та дітьми.

Членство у Церкві справило на моє життя величезний вплив. Я вирішив залишити другу роботу, яка була пов'язана з розважальними послугами в ресторані, оскільки я приходив додому пізно, а мій храмовий одяг був просякнутий запахом тютюнового диму. Хоча я втратив додатковий прибуток, однак Господь піклується про нас.

Завдяки Духові, який відчуваю, і благословенням, які отримую, я знаю, що Церква істинна і що Джозеф Сміт—пророк Божий. ■

Танінтоа Секстон,
Маршаллові острови

ВИШИТІ ХРЕСТИКОМ ПОНІ

Майже рік я вишивала хрестиком зображення двох поні. Коли робота підходила до кінця, я зрозуміла, що, вишиваючи одного з поні, помилково скористалася не тим кольором ниток. Оскільки він підходив до кольору поні, я не зрозуміла, що зробила помилку, аж поки не побачила, що цей відтінок зливається з іншими кольорами на вишивці.

Це мене дуже розстроїло. Я витратила на вишивання картини рік, і тепер думка про те, що треба розпороти все, що я вишила не тим кольором, просто приголомшила мене. Зі сльозами на очах я викинула свою картину у кошик для сміття.

Сівши за стіл, на якому тримала все необхідне для шиття, я сумувала над втратою красивої вишивки поні і думала про те, щоб взятися за іншу роботу. Але я нічого не могла робити. Я просто не могла дозволити, щоб вишивка, якій я присвятила стільки часу, просто зникла. Я відкрила кошик для сміття і взяла з нього вишивку. Зі зворотного боку я знайшла вузлик тієї нитки, яка не підходила, й акуратно відрізала його. Перевернувши вишивку лицьовим боком, я почала розпорювати ту нитку.

Іноді розпорювання просувалося швидко, а іноді це було нелегко. Я не дуже добре знала, як виправити те, що я зробила. Часом доводилося розрізати нитку на кожному з хрестиків. Мій син сказав, що вражений тим, що я

переробляю всю роботу, аби зробити її як слід. Зрештою, то була лише вишивка.

Розпорюючи вишивку, я почала думати про покаяння і про те, як важко було виправити деякі з помилок, яких я припустилася. Щире покаяння неможливе без сильного бажання, праці й страждань, але воно варте всіх зусиль.

Коли я знову вишивала того коня, то знову пригадала, що покаяння дозволяє Спокуті Ісуса усунути з мого життя плями всіх гріхів і допомогти мені почати все спочатку. Мої “поні покаяння” висять у домі

й служать милим, однак яскравим нагадуванням про те, що я маю робити все правильно, не здаватися, коли трапиться помилка, й пам'ятати, що, завдяки покаянню, Спокута все може змінити. ■

Сандра Дженнінгс,
шт. Нью-Мексико, США

Я витратила стільки часу на вишивання картини, і думка про те, що потрібно буде розпороти все вишите не тим кольором, просто приголомшила мене.

АЛЕ ТАМ НЕМАЄ ЦЕРКВИ

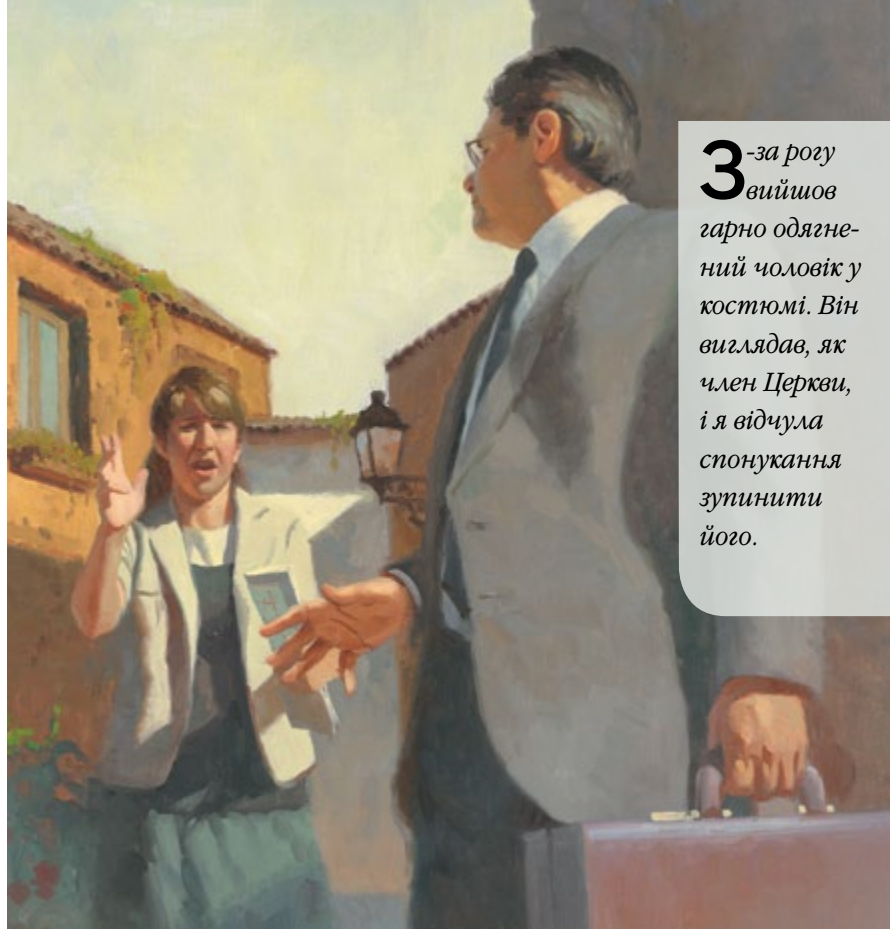
Подорожуючи Середземномор'ям, я завжди старанно відвідувала церковні збори, коли мені це вдавалося. У Севільї, Іспанія, я звернулася по допомогу до адміністратора готелю, до місцевого телефонного довідника й карти міста, щоб знайти дім зборів. Я записала адресу й назву Церкви іспанською і в суботу ввечері помолилася, щоб знати, о котрій годині починаються збори. Я відчула сильне спонукання прийти туди на 10 ранку.

У неділю, о 9:30, перед самим виходом, я знову помолилася, щоб знати, як знайти дім зборів. Керуючись картою, я почала іти лабіринтом вузьких вулиць. Ранок був чудовим. Я проходила повз кафе й пташиний ринок, де цвірінькало багато пташок.

Діставшись зазначеної адреси, я побачила, що там не було нічого, що хоча б віддалено нагадувало церкву. Я марно ходила вулицею туди й назад. Була вже майже 10 ранку, і я відчула збентеження та занепокоєння.

Зрештою я вирішила помолитися Небесному Батькові: "Ти заповідав мені ходити до церкви, я прийшла сюди, а де ж церква?"

Саме тоді з-за рогу вийшов гарно одягнений чоловік у костюмі. Він виглядав як член Церкви, і я відчула спонукання зупинити його. Дещо заплутано я розповіла йому, що шукаю церкву. Він відповів щось, але я не зрозуміла. Вигляд у мене

З-за рогу вийшов гарно одягнений чоловік у костюмі. Він виглядав, як член Церкви, і я відчула спонукання зупинити його.

був розгублений. Тож він відкрив свій портфель, і я побачила дві книги в шкіряній палітурці, які були схожі на Писання. Я дала йому клаптик паперу з написом "La Iglesia de Jesucristo" (Церква Ісуса Христа). Він усміхнувся й показав у зворотному напрямку, звідки я щойно прийшла, і ми разом пішли до церкви. Будівля знаходилася за іншою адресою на відстані кількохвилинної прогулянки. Її було легко не помітити, якщо ви не знали, що вона там. Будівля знаходилася в глибині невеликої площі за великими воротами.

У домі зборів я швидко дізналася, що чоловік, який допоміг мені, був єпископом того приходу і що збори починалися о 10:30. У мене ще був час до початку зборів.

Під час зборів посту й свідчень я відчула спонукання скласти свідчення. За допомогою місіонера, який перекладав мої слова з англійської на іспанську, я склала

свідчення й описала, як Господь допоміг мені дістатися до церкви. Потім єпископ склав своє свідчення і пояснив, що мав припаркуватися того ранку трохи далі, через це прийшов пізніше, ніж завжди. Коли він побачив мене, то подумав, що я виглядаю, як член Церкви, тому зупинився, щоб допомогти мені. Потім він говорив про членів Церкви, які духовно загубилися, і сказав, що ми повинні допомагати їм знайти Церкву.

З роками спогади про те, що я бачила в Севільї, потьмяніли, окрім спогадів про те, як я знайшла церкву. Ті спогади для мене є свідченням великої любові до нас Небесного Батька і свідченням того, що я можу бачити Його руку в своєму житті, якщо просто буду шукати того, що "допомагає на добре" Римлянам 8:28). ■

Джулі Ісмаїл, шт. Західна Австралія, Австралія

СВОЇМИ СТРАЖДАННЯМИ ВІН ПОГЛИНУВ НАШІ

Я працюю медсестрою у відділенні інтенсивної терапії новонароджених, тому піклуюся про хворих, іноді дуже маленьких, немовлят. Одного вечора мені довелося піклуватися про маленького хлопчика, який народився на 17 тижнів раніше й важив лише 500 г. Його ручки були крихітні, маленькі ніжки десь такої товщини, як мій палець, а стопи були не більшими за мій великий палець. Через великі проблеми з диханням лікарі навіть не сподівалися, що він переживе ніч.

Глибока тиша панує в усьому відділенні, коли новонароджений бореться за життя. Додаткова відповідальність лягає на кожного, особливо на медсестру, яка доглядає за немовлям. Тієї ночі то була я. Батьки дитинки провели з нею майже весь день, але їхні сили були виснажені. Мама повернулася у свою кімнату, бо їй було необхідно хоч трохи відпочити.

Дитина знаходилася в інкубаторі, до якого були підключені монітори, вентилятор і крапельниці, які підтримували його життя. Через те, що він був таким хворим і потребував такого інтенсивного лікування, мені на ту ніч не призначили інших пацієнтів. Я мала залишатися біля нього всю ніч, слідкуючи за подачею медикаментів, показниками моніторів, лікуванням і аналізами.

Нічні години йшли одна за одною і я спробувала уявити, що відчувала б, якби була його матір'ю. Мое серце розривалося б від болю.

Я ніжно помила його личко,

доторкнулася до його рученьят і ніжок, обережно поміняла підгузник і поклала дитину на м'яку ковдру. Я думала, що ще можу зробити для мого маленького пацієнта. А що зробила б його мати? Чого Небесний Батько очікує від мене?

Цей дорогоцінний невинний маленький дух невдовзі повернеться до Свого Небесного Батька. Я думала, чи не страшно йому. Я подумала про своїх дітей. Коли вони були малі й налякані, я співала їм. Найбільше вони любили гімн “Я Божее дитя”. Стримуючи сльози, я заспівала для немовляти.

Як медсестра я спостерігала за трубками й кров'ю, стежила за інтенсивністю дихання дитини, прислухалася до биття його серця й слідкувала за великою кількістю моніторів. Як свята останніх днів я бачила целестіальний дух і була в захопленні від плану спасіння.

Час ішов, а його стан погіршувався. Згодом він погіршився настільки, що

кров наповнила його легені.

Вранці мій маленький пацієнт тихенько перейшов за завісу. З маминих обіймів його було “перен [есено] додому до Того Бога, Який дав [йому] життя” (Алма 40:11).

Тієї ночі я ближче відчула Спасителя і Небесного Батька. Я краще зрозуміла Господню любов до всіх людей—і Його любов до мене. Цей випадок з новою силою дав мені відчуття любові до Нього, і я була здивована глибиною цього почуття. Я відчула бажання бути добршою, ніжнішою, більше прощати, співчувати—як це робив Він,—кожного дня і з кожним ударом серця. ■

Барбара Вінтер, шт. Аризона, США

Стримуючи сльози, я заспівала для немовляти “Я Божее дитя”.

ЗАВІТ УКЛАДАЮТЬ НАВІЧНО

Коли необхідно приймати рішення, пов'язані із завітом, укладеним з Небесним Батьком, не має значення, що каже світ.

Марта Валенсія Васкес

Ще коли я була підлітком, наша президент Товариства молодих жінок зробила кожній молодій жінці подарунок: зображення храму. Вона розповіла нам про завіти й необхідність жити чистим життям. Потім вона заохочувала нас поставити ціль—одного дня увійти до храму.

Порада цієї сестри запала в моє серце, і я вирішила зробити

підготовку своїм пріоритетом. У Коста-Ріці в той час не було храму, але оскільки я христилася зовсім недавно, то знала, що таке завіт і мала велике бажання укласти й інші завіти з Господом.

В той час я була єдиним членом Церкви в сім'ї, тож вдома мене не навчали євангелії. Однак я вирішила, що можу сама вивчати євангельські норми й дотримуватися їх. Моя

підготовка полягала у відвідуванні семінарських занять, хоча вони й проводилися рано-вранці. Я також вирішила не ходити на побачення до 16 років і жити за законом цнотливості, що не було дуже популярним або навіть поширеним серед більшості моїх однолітків. Однак я знала, що можу дотримуватися всього цього, оскільки пообіцяла Господу, уклавши з Ним завіт.

Вивчаючи Писання не лише в семінарії, але й самостійно, я зміцнила своє рішення жити цнотливим, чистим життям. Я пам'ятаю, що мене особливо надихнули 2000 юних воїнів. Як сказано в книзі Алма 53:20–21,

ЗАРАДИ ЗМІЦНЕННЯ ДОРОСЛОЇ МОЛОДІ

“У мене є лише одне запитання: чи будете ви йти за істинними й живими пророками, чи ні? В дійсності немає нічого складнішого за це. Норми Церкви стосовно моралі чітко описані в буклеті “Заради зміцнення молоді”, який ви не переросли, хоча багато з вас більше не належать до Товариства молодих чоловіків і

Товариства молодих жінок. Якщо ви захочете почитати щось таке, що містить матеріали, які суперечать моральним нормам Церкви, тоді ви ставите себе і свою мудрість вище за пораду Божих пророків, а такий вчинок насправді є дуже не мудрим. Як тільки люди починають думати, що обізнані краще за Бога чи Його речників, або що Його порада не стосується їх, вони ступають на ковзку доріжку, яка стала пасткою для дуже багатьох жертв.

Необхідно мати віру—справжню віру, незаперечну й непохитну,—щоб прийняти виклик і робити все можливе, аби жити так, як радить пророк, навіть якщо ви до кінця не розумієте цього. Така проста віра має силу скеровувати нас до безпеки серед усіх випробувань, які постануть перед вами в житті”.

Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “When Shall These Things Be?” in *Brigham Young University 1995–1996 Speeches* (1996), 189

я отримувала, коли служила в Товаристві молодих жінок, де намагалася навчати про важливість завітів, як колись мене навчала моя провідниця.

Не завжди легко дотримуватися завітів. Наприклад, багато людей вважають закон цнотливості (або, в деяких випадках, життя за релігійними принципами) старомодним. На щастя, я не відчуваю додаткового тиску з боку тих, хто не поділяє моїх поглядів. Не впливає на мене також і плин часу. Я згадую те, що відчувала молодою жінкою, коли наша провідниця захочувала нас готуватися і жити за храмовими завітами. Я й сьогодні тримаюся тих рішень, які я прийняла тоді.

Я можу залишатися непохитною у своїх рішеннях, бо то не були рішення, які я придумала сама і для себе. Натомість, то були рішення, які стали складовою мого завіту з люблячим Небесним Батьком. Не має значення, що каже світ. Я пообіцяла Господу дотримуватися Його заповідей. Це—справа честі. Завіти, які я уклала під час хрищення, і завіти укладені у храмі, є для мене такими ж чинними, як і в день, коли я їх уклала. Завіт, укладений з Богом, діє вічно.

Жити так, як просить нас Бог, не завжди легко, але я свідчу, що це можливо. Ми можемо здобувати впевненість і силу, якщо живемо за нашими завітами, і можемо бути певними, що Небесний Батько ніколи не лишить нас на самоті. Коли Він поруч з нами, ми зможемо все (див. Мороній 7:33). ■

ці юнаки “були надзвичайно хоробрими, бо мали мужність, а також силу і спритність; але знаєте, це ще не все—вони були такими людьми, які були вірними завжди в усьому, що їм довірялося. ...Вони були людьми істини і розсудливості, бо їх було навчено дотримуватися заповідей Бога і ходити чесно перед Ним”. Я також хотіла бути вірною в тому, що мені довірялося, у тому числі в завітах хрищення.

Додаткове розуміння завітів прийшло тоді, коли мене було покликано служити в Східну Сан-Сальвадорську місію в Сальвадорі. Під час отримання ендаументу в храмі на думку спали слова з книги Учення і Завіти 82:10: “Я, Господь, зв’язаний своїм обіцанням, коли ви робите те, що Я кажу; але коли ви не робите того, що Я кажу, ви не маєте обіцання”. Під час місії думка про

Завіти, які я уклала під час хрищення, і завіти, які я уклала у храмі, є такими ж чинними сьогодні, як і у той день, коли я їх уклала.

завіти—про те, що ми виконуємо свою частину, а Господь Свою,—спонукала мене старатися з усіх сил. Коли я так чинила, то всі ми—і мої напарниці, і я—отримували благословення за свою роботу.

Я служила на місії багато років тому, але й досі дотримання завітів сповнює мене силою. З того часу я мала благословення сім років служити в храмі Сан-Хосе, Коста-Ріка. Служачи храмовим працівником, я мала можливість постійно згадувати укладені завіти. Подібні нагадування

НАРЕШТІ Я ПОСЛУХАВСЯ

Ім'я не вказується

Коли я навчався в коледжі, то мав благословення проходити нелегку інтернатуру в місті, яке було далеко від мого дому. Неподалік жила одна моя давня подруга, і хоча ми сповідували різні релігії, це не заважало нам підтримувати дружні стосунки.

Коли я вперше зустрів Мадден (ім'я змінено), ми удвох працювали з іншою молодого жінкою, яка була прекрасним взірцем святих останніх днів. Я пам'ятаю, як Дух вказував на незначні відмінності в кожній дівчині, пояснюючи, що навіть маленькі рішення можуть визначати напрямок нашого подальшого життя. Насправді, я упродовж років пам'ятав про ті духовні враження.

А тепер, коли після кількох років ми з Мадден знову побачилися, то вирішили запланувати зустріч. Настав вечір, і я, не розуміючи чому, почав нервуватися. Я сів у поїзд, щоб доїхати до її міста, і коли я вже майже доїхав, мій внутрішній голос промовив до мене: "Тобі слід ходити на побачення лише з тими, хто має високі норми".

"Але це не побачення,—подумав я.—Це просто зустріч з давньою

подругою". Дух повторив застереження, наполягаючи доти, доки я не усвідомив, що це дійсно побачення, тож я почав міркувати про норми й стиль життя, яких дотримується моя подруга. "Вона знає, що я святий останніх днів,—виправдовувався я.—Вона знає мої норми, тому не буде ніяких проблем".

Однак я почав думати про те, чи розходження наших напрямків не збільшилося через ті "незначні відмінності", які помічав раніше. Тож я прислухався до спонукань Духа і зателефонував своїй подрузі, щоб відмінити зустріч. Я боявся, що ображу її. Як я міг пояснити духовне спонукання людині, яка взагалі не розуміє місію Святого Духа?

Я пояснив, що відчуваю душевний дискомфорт через один з пунктів програми, який ми запланували, і сподівався, що це буде прийнятним виправданням для того, щоб відмінити зустріч. Вона була розчарована і запропонувала змінити плани. Я відчув полегшення і погодився, оскільки думав, що Дух мене застерігав саме про ту

подію. Однак неприємне відчуття не зникло.

Ми гарно провели час того вечора, але Дух постійно нагадував про важливість попередніх застережень. Спочатку нічого не викликало занепокоєння, але вечір продовжувався і ставало все більш зрозуміло, що хоча у нас в минулому було багато спільного, однак ми рухалися в абсолютно різних напрямках. Наші норми не були однаковими навіть у

ІЛЮСТРАЦІЯ ДЖЕФФА УОРДА

**ЛИШЕ ТРОХИ
ВІДХИЛИСЯ
ВІД КУРСУ?**

“Дуже часто...
ми вилітаємо у,
здавалось би,

веселу подорож лише для того,
щоб усвідомити, занадто пізно, що
помилившись на декілька градусів
ми прямуємо курсом, який веде до
духовної катастрофи”.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник
у Першому Президентстві, “Лише кілька гра-
дусів”, *Ліягона*, трав. 2008, сс. 58–59.

*“Ми з нею давні друзі, і
це не побачення”,—казав
я собі. То чому ж Дух на-
полегливо застерігав, що
мені не слід іти?*

незначних речах. Коли вона замо-
вила вино, я пояснив, що не пла-
титиму за алкогольні напої. Вона
з повагою поставилася до мого
бажання і заплатила сама.

Вечір продовжувався, а моє ду-
ховне занепокоєння наростало. Під
кінець вечері я вже почувався як на
голках, готовий якнайшвидше піти,
тому що невдовзі мав відходити ос-
татній поїзд, а я жив надто далеко,
щоб їхати туди на таксі. Розуміючи
моє занепокоєння, подруга сказала,
що я можу переночувати у неї.
Тепер я сильно відчував Духа, Який
підтверджував те, що я вже знав: я
не можу залишитися у неї.

Я провів її додому, з усіх сил
намагаючись зберегти спокій-
ний вигляд. “Ти впевнений,
що не хочеш залиши-
тися?”—запитала вона.

Я був упевнений. Вона
не наполягала і не
ображалася, але
тихий голос Духа
був виразнішим
за гуркіт

грому. Я не міг запізнитися на поїзд!

Я почекав, поки вона не зайшла
в дім, а потім щодуху побіг на во-
кзал, щоб не запізнитися на поїзд.
Я постійно думав про Йосипа з
Єгипту, який утік від спокуси (див.
Буття 39:7–12).

Коли я пригадую те, що сталося
того вечора, то відчуваю і страх,
і вдячність: страх за те, що могло
статися, і вдячність за провід Свя-
того Духа. Дух промовляв, і хоча
я мав відреагувати раніше, однак
вдячний, що зрештою послухався.

Очевидно, що моє бачення си-
туації, яка склалася того вечора, не
було таким чітким, як у Господа. Як
писав Ісая:

“Бо ваші думки—не Мої це
думки, а дороги Мої—то не ваші
дороги, говорить Господь.

Бо наскільки небо вище за
землю, настільки вищі дороги Мої
за ваші дороги, а думки Мої—за
ваші думки” (Ісая 55:8–9).

Деякі з рішень, які ми прийма-
ємо в житті, легко приймаються
і швидко забуваються. Є й інші
рішення, що супроводжуються
уроками, які ми ніколи не забу-
демо. Я такий вдячний за знання
того, що коли ми дослухаємося до
спонукань Святого Духа—і робимо
це відразу,—нам буде легше зали-
шатися на шляху, який вказав Ісус
Христос. ■

“Чому в моїй сім’ї є проблеми, хоча ми ходимо до церкви, проводимо домашній сімейний вечір і намагаємося жити за євангелією? Що ще ми можемо робити?”

Ж

иття за євангелією приносить благословення, але це не означає, що у вас не буде випробувань. Випробування можуть зміцнити вашу віру, спонукаючи звертатися по допомогу до Небесного Батька.

Вирішуючи проблеми з Його допомогою, ви навчитеся приймати праведні рішення.

Чи обговорювали цю ситуацію всією сім’єю? Порадившись разом, ви можете знайти хороші ідеї. Чи постилися ви і молилися всією сім’єю для того, щоб знайти рішення проблеми? Чи вивчали ви Писання і виступи генеральних конференцій? Можливо, вашій сім’ї необхідно зробити певні зміни, щоб покращити ситуацію, а, може, вам необхідно лише триматися свого шляху, терпляче чекаючи й довіряючи, що Господь зміцнить вас у випробуваннях (див. Мосія 24:15).

Якщо інші люди завдали вашій сім’ї болю, намагайтеся простити їх і не звинувачувати. Хоча прощення може не відразу вирішити проблему, однак воно принесе мир у ваше серце і допоможе легше розв’язати проблему.

Супротивник атакує сім’ї, оскільки і для Церкви, і для суспільства дуже важливо, щоб вони були сильними. Тому тримайтеся. Продовжуйте ходити до церкви, проводити домашні сімейні вечори і жити за євангелією. Послух зробить вас спроможними відчувати Святого Духа, а без Його проводу важко знайти відповіді, яких ви шукаєте. Жити в сильній сім’ї, навіть такій, яка долає проблеми—це одна з найголовніших цілей, яку ви можете мати в житті.

Користуйтеся наявними дороговказами

Можливо, сім’я не стане міцною, доки не пройде випробування. На щастя, нам не потрібно протистояти проблемам, покладаючись лише на власні сили. Небесний Батько хоче, щоб ми досягнули успіху і в сімейному, і в особистому житті. Щоб допомогти, Він дав нам важливі дороговкази: Писання, сучасного пророка, інших

церковних провідників і Святого Духа. Вони можуть допомогти нам зрозуміти й застосувати євангельські принципи, які принесуть щастя в наше особисте і сімейне життя. Крім того, ніколи не забувайте висловлювати батькам вдячність і любов. Я знаю, що Господь знайде спосіб об’єднати, зміцнити і надихнути вашу сім’ю. Я знаю, що сім’ю встановлено Богом.

Джаред Л., 18 років, Мінданао, Філіппіни

Вчіться на труднощах

Як би ви не старалися, завжди будуть труднощі. Ці випробування мають на меті допомогти нам. Усе залежить від того, як ми сприймаємо їх.

Секрет полягає в тому щоб вчитися на труднощах. Зробіть крок вбік і подивіться, що в дійсності відбувається навколо вас. Моліться про випробування, через які ви проходите, і вірте в те, що Господь допоможе вам їх подолати. Вони можуть зміцнити вас, а ви, у свою чергу, можете зміцнити інших.

Макензі С., 18 років, Чіхуахуа, Мексика

Читайте Проголошення про сім’ю

Проблеми приходять незалежно від того, молимося ми, чи ні. Вони не для того, щоб карати нас, але зміцнювати. Проблеми, з якими ми стикаємося в житті, дають можливість сім’ям згуртуватися. Коли моя сім’я долає стрес, фінансові проблеми і просто намагається знайти час, щоб побути разом,

ми стаємо ближчими одне до одного і до Небесного Батька. Є те, що ми завжди робимо, коли стає нелегко: читаємо “Сім’я: Проголошення світові”. Це нагадує нам про священні узи, які об’єднують нас, і про те, як важливо дотримуватися завітів.

Анна Г., 15 років, шт. Джорджія, США

Приймайте волю Небесного Батька

Думаю, що один зі способів, у який Небесний Батько нас випробує—це через проблеми. Чого ми не повинні забувати—це того, що Він наш Батько і тому сильно любить нас та бажає нам тільки найкращого. Я знаю, що єдиний спосіб, у який ми можемо долати проблеми—це бути наполегливими і приймати волю Батька.

Хосе С., 18 років, Анкаш, Перу

Вірте в Господа

Що допомагає мені, коли я не розумію, чому моя сім’я має випробування, хоча ми й робимо все, що можемо,—це історія про Йова і про те, через що він пройшов. У книзі Йов 19:25–26 читаємо: “Та я знаю, що мій Викупитель живий, і останнього дня Він підійме із пороку цю шкіру мою, яка розпадається, і з тіла свого я Бога побачу”. Перед Йовом постали найважчі з випробувань, однак він знав, що його Викупитель живий! Коли ми можемо жити й думати так, як Йов, то я знаю, що ми зможемо піднятися над проблемами й зрозуміти, що у нас є Викупитель, Який іде з нами крізь випробування.

Меган Б., 17 років, шт. Юта, США

З надією долати випробування

Проблеми роблять нас сильнішими, якщо ми правильно до них ставимося. Що вам необхідно робити—це ставитися до проблем з надією і сміливістю. Якщо ви докладаєте всіх зусиль, щоб ходити до церкви, й намагаєтеся жити за євангелією, то вам доведеться визнати той факт, що ваші проблеми мають на меті вдосконалити вас і зробити кращими людьми. Спробуйте також зрозуміти, що ви робите не так, і докладайте зусиль, щоб виправити це. Намагайтеся часто допомагати іншим, і тоді ваші проблеми будуть здаватися вам легшими. І понад усе—завжди радьтеся з Господом. Моліться про свої проблеми й просіть Небесного Батька спрямувати вас.

Раймонд А. 18 років, Аккра, Гана

Витерпіти до кінця

Сім’я є центральною частиною Творчого плану, тому природно, що супротивник буде робити все можливе, щоб заважати нам жити разом щасливою сім’єю, яка керується євангельськими принципами. Ми знаємо, не варто сподіватися, що життя буде легким, або що лише

через те, що ми ходимо до церкви й проводимо домашні сімейні вечори в житті не буде спокус. Коли все йде не так, як хочеться, читайте Писання, моліться і просто розмовляйте між собою в сім’ї.

Старійшина Дадлі, 21 рік, Індонезійська Джакартська місія

ВИКОНУЙТЕ ПОРАДУ ПРОРОКІВ

“За допомогою Господа і Його вчення можна зрозуміти і подолати всі болісні

наслідки випробувань, які можуть поставати перед сім’єю. Якими б не були потреби членів сім’ї, нам під силу зміцнити наші сім’ї, якщо ми прислухаємося до порад пророків.

Ключ до зміцнення наших сімей—присутність Духа Господа в нашому домі”.

Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, “Наш священний обов’язок—зміцнення сімей”, Ліягона, лип. 1999, с. 32.

НАСТУПНЕ ЗАПИТАННЯ

“Як ви контролюєте свій гнів, коли посправжньому сердиті?”

Надсилайте свої відповіді до 15 травня 2011 р. на адресу:

Liahona, Questions & Answers 5/11
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Електронна адреса:
liahona@ldschurch.org

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого і ясного подання інформації.

До свого листа чи електронного послання необхідно додати наступну інформацію й дозвіл: (1) повне ім’я, (2) дату народження, (3) назву приходу (або філії), (4) колу (або округу), (5) ваш письмовий дозвіл і, якщо вам менше 18 років, дозвіл батьків (можна в електронному вигляді) на публікацію вашої відповіді та фотографії.

ЗАВЖДИ ПАМ'ЯТАЙ ЙОГО

ОСТАННІ ВЕЧЕРІ, ХУДОЖНИК САЙМОН ДНОЇ

МИ ВСІ ПООБІЦЯЛИ.
(ДИВ. ЛУКА 22:19–20; УЗ 20:77, 79).

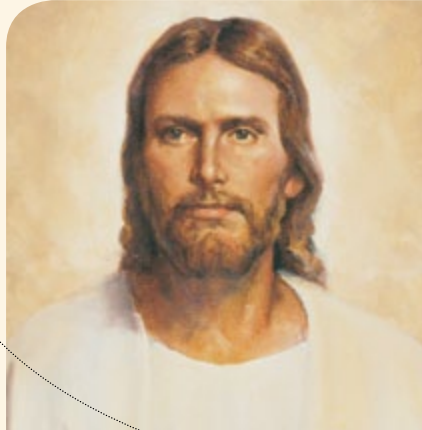
Учення і Завіти 76:22–24

У цих віршах проголошується сучасне свідчення про Ісуса Христа: Він живе!

Багато свідчень

Ще до цього одкровення було дано багато свідчень про воскреслого Христа. Ось кілька прикладів:

- Марія Магдалина (див. Іван 20:11–18)
- Апостоли за часів Ісуса (див. Матвій 28:9–20; Марк 16:14–20; Лука 24:36–53; Іван 20:19–29; 21)
- Двоє учнів по дорозі в Еммаус (див. Лука 24:13–35)
- Степан (див. Дії 7:55–56)
- Павло (див. Дії 9:1–6)
- Нефійці (див. 3 Нефій 11–28)
- Мороній (див. Етер 12:39)
- Джозеф Сміт (див. Джозеф Сміт—Історія 1:16–20)

22 І тепер, після багатьох свідчень, які було дано про Нього, ось "свідчення, останнє з усіх, яке ми даємо про Нього: Що Він ^бживе!

23 Бо ми ^ббачили Його, саме праворуч ^бБога; і ми чули голос, що засвідчив, що Він є ^бЄдинонародженим від Батька—

24 Що "Ним, і через Нього, і від Нього ^бсвіти є та було створено, і жителі їхні є ^бсинами й дочками, народженими Богові.

Він живе!

"Я прочитав свідчення тих, хто пережив смуток Розп'яття Христа й радість Його Воскресіння, і вірю їм. Я прочитав свідчення

тих з Нового Світу, кого відвідав Той Самий воскреслий Господь, і вірю їм.

Я вірю свідченню того, хто у цьому розподілі говорив з Батьком і Сином у гаю, який тепер називається священним, і хто віддав своє життя, запечатавши те свідчення власною кров'ю".

Томас С. Монсон, "Христос воскрес!", *Ліягона*, трав. 2010, с. 89.

Сини і дочки, народжені Богові

"Мої любі молоді друзі по всьому світу, ви—не звичайні істоти. Ви—славетні і вічні. ...

Я молюся і благословляю вас, щоб ви, дивлячись на своє відображення, могли бачити далі свої недосконалості й невпевненості в собі та усвідомлювали, хто ви є насправді; а ви—славетні сини і дочки Всемогутнього Бога".

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, "Відображення на воді" (вогник Системи церковної освіти для дорослої молоді, 1 лист. 2009 р.); його можна знайти на сайті CESfiresides.lds.org

Світи є та було створено

"Під керівництвом Батька Христос, Господь Всесвіту, створив безліч світів, серед яких наш світ—лише один із багатьох (див. Ефесянам 3:9; Євреям 1:2).

Скільки існує планет у Всесвіті, де живуть люди? Ми не знаємо, але ми не одні у Всесвіті! Бог не є Богом лише однієї планети!"

Старійшина Ніл А. Максвелл (1926–2004), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, у статті "Особливі свідки Христа", *Ліягона*, квіт. 2001, с. 5.

Від редакції: Мета цієї сторінки не в тому, щоб дати всебічне пояснення вибраного вірша, а в тому, щоб спонукати вас до особистого вивчення.

БЛАГОСЛОВЕННЯ за надання допомоги

Коли я побачила руїни після землетрусу, то відчула сум, але потім зрозуміла, що Бог любить тих, хто загинув, так само, як і тих, хто вижив.

Ешли Даєр

Оскільки я живу в Шанхаї, Китай, то мала нагоду разом з групою студентів свого навчального закладу поїхати до провінції Сичуань, що знаходиться у південно-західній частині Китаю, і допомагати в зведенні будинків для постраждалих від землетрусу, що спустошив той регіон кілька років тому. Ми багато працювали: клали цеглу, розмішували будівельний розчин, возили цеглу тачками й передавали цеглини “по ланцюжку”. На другий день мені боліла спина, мої рукавиці були в дірках. Однак та подорож стала для мене незабутньою і зміцнила свідчення про одну з цінностей Товариства молодих жінок—індивідуальну цінність,—як мою особисту, так і кожної людини.

Старанно працюючи кожного дня, я помітила, що моя віра в особисту цінність зростає. Я відчувала особисте задоволення, бо робила щось для покращення життя людей, яким пощастило менше, ніж мені.

Ми також мали нагоду відвідати школу в тому регіоні. Коли ми туди приїхали, назустріч нам вибігли милі дітлахи. Дивлячись на цих чудових діток, я також зрозуміла їхню індивідуальну цінність. Усі вони—прекрасні діти Бога, і я мала сильне відчуття, що Він також любить і знає кожного з них.

Під кінець подорожі ми заїхали в будинок відпочинку на обід. Однак, коли ми прибули туди, то побачили, що його було зруйновано землетрусом. Я ще ніколи не бачила настільки

зруйнованої будівлі. Мені хотілося плакати. Стеля й стіни в будівлях прогнулися, дерева навколо були повалені, а повсюди валялося каміння. Величезний валун відірвався від гори і врізався в одну з будівель, що спричинило просідання стелі й стіни. Біля дверей валявся один черевик.

Коли я думала про це й про те, що внаслідок цієї катастрофи загинули люди, то мені було важко зрозуміти, як Небесний Батько міг це допустити. Невже Він їх не любить? Потім я знову подумала про те, що ми обговорювали на уроці Товариства молодих жінок, і зрозуміла—так, Він любить їх. Він знає і любить кожного з них. Ті, хто загинули в той день, були дітьми Бога. Спочатку мені від цієї думки стало ще сумніше. Але потім я зрозуміла, що ці люди знаходяться в духовному світі і знову можуть повернутися до Небесного Батька. Ця думка втішила мене й наповнила спокоєм.

Я знаю, що я—Божа дитина, яка має велику індивідуальну цінність. Усі ми є дітьми Небесного Батька, Який знає нас особисто. Він любить нас так глибоко і сильно, що нам навіть важко уявити. Розуміння цього ще більше вкорінилося в моєму серці після того, як я змогла працювати й служити серед людей, які так жахливо постраждали під час землетрусу у Сичуані. ■

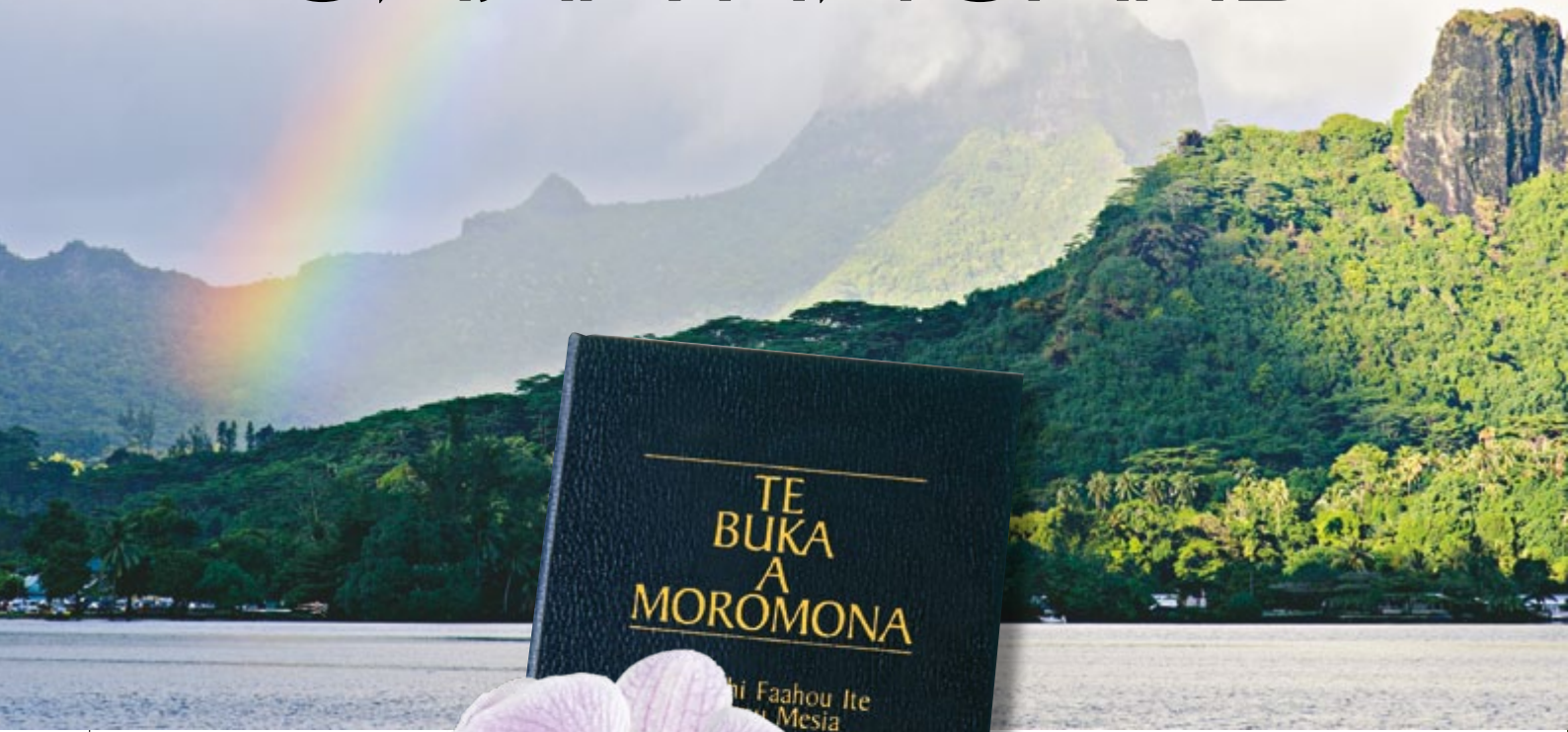
Ешли Даєр (справа) допомагала відбудувати будинки для місцевих жителів після землетрусу в Сичуані, Китай, який стався у 2008 році.

СИЛА ПИСАНЬ

Коли двоє таїтянських підлітків звернулися до Писань, їхнє життя змінилося.

Адам С. Олсон

Співробітник редакції церковних журналів

Роома зовсім не хотів вивчати Писання. Вайтіаре зовсім не хотіла ходити до семінарії. І їх ніхто не примушував. Але коли вони прийняли рішення робити це, їхнє життя змінилося.

Чому б ні?

Чому б це раптом підліток вирішив присвячувати дві години вечірнього часу кожного четверга вивченню Писань разом з мамою? Рік тому Роома Торооатеа з Таїті мабуть думав так само.

А зараз він може запитати, як підліток може *не* хотіти цього.

Упродовж трьох років у семінарії Роома ніколи не переймався тим, які уривки з Писань учитель просить прочитати на наступний урок. “Я не хотів читати їх,— каже він.—Писання не дуже-то мене цікавили”.

Але він замислювався над тим, чому церковні провідники в його приході й колі завжди використовують Писання у своїх промовах і уроках. Він спостерігав за провідниками і помітив, як легко його президент колу цитує уривки з Писань.

Отже, коли Роома навчався останній рік у семінарії, в колі Фааа на Таїті розділили

семінарських студентів по групах для проведення змагань з вивчення уривків для опанування, і він вирішив приділити Писанням увагу.

Саме тоді й почалися його щотижневі заняття з мамою. Кожного четверга ввечері вони навчалися, готуючись до змагань, які проводилися наступного дня у класі. Вони вивчали, де знаходяться важливі вірші й навіть зачували багато з них напам'ять.

І саме тоді для Рооми багато чого почало змінюватися. Вивчення Писань зміцнило його стосунки з

Коли Роома Тероатеа (внизу) і його однокласники в семінарії їхали до сусіднього міста Моореа (зліва), щоб позмагатися в знанні Писань, кінцевий результат не мав значення—Роома вже був переможцем.

СТАРАННЕ НАВЧАННЯ

“Спонтанне читання не зрівняти зі щоденним чи-

танням та застосуванням Писань у своєму житті. Засвоюйте уроки, яких навчають Писання. ... Вивчайте їх так, наче вони звертаються до вас, бо так воно і є. ...

...Якщо ви старанно вивчатимете Писання, то матимете більше сил уникати спокус і отримувати скерування Святого Духа в усьому, що робите”.

Томас С. Монсон, “Будьте найкращими”,
Ліягона, трав. 2009, с. 68.

мамою. Він почав бачити паралелі між тим, чого навчають Писання, і тим, що відбувається у світі в наш час. Коли він молився про те, що читав, то розумів, що воно від Бога.

Це також допомогло йому вести свою команду до перемоги в чемпіонаті колу із заучування уривків з Писань для опанування.

Серед благословень, отриманих завдяки навчанню, Роома засвоїв один урок. “У книзі Мосія 2:24 цар Веніямин навчає, що коли ми приймаємо рішення робити те, про що просить Господь, Він нас негайно благословляє”,—каже Роома. Одне з найбільших благословень, які він отримав, таке: “Завдяки тому, що я вивчав Писання цього року, я знаю, що Книга Мормона істинна”.

Як тільки Вайтіаре Піто з Таїті вирішила вивчати Писання, то почала отримувати благословення.

Не кажіть мені, що робити

На початку навчального року Вайтіаре Піто навіть не була членом Церкви. То як же новий член Церкви, який навіть ніколи не ходив до семінарії раніше, допоміг своїй команді виграти в чемпіонаті колу Фааа з заучування уривків з Писань для опанування?

“Я не переймалася тим, що в мене небагатий досвід,—каже вона.—Я вивчила багато з тих віршів під час місіонерських уроків”.

Більшість членів сім'ї Вайтіаре

приєдналися до Церкви після того, як їй батько несподівано помер і провідник місіонерської роботи привів місіонерів у дім Вайтіаре. Вони говорили про сімейну єдність і про те, як можна бути разом навіки. “Це дійсно дало надію нашій сім'ї”,—каже вона.

Однак це не дуже змінило незалежний характер 17-річної дівчини. “Після хрищення всі казали, що я повинна ходити на семінарію,—каже вона.—Я не люблю, коли мені кажуть, що робити. Тож я почала ходити лише через деякий час”.

Згодом дівчина вирішила сама, що піде, і зрозуміла, що семінарія їй подобається. Вона потрапила в одну команду з Рооа.

Спочатку Ватіаре не дуже-то старалася читати призначені уривки з Писань. Але коли вона прийняла рішення робити це, то невдовзі зрозуміла, що отримує багато благословень.

“Писання дуже мені допомагають,—каже вона.—Я багато чого навчилася з Писань”, серед іншого—про важливість молитов і про те, що Небесний Батько відповість на них.

Вона також зрозуміла, що коли береш певне зобов'язання, наприклад, ходити до семінарії або читати Писання, то воно допомагає, оскільки ти маєш виконувати обіцяння.

Тепер, коли навчальний рік закінчився, Ватіаре вдячна, що вирішила ходити до семінарії і вивчати Писання: “Я знаю, що коли читаю Писання, ми всі отримуємо благословення”. ■

Секрет мого благословення

Скотт Тальбот

Я служив у Техаській Х'юстонській Південній місії іспаномовним старійшиною. Одного дня ми з напарником ходили від будинку до будинку, намагаючись знайти бажаючих навчатися євангелії. Ми підійшли до будинку з величезною дірою в старому ганку.

Двері відчинила літня жінка й запросила нас увійти. Я не був упевнений, чи знала вона насправді, хто ми такі і що робимо, але вона була дуже ввічливою. Ми почали викладати їй перший урок і здавалося, що все йде добре. Невдовзі я мав навчати про Джозефа Сміта і про Перше видіння. Я помітив з віразу обличчя жінки, що їй щось усе більше бентежить. Було очевидно, що вона не дуже прислухається до того, що я намагаюся пояснити їй.

Я поставив кілька запитань по викладеному матеріалу, аби побачити, що вона зрозуміла, і відчув сильне розчарування через те, що вона зовсім не сприйняла вчення про Перше видіння. Той день був для нас довгим, а місіонеріві найменше подобається, коли людина не розуміє речей, про істинність яких він з усіх сил намагається розповісти.

За якусь долю секунди, коли в мені почало наростати невдоволення, раптом пригадався уривок з патріаршого благословення. Там ішлося про мою майбутню сім'ю і про те, що я маю навчати своїх дітей євангельських принципів. Як тільки цей уривок спав мені на

думку, я зрозумів, що Дух підказує мені навчати цю смиренну жінку так, як би я навчав дитину.

ГОТУЙТЕСЯ ДО СЛУЖІННЯ

“Молоді чоловіки, я нагадую: вам потрібно підготуватися до служіння місіонером. Тримайте себе в чистоті й непорочності, будьте гідними представляти Господа. Стежте за своїм здоров'ям і набирайтеся сил. Вивчайте Писання. Де це можливо, беріть участь в семінарії чи інституті релігії. Ознайомтеся з місіонерським посібником *Проповідуйте Мою євангелію*.

Президент Томас С. Монсон, “Коли ми знову зустрічаємося разом”, *Лягона*, лист. 2010, с. 4.

Я почав навчати її більш просто і з більшою любов'ю. Я уявляв, як мої діти сидять навколо мене, їхнього батька, у вітальні, і я навчаю їх про пророка Джозефа Сміта. Було просто дивовижно спостерігати, як змінюється обличчя жінки. Її брови невдовзі піднялися, а очі почали сяяти. Вона вже виглядала не збентеженою, а зацікавленою і здивованою. Коли я розповідав історію про те, як Небесний Батько та Ісус Христос явилися Джозефу Сміту, сльози навернулися їй на очі й покотилися по щоках. Кімнату наповнив Дух, і моє розчарування перетворилося на велику радість.

Я ніколи не забуду цього випадку. Зараз я не можу дочекатися, коли буду навчати цього самого принципу своїх дітей, щоб знову відчути ту радість. ■

Президент
Бойд К. Пекер
Президент Кворуму
Дванадцятьох Апостолів

ПОСЕРЕДНИК ІСУС ХРИСТОС

Дозвольте мені розповісти історію, точніше—притчу.
Був якийсь собі чоловік, який дуже сильно чогось бажав. Це здавалося важливішим, ніж будь-що в його житті. Для того, щоб отримати бажане, він позичив велику суму в борг.

Його попереджали, щоб він не брав таку велику суму в борг, а особливо попереджали щодо його кредитора. Але йому здавалося, що дуже важливо отримати те, чого він хотів просто зараз. Він був упевнений, що зможе сплатити борг пізніше.

Отже, він підписав угоду. Він виплатить борг колись у майбутньому. Це його не дуже хвилювало, бо встановлена дата здавалася такою далекою. Він мав те, чого так сильно бажав, і це здавалося головним.

Згадки про кредитора дуже рідко відвідували думки нашого героя; він періодично робив символічні внески, чомусь вважаючи, що день розплати [день, коли він мав повернути всі гроші], насправді, ніколи не настане.

Справедливість чи милість?

Але, як це завжди трапляється, цей день прийшов—день виконання угоди. Борг не було сплачено повністю. З'явився його кредитор і вимагав повної сплати.

Лише тоді чоловік усвідомив, що його

кредитор мав повноваження не тільки відібрати в нього все, чим він володів, а й також кинути його за ґрати.

—Я не сплачу вам борг, бо не в змозі зробити цього,—зізнався він.

—Тоді,—сказав кредитор,—ми відберемо твоє майно, і ти підеш у тюрму. Ти погодився на це. Це був твій вибір. Ти підписав контракт, і тепер він має вступити в дію.

—Чи не могли б ви подовжити термін сплати боргу або простити борг?—благав боржник.—Зробіть якимось чином так, щоб я міг зберегти своє майно і не йти до тюрми. Ви, звичайно ж, вірите в милосердя? Будьте милосердним!

Кредитор відповів: “Милосердя завжди таке одностороннє. Воно служитиме тільки тобі. Якщо я виявлю милосердя, то залишусь без сплати. Все, чого я вимагаю—це справедливості. Ти віриш у справедливість?”

—Я вірив у справедливість, коли підписував угоду,—сказав боржник.—Тоді вона була на моєму боці, і я гадав, що вона захистить мене. Тоді мені не було потрібне милосердя, і я думав, що взагалі ніколи не потребуватиму його.

—Саме справедливість вимагає від тебе дотримання умов угоди чи прийняття покарання,—відповів кредитор.—Це—закон. Ти погодився на це, так воно й повинно

Ісус Христос, наш посередник, сплатив ціну, яку ми не спроможні сплатити, щоб ми могли повернутися й жити з нашим Небесним Батьком.

Щоб дізнатися більше на цю тему, прочитайте Алма 42, де пророк Алма пояснює справедливість, милість і Спокуту.

За вічним законом, милосердя може бути виявлено лише тоді, коли є хтось готовий і спроможний узяти на себе наш борг, сплатити ціну й домовитися про умови нашого викуплення.

бути. Милосердя не може пограбувати справедливості.

Так воно й було: один—прагнув справедливості, інший—благав про милосердя. Отримати одне можна було лише за рахунок іншого.

—Якщо ви не пробачите мені борг, то в цьому не буде милосердя,—благав боржник.

—Якщо я так зроблю, то не буде ніякої справедливості,—була відповідь.

Здавалося, що задовольнити обидва закони було неможливо. Вони є двома вічними ідеалами, які, на перший погляд, суперечать один одному. Чи немає шляху, щоб повністю задовольнити і справедливість, і милосердя?

Є шлях! Закон справедливості *може* бути повністю задоволено, і милосердя *може* бути в повноті виявлено—але для цього потрібен хтось ще. Так сталося й того разу.

Його посередник

У боржника був друг. Він прийшов на допомогу. Він добре знав боржника. Він вважав безглуздя потрапити в таке скрутне становище. Однак він хотів допомогти, тому що любив свого друга. Він став поміж них, обличчям до кредитора, і зробив таку пропозицію: “Я сплачу борг, якщо ви звільните боржника від виконання угоди, щоб він міг зберегти своє майно і не потрапив до в’язниці”.

Поки кредитор розмірковував над пропозицією, посередник додав: “Ви вимагаєте справедливості. Хоча він не може сплатити вам, я зроблю це. З вами вчинять справедливо, і ви не можете більше нічого просити. Бо це вже не буде справедливо”.

І кредитор погодився.

Тоді посередник обернувся до боржника: “Якщо я сплачу твій борг, ти визнаєш мене своїм кредитором?”

—О, так, так,—закричав боржник.—Врятуй мене від тюрми і вияви милосердя до мене.

—Тоді,—сказав благодійник,—ти сплачуватимеш борг мені, і я висуну умови. Це не

буде легко, але буде можливо. Я приготую шлях. Тобі не треба буде йти в тюрму.

Так і сталося—кредитору було сплачено сповна. З ним вчинили справедливо. Угоду не було порушено. До боржника, у свою чергу, було виявлено милосердя. Обидва закони залишилися виповнені. Завдяки тому, що був посередник, справедливість було виявлено повною мірою, і милосердя було повністю задоволено.

Наш посередник

Кожен із нас живе, так би мовити, за рахунок духовного кредиту. Одного дня рахунок буде закрито і прийде час звіту. Зараз ми можемо легковажно ставитися до цього, однак коли прийде день і настане загроза втратити усю заставу, ми будемо безпорадно озиратися навколо в пошуках допомоги від когось або чогось.

І, за вічним законом, милосердя може бути виявлено лише тоді, коли є хтось готовий і спроможний узяти на себе наш борг, сплатити ціну й домовитися про умови нашого викуплення.

Якби не було посередника, якби в нас не було друга, справедливість зійшла б на нас у всій своїй повноті. Нам довелося б повною мірою заплатити за будь-яку провину, якою б маленькою чи великою вона не була.

Але знайте: істина, велична істина проголошує, що Посередник існує. “Один-бо є Бог, і один Посередник між Богом та людьми,—людина Христос Ісус” (1 Тимофію 2:5). Завдяки Йому на кожного з нас поширюється милосердя, і при цьому не порушується вічний закон справедливості.

Милосердя не виявлятиметься автоматично. Це станеться завдяки завіту з Ним. Все буде згідно з Його умовами, великодушними умовами, серед яких абсолютно необхідним є хрищення зануренням для відпущення гріхів.

Усе людство може бути захищено законом справедливості і в той самий час кожен може відчувати вияв спокутуючого і зцілюючого благословення милосердя. ■

З “The Mediator,” Ensign, May 1977, 54–56.

Вибір Нії

Марсель Ніюнгі

Ґрунтується на справжніх подіях

Нія гралася біля свого дому, коли її покликкала тітонька. “Нію, сходи, будь ласка, в овочевий магазин, щоб купити моркви для обіду”,—попросила тітонька.

“Добре”,—швидко відповіла Нія. Вона любила ходити до магазину і любила допомагати тітоньці.

Нія взяла гроші у тітоньки й пішла до найближчого магазину.

“Мені потрібна морква для обіду”,—сказала Нія продавцеві.

Продавець поклав моркву в торбинку, яку тримала Нія, і

сказав, скільки це буде коштувати. Нія дала йому гроші.

“Ось твоя здача”,—сказав продавець, даючи їй гроші.

Нія подякувала і попрямувала додому. По дорозі вона подивилася на гроші, які дав продавець. “Він дав надто велику здачу,—подумала вона.—Я зможу взяти собі ці гроші!”

Але потім Нія зупинилася. “Небесний Батько не буде задоволений мною, якщо я візьму ці гроші собі.—Я повинна бути чесною в словах і вчинках”.

Нія повернулася й знову пішла

до магазину. “Ви дали мені надто велику здачу”,—сказала вона продавцеві й віддала зайві гроші.

Продавець узяв гроші. “Ти хороша дівчинка”,—сказав він.—Потім він поклав кілька яблук у торбинку й дав Нії. “Дякую за твою чесність. Будь ласка, візьми ці яблука й пригости ними свою сім’ю”.

Нія відчувала всередині тепло й радість, коли йшла додому. Вона знала, що Небесний Батько був задоволений її рішенням бути чесною. ■

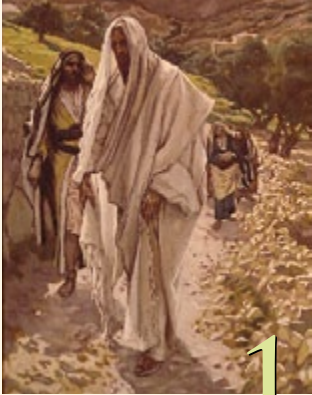

“Я буду чесним з Небесним Батьком, іншими людьми та з самим собою”.

Мої євангельські норми

СУБОТА

До важливого свята, яке називалося Пасхою, залишалося шість днів. Багато людей приходило в Єрусалим, щоб того дня принести жертву в храмі. Ісус ішов до Віфанії, села, розташованого неподалік від Єрусалима. Він мав залишатися там п'ять днів у своїх друзів—Лазаря, Марії та Марти. Марія намазала Його ноги олією.
Див. Іван 12:1–3.

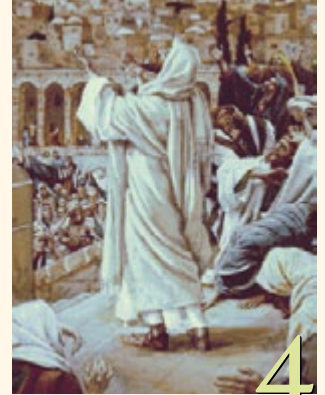
НЕДІЛЯ

Ісус пішов з Віфанії до Єрусалима. Він в'їхав у місто на віслюку, відповідно до того, як було про це сказано у вірші зі Старого Завіту. Люди вітали Його як свого царя, вигукуючи: “Осанна” і кладучи пальмове віття перед віслюком, щоб не здіймався пил і не падав на Спасителя. Ісус відвідав храм і потім повернувся у Віфанію.
Див. Захарій 9:9; Матвій 21:1–11; Марк 11:1–11.

ПОНЕДІЛОК

Ісус бачив торговців і покупців у храмі. Оскільки Він хотів, щоб храм був “домом молитви”, він вигнав їх. Потім Він зцілював людей, які були кульгаві чи сліпі. Заздрісні священники розлютились на Нього.
Див. Матвій 21:12–17; Марк 11:15–19.

ВІВТОРОК

Ісус навчав людей у храмі й прилеглому до нього схилі, який називається Оливна гора. Священники змовилися вбити Ісуса. Один з Його учнів—Юда Іскаріотський—погодився видати Ісуса священникам за 30 срібняків.
Див. Матвій 25:31–46; 26:14–16.

ВЕЛИКОДНІЙ ТИЖДЕНЬ

Ви можете приготуватися до Великодня, дізнавшись, що сталося за тиждень до Розп'яття й Воскресіння Ісуса Христа. За вісім днів до Великодня читайте про події та знайдіть вірші з Писань, вказані для кожного з днів.

5

СЕРЕДА

У Писаннях не сказано, що робив Ісус у цей день. Можливо, Він провів його зі Своїми учнями. Ви можете прочитати притчу про десятьох дів—історію, якої Ісус навчав Своїх учнів, щоб допомогти їм підготуватися до Його Другого пришествя.
Див. Матвій 25:1–13.

6

ЧЕТВЕР

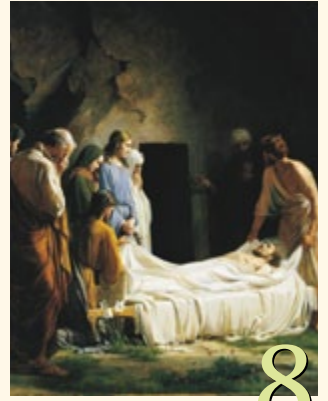
Учні Ісуса підготувалися до Пасхальної вечері. Під час вечері Ісус сказав учням, що один з них зрадить Його. Потім, щоб допомогти їм пам'ятати Його, Він дав їм причастя. Ісус пішов у Гефсиманський сад, щоб страждати за наші гріхи й молитися Богіві. Люди з мечами прийшли арештувати Його. Учні злякалися й розбіглися.
Див. Матвій 26:17–29, 36–56.

7

П'ЯТНИЦЯ

Ісуса відвели до первосвященика Кайяфи. Петро, учень Ісуса, заперечував, що знає Його. Ісуса повели на допит до правителя Пилата і до Ірода. Його засудили до смерті на хресті. Ісуса розп'яли. Багатий чоловік на ім'я Йосип поклав Ісуса в гробницю. Мати Ісуса, Марія, та Марія Магдалина, прийшли до гробниці.
Див. Матвій 26:57–72; 27:1–2, 27–37; Лука 23:44–46, 50–56.

8

СУБОТА

Тіло Ісуса знаходиться у гробниці. Перед входом було покладено великий камінь. Злочестиві священники просять Пилата поставити охорону біля гробниці, щоб нікому не дати увійти в неї.
Див. Матвій 27:57–66.

ВЕЛИКОДНЯ НЕДІЛЯ

Ісус воскрес! Він вийшов із гробниці. Ангел спустився з небес і відкотив камінь. Ісус наказав Своїм учням навчати і христити людей та пообіцяв, що завжди буде з ними.

Див. Матвій 28.

ФОТОГРАФІЯ МЕТНО РІБЕРА; ВГОРІ, СПРАВА НАЛІВО, ІСУС УВІЧЕРІ ВИХОДИТЬ З ВИФАНІ; ХУДОЖНИК ПЖЕЙМС ТІССО; СПАВНИЙ ВІЗД ХРИСТА В ЕРУСАЛИМ; ХУДОЖНИК ГАРРІ АНДЕРСОН © ІРІ; ЗІШЕННЯ СПИЛОГО; ХУДОЖНИК ГАРРІ АНДЕРСОН © ІРІ; ПАСХАЛЬНИЙ ВІЗД ХРИСТА В ЕРУСАЛИМ; ХУДОЖНИК ПЖЕЙМС ТІССО; СПАВНИЙ ВІЗД ХРИСТА В ЕРУСАЛИМ; ХУДОЖНИК ПЖЕЙМС ТІССО; ФРАГМЕНТ КАРТИНИ П'ЯТЕРО З НИХ БУЛИ МУДРІ; ХУДОЖНИК УОЛТЕР РЕЙН; З ПАСХАЛЬНИХ МУЗЕЮ ІСТОРИЇ ЦЕРКВИ; ХРИСТОС У ГЕОСИМАНІ; ХУДОЖНИК ГАРРІ АНДЕРСОН © ІРІ; ФРАГМЕНТ КАРТИНИ РОЗП'ЯТТЯ; ХУДОЖНИК ГАРРІ АНДЕРСОН © ІРІ; ПОХОРОН ХРИСТА; ХУДОЖНИК КАРЛ ГЕНРІХ БЛОХ; ВИКОРИСТОВУЄТЬСЯ З ДОЗВОЛУ НАЦІОНАЛЬНОГО ІСТОРИЧНОГО МУЗЕЮ У ФРЕДЕРІКСБОРГІ, ПІЛІРОД, ДАНІЯ, КОЛПОВАННЯ ЗАБОРОЧЕНО; ВНИЗУ: ВІН ВОСКРЕС; ХУДОЖНИК ДЕП'ЯРСОН.

Малюнки дітей з усього світу

Роботи з міжнародної виставки дитячих малюнків на тему: "Євангелія благословляє моє життя"

Дивіться більше малюнків з виставки у наступних номерах в рубриці "Наша сторінка". Дивіться інші роботи на сайті www.liahona.lds.org.

Андреа С., 10 років, Бразилія

Даша К., 11 років, Україна

Зеніф Ф., 9 років, Мексика

Чунг-чі, 6 років, Тайвань

Бет Б., 5 років, Канада

Даніель С., 5 років, Франція

Карен Л., 6 років, Болівія

Наталі С., 9 років, Гватемала

Кароліна А., 7 років, Перу

Леонардо Т., 8 років, Чилі

Сара Р., 9 років, Аргентина

Фатіма Б., 5 років, Перу

Лі В., 9 років, Польща

Еддісон О., 10 років, В'єтнам

Аліна С., 8 років, Україна

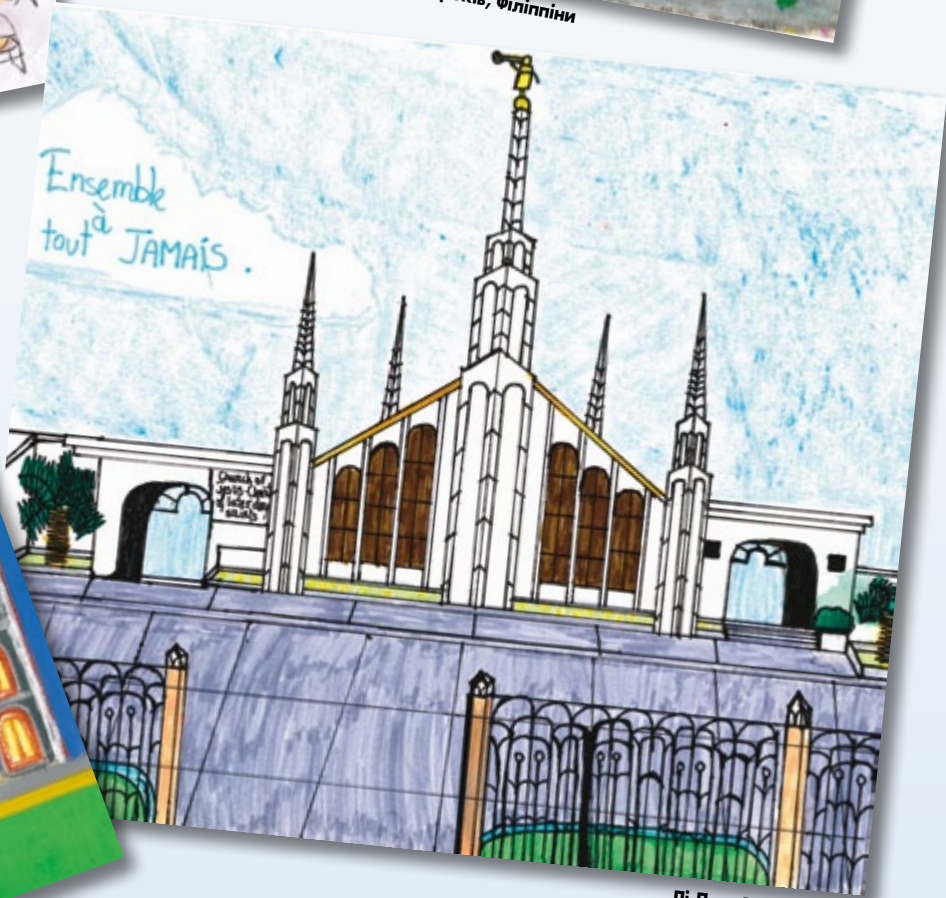
Ванесса Г., 11 років, Мексика

Гвен Р., 12 років, Філіппіни

Ерденджаргалін О., 8 років, Монголія

Лі Дж., 11 років, Таїті

Аманда Г., 12 років, Еквадор

Мартіна Ф., 11 років, Аргентина

Адріана Б., 10 років, Еквадор

Хосе В., 5 років, Перу

Особливий свідок

Старійшина Річард Г. Скотт, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, ділиться своїми думками з цього питання.

ІЛІСТРАЦІЯ БРАЙАНА БІНА

Як мені залишатися осторонь усього поганого, що є у світі?

Зі статті "Як жити гідно серед наростаючого зла", Ліягона, трав. 2004, сс. 100–102.

Шукайте і прислухайтеся до особистого скерування, даного через Святого Духа.

Небесний Батько підготував Писання й забезпечив неперервний божественний провід, щоб підтримувати нас. Та допомога стане запевненням, що ви можете жити в мирі та щасті серед наростаючого зла.

Якщо ви постійно зосереджуєте свій розум і серце на Ньому, Він допоможе вам мати багате й наповнене життя за будь-якої ситуації у світі.

Хоча зараз життя може здаватися важким, тримайтеся за залізний жезл істини. Ви робите більші успіхи, ніж вам здається.

Ви можете вести чеснотне, продуктивне, праведне життя, живучи за планом захисту, створеним вашим Небесним Батьком: Його планом щастя.

Ви можете скористатися цим уроком і вправою, щоб більше дізнатися про тему місяця Початкового товариства.

Ісус Христос

— мій Спаситель і Викупитель

Ана Марія Кобурн і Крістіна Франко

“Ми віримо, що завдяки спокуті Христа все людство може бути спасеним через послухність законам і обрядам євангелії” (Уложення віри 1:3).

Що б ви хотіли дати людині, яку дуже сильно любите? Наш Спаситель, Ісус Христос, так сильно любить нас, що віддав за нас Своє життя.

Небесний Батько знав, що якщо ми грішимо й помиляємося, то не зможемо знову жити з Ним. Тож Його Син Ісус Христос запропонував бути нашим Спасителем. Небесний Батько обрав Його спасти нас, оскільки Він був єдиним, хто міг жити без гріха.

Ісус страждав і помер, щоб спасти нас від смерті й наших гріхів. Цей вияв любові називається Спокутою. Завдяки Спокуті ми можемо каятися в гріхах,

отримувати прощення і ставати чистими, як Ісус.

Ісуса розп'яли і Він помер, але через три дні Він воскрес. Він знову був живий! Оскільки Він воскрес, ми також воскресемо. Це означає, що наші тіла й духи

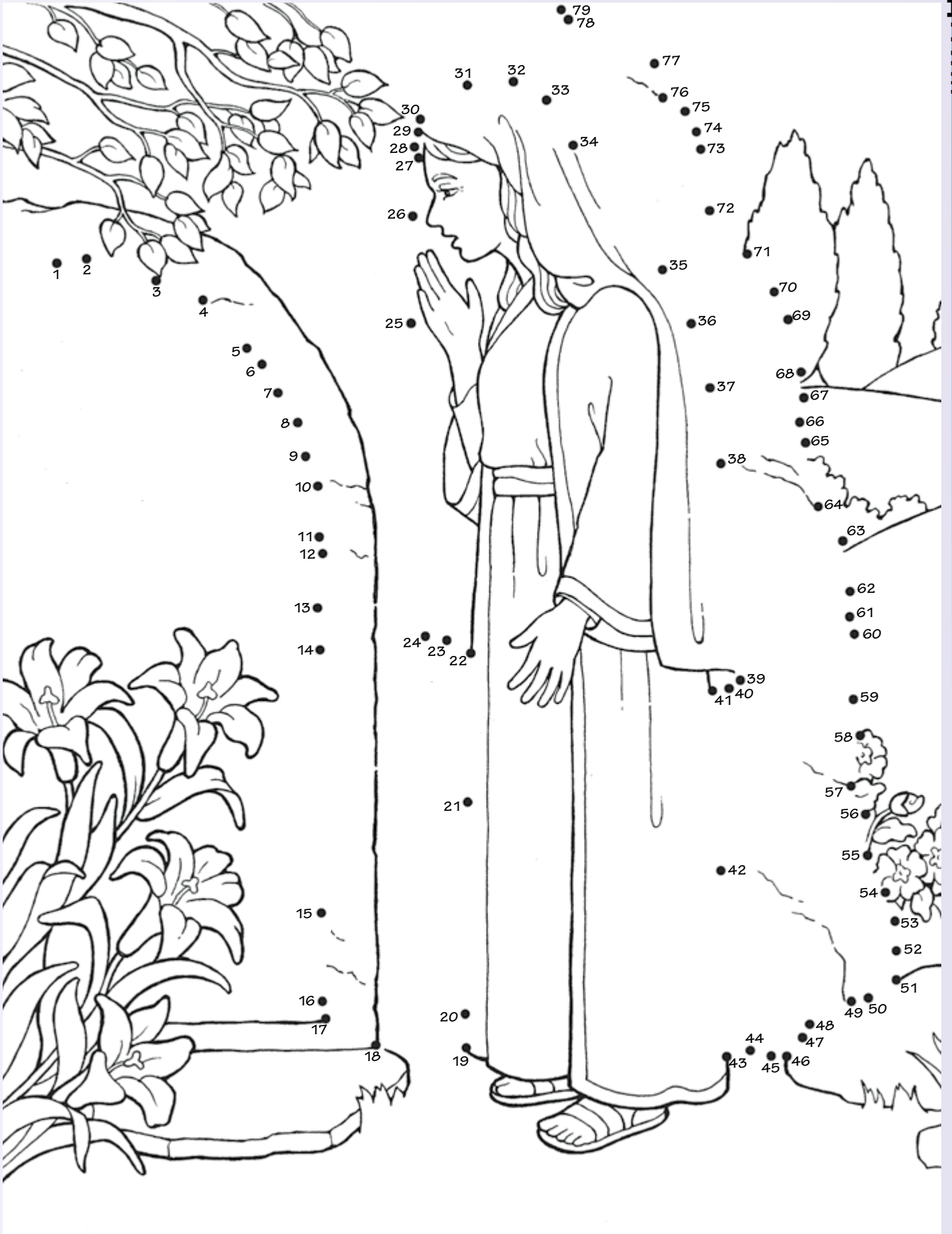
навіки возз'єднаються.

Дійсно, Ісус Христос є нашим Спасителем і Викупителем. Він є досконалим прикладом для всіх нас. Він навчав нас, як з любов'ю ставитися одне до одного. Він навчав нас служити одне одному. Він навчав нас ставати кращими. Ми не зможемо жити досконалим життям так, як Він, але ми можемо повернутися й жити з Ісусом та Небесним Батьком, якщо будемо виконувати заповіді й робити все, на що здатні. Нам потрібно іти за Ісусом Христом щодня. ■

ВПРАВА

З'єднайте крапки, щоб завершити малюнок Марії біля порожньої гробниці. Потім розфарбуйте зображення. Коли ви дивитесь на малюнок, то можете згадувати, що Ісус Христос є нашим Спасителем і Викупителем.

Щасливі бути вдома

Чед Е. Фарес

Співробітник редакції церковних журналів

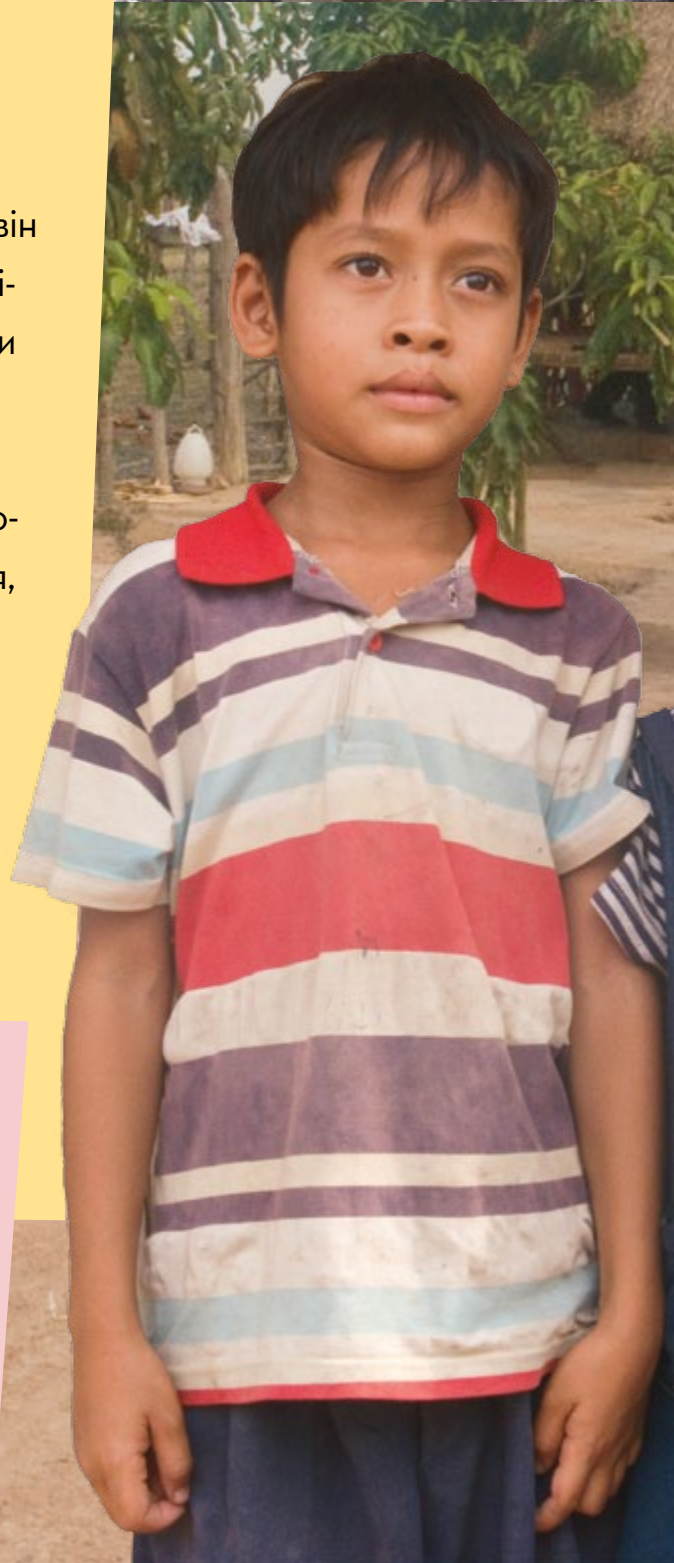
Бунта і Ніт—брат і сестра, які живуть у Сієм-Ріп, Камбоджа.

Коли Бунті виповнилося вісім років, він вирішив охреститися. Коли Ніт виповниться вісім, вона також охреститься. “Я хочу отримати Святого Духа”,—каже вона.

Бунта і Ніт приділяють велике значення служінню іншим людям. Бунта хоче бути місіонером, коли виросте. Ніт не може дочекатися, коли стане “бабусею-місіонеркою”—літньою місіонеркою. ■

Бунта і Ніт

багато часу проводять разом. Обоє вони намагаються добре ставитися одне до одного і до своєї сім'ї.

Люди приїздять з усього світу, щоб побачити старовинні будівлі їхнього міста, але **Бунта і Ніт** найбільше люблять бути вдома й проводити час із сім'єю.

Бунта і Ніт мають спеціальне місце у дворі, де вони сідають читати Писання, виконувати домашню роботу й читати *Ліягону*. Бунта і Ніт люблять читати Писання. Вони намагаються читати їх щодня. Ніт подобається читати про сон Легія. Бунта любить читати про Нефія.

Ніт подобається гратися мармуровими кульками, а **Бунті**—в футбол будь-яким м'ячем, який він знайде.

Різні костюми

Кааре Ревілл

Грунтується на справжніх подіях

“Ви сини Господа, Бога вашого”
(Повторення закону 14:1).

1. Елізі захотілося одягнути різні костюми. Вона взула татові черевики й причепила накладний червоний ніс.

Я—веселий клоун.

2. Еліза вибігла зі своєї кімнати. Вона вже була в жовтому шоломі будівельника й тримала пластмасовий молоток.

Я—сильний будівельник.

3. Перш ніж повернутися в свою кімнату, Еліза постукала молоточком по підлозі.

4. Еліза одягнула блискучу фіолетово-срібну сукню і покружляла у своїй кімнаті.

6. Коли настав час лягати спати, Еліза переодяглася у свою улюблену зелену піжаму. Вона вийшла зі своєї кімнати й сіла у мамі на колінах.

5. Елізі подобалося бути принцесою. Вона залишалася в сукні до кінця дня.

Я—прекрасна принцеса.

7.

Я—Еліза. Я—Боже дитя.

МИ ВСІ ДІТИ БОГА

Де б ми не жили і як би не виглядали, ми всі є дітьми Бога. Подивіться на дітей у кружечках вгорі і спробуйте знайти їх на карті. Обведіть кружечком кожну дитину, яку ви знайдете.

ДОПОМОГА БАТЬКАМ

Поговоріть про зовнішність дитини або риси її характеру. Що робить її унікальною? Поясніть, що Небесний Батько створив усіх нас різними, але всі ми—Його діти. Допоможіть дітям визначити унікальні особливості кожної дитини, зображеної на карті.

У навчанні, присвяченому Довіднику, наголошується на роботі спасіння

Адам С. Олсон

Співробітник редакції церковних журналів

Під час Всесвітніх зборів навчання провідництва, що відбулися в лютому 2011 р., члени Першого Президентства і Кворуму Дванадцятьох Апостолів навчали, як ефективніше використовувати нові Довідники. Ці збори стали наступними після проведених у листопаді 2010 року Всесвітніх зборів навчання провідництва, на яких ці Довідники були представлені.

Промовці наголосили на таких питаннях: як користуватися Довідниками з більшим натхненням; важливість розуміння доктринальної основи нових Довідників; як застосовувати принципи адаптації до церковних програм; як зроблені в Довідниках зміни можуть застосовуватися у здійсненні роботи зі спасіння, а також роль жінок у радах.

Участь у цій трансляції брали: президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві; старійшини Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз, Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук, Д. Тодд Крістоферсон і Ніл Л. Андерсен, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів; старійшини Крейг С. Крістенсен; Брюс Д. Портер та У. Крейг Цвік, сімдесятники; і генеральні президенти допоміжних організацій.

Користуватися Довідниками з більшим натхненням

Назвавши ці збори “другою нагодою зрозуміти, як ефективніше застосовувати Довідник”, президент Айрінг закликав провідників збільшити їхню

здатність отримувати одкровення.

“Лише через Духа ви будете знати, як застосувати те, що прочитали в Довіднику,— сказав він.—... Можливо, вам здасться, що марно чекати або навіть сподіватися на потік одкровень, потрібних вам у щоденному служінні. Він не може прийти без віри й наполегливої праці, але це можливо”.

Президент Айрінг пообіцяв: якщо провідники будуть працювати і молитися, щоб “розуміти і керуватися словами життя”, які дано їм, Господь допомагатиме їм служити й бути провідниками, надаючи їм додаткові сили.

Доктринальна основа Довідників

“Довідник є доктринальним,— сказав старійшина Оукс,— і він коротший за попередній, бо

стосовно багатьох питань в ньому не вказуються правила або не даються вказівки. Замість цього в ньому даються принципи, які натхненні провідники можуть застосовувати ... відповідно до їхніх місцевих обставин”.

Старійшина Беднар і старійшина Крістоферсон застерegli провідників, щоб вони не пропускали початкові розділи Довідника 2, бажаючи дізнатися про ті чи інші правила у подальших розділах. Початкові розділи закладають доктринальну основу для розуміння і застосування принципів і правил, що вказуються далі в Довіднику.

За словами старійшини Беднара, якщо в основі Довідника “лежать принципи і подається небагато пояснень до їх застосування, то це вимагає від всіх нас бути набагато більше духовно вимогливими і ретельними”.

Принципи адаптації

“Щодо питань доктрини, завітів та політики, встановленої Першим Президентством та Дванадцятьма, ми не

“Довідник стане для вас скарбом, якщо з його допомогою ви направлєте інших обирати шлях до вічного життя. Така його мета”.

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві

вносили зміни у Довідник,—сказав старійшина Нельсон.— Адаптація дозволяється стосовно деяких інших заходів, щоб це відповідало місцевим обставинам”.

За словами старійшини Портера, розділ 17 “Однаковість і адаптація” було вміщено в Довідник, щоб допомогти місцевим провідникам дослухатися до Духа і визначати, коли доречно адаптувати певні програми. У цьому розділі пояснюється, що не може бути зміненим, і вказується п’ять умов, за яких можна робити адаптацію: сімейні обставини, обмеженість у транспортному сполученні та зв’язку, малочисельні кворуми або класи, недостатня кількість провідників і умови безпеки.

“Належні адаптаційні зміни Церкву не послаблюють; вони її зміцнюють”,—написав старійшина Портер у зверненні, зачитаному старійшиною У. Крейгом Цвіком. Здійснюючи адаптацію за натхненням, місцеві провідники не повинні відчувати, що вони якимось занижують те, що має бути в ідеалі. “Кожний підрозділ Церкви має доступ до доктрин, обрядів, сили священства і дарів Духа,—усього того, що необхідно для спасіння й піднесення Божих дітей”,—написав старійшина Портер.

Робота зі спасіння

Зміни, зроблені у *Довіднику 2*, призначені, щоб просувати далі роботу зі спасіння. Президент Айрінг сказав: “Довідник стане для вас скарбом, якщо з його допомогою ви направлятимете інших обирати шлях до вічного життя. Така його мета”.

У розділі 5, що має назву “Робота зі спасіння в приході та колі”, зібрано разом багато тем, які раніше освітлювалися окремо, у т.ч. місіонерська робота членів Церкви, утримання навернених, активізація, храмова і сімейно-історична робота й навчання євангелії.

“Павло сказав, що в цьому розподілі повноти часів усе буде об’єднано в одне у Христі,—сказав старійшина Беднар (див. Ефесянам 1:10).—Це—одна робота”.

Наприклад, те, що до цього вважалося окремими місіями Церкви, є “тією ж самою роботою у

ФОТОГРАФІЯ КРЕЙГА ДІМОНДА. © ІРІ

різних сферах”,—сказав він. Місіонерська робота—це проголошення євангелії і запрошення інших людей отримати священні обряди та укласти завіти. Удосконалення святих, у т.ч. утримання, активація і навчання,—це робота із запрошення людей до шанування обрядів та завітів. Викуплення мертвих завдяки сімейно-історичній та храмовій роботі—це надання можливості отримати обряди й укласти завіти за померлих.

Старійшина Холланд сказав, що загалом зміни, внесені в Довідник, приводять до розуміння, що провідники кворумів та допоміжних організацій знаходяться на раді приходу не лише для того, щоб думати про членів свого кворуму і своєї допоміжної організації, але щоб вони спільно відповідали за духовне благополуччя всіх членів приходу.

Старійшина Кук допоміг роз’яснити, як деякі зміни стосовно правил в *Довіднику 2* сприяють роботі зі спасіння.

Він наголосив на важливості того, що тепер питання благополуччя будуть обговорюватися на зборах єпископів і ради приходів, а збори з благополуччя більше проводитися не будуть. Він пояснив, що збільшується роль провідників Мелхиседеківського священства у наданні порад членам кворумів. Далі він роз’яснив зміни, що дозволяють батькам, які не є повною мірою гідними входу в храм, за певних обставин брати участь в обрядах і благословеннях членів сім’ї.

У роботі зі спасіння провідники священства повинні брати до уваги, які наступні обряди потрібні для людини і як допомогти їй підготуватися до них.

ОБГОВОРЕННЯ ЗА КРУГЛИМ СТОЛОМ З ВИКОРИСТАННЯМ NEW TRAINING LIBRARY

Під час Всесвітніх зборів навчання провідництва, що проводилися у лютому 2011 р., генеральні президенти допоміжних організацій Церкви взяли участь в ряді обговорень за круглим столом, на яких були використані приклади, взяті з нових навчальних ресурсів в он-лайн.

Leadership Training Library—це зібрання прикладів із служіння реальних провідників з усього світу, які ілюструють принципи, вміщені в *Довіднику 2*. Ці відеосюжети знято у Бразилії, Англії, Гватемалі та Кореї, на даний час вони перекладаються і будуть доступними он-лайн у другій половині 2011 р.

Використовуючи ці відеосюжети, генеральні президенти допоміжних організацій під керівництвом старійшин Роберта Д. Хейлза і Ніла Л. Андерсена, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, та старійшини Крейга С. Крістенсена, сімдесятника, обговорили три важливі принципи, вміщені в *Довіднику 2*.

1. Готуйтеся духовно

“Це просто дивовижно, як Господь шукає способи, щоб благословити нас, і чекає, щоб зробити це”, —пояснила Розмарі М. Уїксом, генеральний президент Початкового товариства, переглянувши приклад того, як провідник Товариства допомоги з Південної Кореї, плануючи збори, палко просить про натхнення й отримує його.

Старійшина Андерсен, проводячи обговорення з Джулі Б. Бек, генеральним президентом Товариства допомоги, і сестрою Уїксом, сказав: “Це духовна робота; ми не можемо виконувати її без допомоги Господа”. Учасники бесіди за круглим столом обговорили, як духовна підготовка допомагає провідникам зосереджуватися на конкретних людях, пристосовуючи заходи, уроки і завдання до їхніх потреб. “Одкровення є скрізь поміж нас”, —свідчив старійшина Андерсен.

2. Участь у радах

Реальна історія про членів ради приходу у Гватемалі, які працювали разом, щоб запропонувати сім’ї повернутися до повної активності в Церкві, і досягли в цьому успіху, дала можливість старійшині Крістенсену провести бесіду про те, як працювати разом у раді з президентами всіх п’яти допоміжних організацій: сестрою Бек, сестрою Уїксом; Расселом Т. Осгуртом, генеральним президентом Недільної школи; Елейн Ш. Дальтон, генеральним президентом Товариства молодих жінок; і Девідом Л. Беком, генеральним президентом Товариства молодих чоловіків.

За круглим столом обговорювали, як об’єднані зусилля членів ради можуть допомогти членам ради приходу розвиватися далі; як активні члени ради полегшують ношу єпископа; як провідники і члени приходу повинні дослухатися до волі Господа, повідомляти про неї і діяти за неї стосовно членів приходу.

3. Служіння іншим

У центрі третього відеосюжету—молодий чоловік з Англії, який намагається залишатися повністю активним у Церкві. Під час обговорення, яке проводив старійшина Хейлз за участі брата Осгурта, брата Бека і сестри Дальтон, було вказано, як важливо, щоб провідники працювали з батьками, в церковних радах і з молоддю.

“Якщо ви будете робити все так, як сьогодні побачили,—сказав на завершення старійшина Хейлз,—розкажете про [приклади з відеосюжетів] і обговорите їх; якщо ви поведете їх до Господа, ... ви будете направлятися і скеровуватися в тому, як допомогти і зміцнити, і завершити те, що вам потрібно зробити у даному вам покликанні”. ■

“Головне—не реалізація програм чи керування організацією,—сказав старійшина Беднар.—Це необхідно, але цього недостатньо. Це робота зі спасіння. І коли ми починаємо думати про обряди і завіти, тоді провідники священства будуть ставити належні запитання, яким є наступний обряд, потрібний у житті цієї людини чи сім’ї, і як ми можемо допомогти у підготованні до нього”.

Жінки у раді

Старійшина Скотт висловив стурбованість тим, що в деяких місцях провідники не користуються можливістю запрошувати жінок на спільні наради. “Коли [жінок] запрошують до участі на зборах ради, їхні ідеї завжди є корисними й натхненними”, —сказав він.

БІЛЬШ ДОКЛАДНО В ОН-ЛАЙНІ

Знайдіть аудіозапис, відеозапис і текст трансляцій обох Всесвітніх зборів навчання провідництва на сайті lds.org/menu/service/serving-in-the-church.

Довідник 2 можна знайти на сайті lds.org/handbook/handbook-2-administering-the-church. Нова Leadership Training Library буде доступною на Serving в церковному розділі lds.org by mid-2011.

Церковні провідники сказали, що на зборах провідництва і чоловікам, і жінкам необхідно надавати можливість рівноправно і вільно висловлювати свої думки.

Провідники можуть заохочувати сестер до участі у зборах ради, називаючи їх по імені і виражаючи їм вдячність за висловлення цікавих думок і рекомендацій, як пояснив старійшина Скотт.

“Додаткове благословення, що приходить у домівки провідників священства”, які дотримуються цих настанов, полягає в тому, що “ці чоловіки починають більше цінувати священну роль своїх дружин у себе вдома”,—додав він.

Він навчав, як важливо прагнути одностайності серед членів ради. Коли виникає це відчуття, провідник може його розпізнати і запропонувати проголосувати. У випадках, коли члени ради можуть бути не одностайними, провідники повинні спитати думку кожного члена ради приходу, висловити вдячність за їхні думки, прийняти рішення і попросити членів ради приходу спільно підтримувати виконання цього рішення. Старійшина Скотт підкреслив важливість конфіденційності у питаннях, які розглядаються на раді приходу.

Результати участі в раді

Старійшина Нельсон завершив навчання, висловивши три сподівання: що спрощення сприятиме тому, що час і ресурси членів Церкви будуть витрачатися більш ефективно, що сила священства буде зростати у кожного носія священства, щоб благословляти кожну окрему людину і кожну сім'ю в Церкві, і що кожний член Церкви зможе відчувати себе більш відданим і кращим учнем Христа. ■

У НОВИНАХ

Старійшина Перрі організовує перший кіл на Гуамі

Старійшина А. Том Перрі, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, приїхав у грудні 2010 р. на Гуам, щоб організувати Гуамський кіл Баррігада, перший кіл на території Гуаму. Перебуваючи там, старійшина Перрі, який служив у морській піхоті Сполучених Штатів у цій місцевості під час Другої світової війни, також відвідав “Музей війни на Тихоокеанських островах” і сусідній острів Сайпан. На Гуамі живе 1971 член Церкви. Територія Гуаму входить до Північно-азіатської території Церкви.

Лікарі-святі останніх днів лікують холеру в Папуа-Новій Гвінеї

Маленька група лікарів-святих останніх днів з Австралії займалися лікуванням хворих на холеру, яка спалахнула у віддалених селах на північному заході Папуа-Нової Гвінеї у кінці 2010 р.

Лікарі працювали із сотнями пацієнтів; їм вдалося спасти одного чоловіка, який був уже на порозі смерті, коли прибув у лікарню, та інших, які б не прожили й 24 годин без лікування.

Люди сходилися до лікарів і по суші, і припливали на каное. Девід Уільямс, з Брісбена, і Ентоні Мехлер, з Кернса, сказали, що вже в день прибуття у

село Согере, вони надали допомогу більш як 200 хворим на холеру. Даючи оцінку зробленому, д-р Мехлер сказав: “Як для фахівця, [це] був найбільш винагороджуючий у моєму житті досвід”, попри всі труднощі й виснажливу тяжку роботу.

Церква, крім того, що послала лікарів, також надала необхідні матеріали, у т.ч. медичні препарати й очищувачі води. У вражені хворобою місцевості Церквою також були відправлені вантажі з продовольством та милом у Порт-Морсбі, а вантажі з особистими гігієнічними пакетами направляються з Порт-Морсбі і Брісбена. Місіонерська подружня пара поїхала в Папуа-Нову Гвінею проводити експертизу води, щоб допомагати у координуванні допомоги, що надається.

На DVD представлено тему спільних заходів на 2011 р.

У січні Церква почала розповсюдження DVD: Зміцнення молоді, 2011, *We Believe* серед підрозділів Церкви по світу, щоб використовувати це DVD для підтримки теми спільних заходів 2011 року.

DVD має багато різних матеріалів, призначених допомогти молоді зробити тему, якою є Уложення віри 1:13, центральною частиною свого життя. Серед матеріалів: звернення Президента Томаса С. Монсона,

КОРОТКО З УСЬОГО СВІТУ

Церква приймає роботи для Дев'ятого міжнародного мистецького конкурсу

Музей церковної історії подасть реєстраційні форми для Дев'ятого церковного міжнародного мистецького конкурсу в он-лайні 4 квітня 2011 р.

Роботи на конкурс необхідно надіслати в он-лайні або поштою до 7 жовтня 2011 р. Тема цього конкурсу—“Сповідайте про Його чудесні діяння” (УЗ 65:4). Щоб отримати більше інформації англійською мовою або переглянути відібрані мистецькі роботи з минулих конкурсів, завітайте на сайт lds.org/churchhistory/museum/competition.

Анімовані історії з Нового Завіту

На додаток до навчальних матеріалів 2011 р., присвячених Новому Завіту, відеосюжети з книги *Історії з Нового Завіту* тепер анімуються з використанням методу,

що називається паралакс. 65 відеосюжетів вже доступні англійською мовою у форматі MP3 для кожного відео та для 11 мов на LDS.org. Паралакс-відео будуть доступними всіма мовами впродовж 2011 р. Знайдіть відео на сайті scripturestories.lds.org і виберіть **New Testament Stories**.

Молоді чоловіки в Бангалорі зобов'язалися виконувати програму Обов'язок перед Богом

Більше 30 молодих чоловіків з Бангалорського округу, Індія, зібралися на пагорбах Канакапура, щоб дізнатися про нову програму Обов'язок перед Богом та засвоїти духовні уроки з фізично нелегких заходів. Молоді чоловіки використовували канат і блоки, щоб перебраться через водойму. Вони зробили ранкову пробіжку, вилізли на гору і спустилися звідти по канату. Захід закінчився зборами свідчень. ■

генеральних президентів Товариства молодих чоловіків і Товариства молодих жінок, музика, свідчення молоді і т.д.

Більшість матеріалу—це свідчення молоді та надихаючий досвід людей.

Музика, послання і свідчення можна використовувати, щоб збагатити уроки, збори та заходи для молоді впродовж всього року.

Усі матеріали доступні он-лайн для завантаження на сайті youth.lds.org.

DVD підготовлено такими мовами: англійською, іспанською, італійською, китайською, корейською, німецькою, португальською, російською, французькою та японською. ■

ОНОВИТИ

У номері *Ліягони* за січень 2011 р. сказано, що у країні Кот-д'Івуар служать немісцеві місіонери (див. Сем'юел Гоудд, “У присутності ангелів”, с. 50). Після того як номер вийшов з друку, обставини там змінилися і немісцеві місіонери знову там не служать. Церква уважно слідкує за політичною ситуацією скрізь, де служать місіонери, і, в разі необхідності, вивозить місіонерів. Місіонери повертаються тільки тоді, коли обстановка знову нормалізується.

Дивіться і слухайте класичні історії з Нового Завіту, які набувають чудового кольору і звучання на сайті scripturestories.lds.org.

ВІДГУКИ

Він полегшує наші тягари

Я люблю цей журнал і все, що в ньому пишеться. Я люблю статті, написані генеральними авторитетами, особливо їхні виступи на конференціях. Вони навчають і заохочують нас рухатися вперед, незважаючи на наші випробування.

Я вже 26 років є членом Церкви і прочитала кожний номер *Ліяґони*. Часто я перечитую старі номери, і одна зі статей, які мені дуже дорогі, це "Ляґідні милості Господа", написана старійшиною Девідом А. Беднаром (травень 2005 р., с. 99). Вона допомагає мені пам'ятати, як часто Небесний Батько виявляє Свої ляґідні милості і полегшує наші важкі тягари.

Юланда Валенті, Італія

Навчання приходить від Господа

Кожний місяць я вдячний за те, що маю слова живих пророків. Я знаю: їхні вчення приходять від Господа і благословлятимуть моє життя, якщо я буду дотримуватися їх у своєму житті. Читання розповідей святих з усього світу зміцнює мою віру і свідчення, бо я дізнаюся, що роблять інші люди, долаючи власні труднощі.

Байрон Девід Калдерон Москуера, Еквадор

Будь ласка, надсилайте свої відгуки і пропозиції на адресу: liahona@ldschurch.org. Листви можуть бути відредаговані для більш стислої і ясної подачі інформації. ■

ІДЕЇ ДЛЯ ДОМАШНЬОГО СІМЕЙНОГО ВЕЧОРА

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Далі подано кілька прикладів.

"Завжди пам'ятати Його", сторінка 20: Подумайте сім'єю над порадою старійшини Крістофферсона: "Ми можемо почати з того, що проаналізуємо всі складові свого життя й організуємо їх за пріоритетністю таким чином, щоб у центрі був Спаситель". Обговоріть деякі з благословень, згаданих старійшиною Крістофферсоном, які приходять, якщо ми "завжди пам'ятаємо Спасителя".

"Сила Писань", сторінка 52: Прочитавши цю статтю разом, запропонуйте членам сім'ї поділитися почуттями про читання Писань і відвідування семінарії. Запропонуйте їм написати у щоденниках свої свідчення про силу Писань. Заохочуйте своїх малих дітей вивчати і зачувати напам'ять вірші для опанування.

"Посередник Ісус Христос", сторінка 56: Читаючи разом цю статтю, попросіть членів сім'ї послухати, яким важливим є посередник. Спитайте їх, що могло б статися, якби посередник не допоміг боржнику. Ви також можете прочитати уривки з Писань і обговорити, яким чином Спаситель є нашим посередником. Прочитайте й обдумайте 2 Нефій 2:27–28 і Алма 42:24–25.

"Різні костюми", сторінка 70: Можна запропонувати членам сім'ї

вбратися у якісь костюми або в когось переодягтися. Дайте кожному можливість розказати, хто вони є. Прочитавши оповідання, поясніть, що яку б ми роль не грали, ми завжди є дітьми Бога.

Щасливі часи і вічні узи

Коли мої діти були ще малими, їм подобалося після домашнього сімейного вечора гратися в ігри. Однією з їхніх улюблених була гра "Слон Транкі", названу через пісеньку, яку наша донечка, Джоселін, вивчила в дитсадочку. Після того, як ми всі разом її проспівали, я ставав Транкі та катав дітей на своїй спині. Спочатку мого дворічного сина Джорджа; потім ще сідала моя чотирирічна донька Джоселін; а потім вже мені на спину залазила моя дружина Елізабет. З трьома ними на спині я возив їх навкруги по нашій вітальні. Нам було дуже весело.

Прошли роки, і обоє моїх дорослих дітей чекали на їхні покликання на місію. На одному з домашніх сімейних вечорів вони згадали про гру "Слон Транкі". Ми разом заспівали ту пісеньку; а потім, через стільки років, я знову став слоном. Спочатку мій син, потім донька, а за ними і їхня мати залізли мені на спину. Я розтягся на підлозі, і всі ми розсміялися.

Пам'ять про це викликає в нас вдячність до пророків, які навчили нас проводити домашній сімейний вечір. Ми дізналися: якими б простими не були наші сімейні вечори, найважливішим є те, що ми переживаємо щасливі часи зі своїми сім'ями, часи, які зміцнюють вічні узи. ■

Віктор Г. Чаука Рівера

ТЕРНОВИЙ ВІНОК—ВІНОК ПЕРЕМОЖЦЯ

Ларрі Гіллер

Співробітник редакції церковних журналів

Серпень. Свята земля. Навколо нас видніються руїни Капернаума, вкриті маревом пополудневої спеки. Я був у захопленні від того місця, але, слухаючи монотонний голос нашого гіда і цікад, думками я полинув кудись далеко.

Раптом я знову зосередився, коли гід показав на дерево, в тіні якого ми стояли, і мимохіть сказав: “Це дерево називають “терновий вінок”. Я подивився на гілки, вкриті листям. А де ж колючки? Я дотягнувся до гілочки й обережно нахилив її.

Там, серед ніжних листочків, я побачив колючки—тонкі, зелені, страшенно гострі, довжиною з мій великий палець. Десять за метр їх уже не було видно. Але кожен, хто доторкався до тих вкритих листям гілочок, неодмінно відчував біль.

Мені пригадалося багато картин, де було зображено, як Спаситель стояв перед глузливими на суді, одягнений у червону мантию з вінком, сплетеним із сухих колючих гілок. Раптом мені спало на думку, що раб або вояк, якому наказали зробити той вінок, міг сплести його із гнучких зелених гілок, таких, як на цьому дереві над нашими головами, а не з ламких сухих лозин. Якщо заглибитися в суть, то вінок одягли не лише для того, щоб завдати болю, але і поглузувати та посміятися.

У стародавньому світі зелений вінок з листя або гірлянда—як правило, із запашного

*Для мене
терновий
вінок став
символом
того, що
Спаситель
знає про наші
приховані
болі, і Він
може нас
зцілити.*

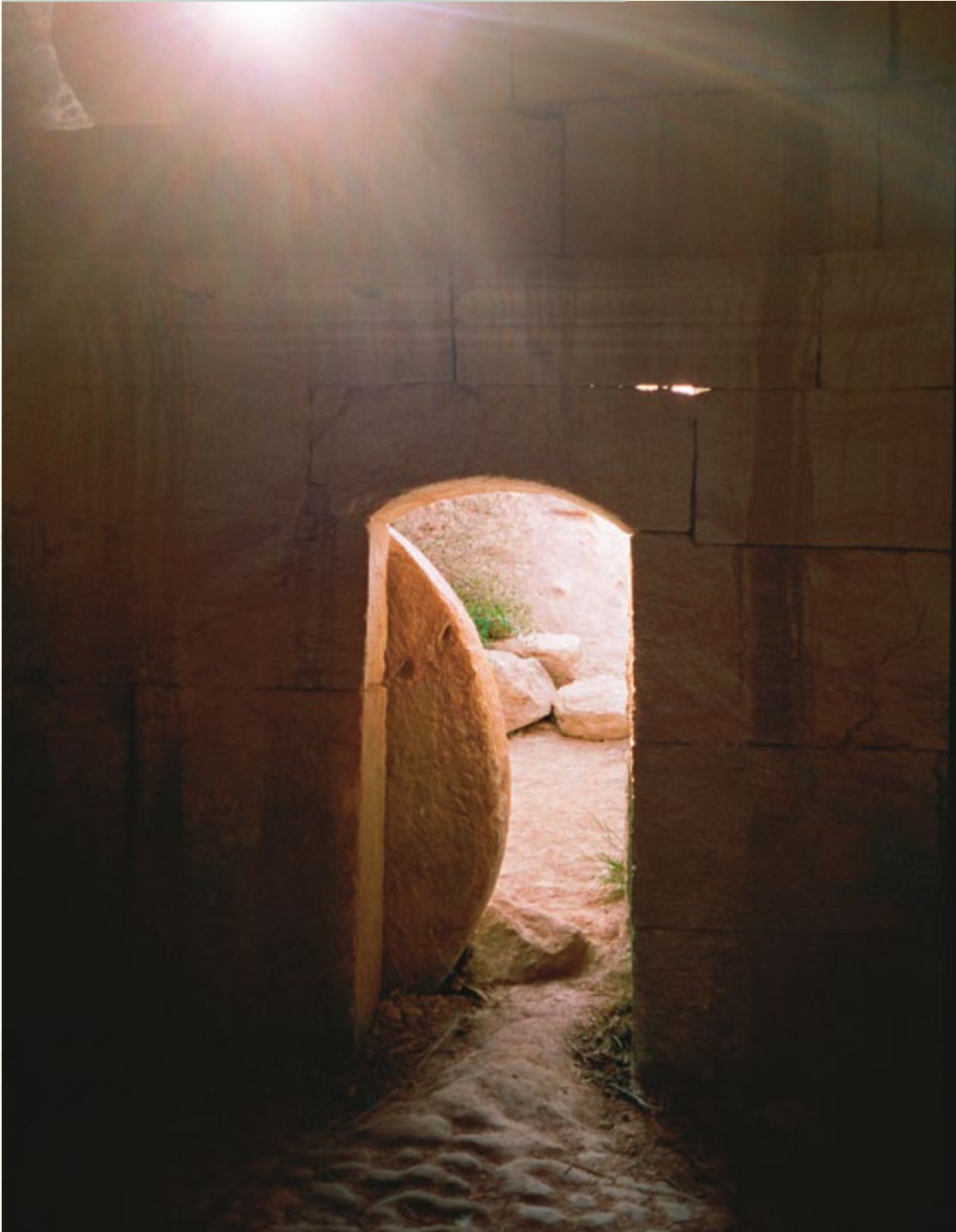
лавра—вручалися переможцям змагань або битв. Лавровий вінок прикрашає зображення царів та імператорів. Можливо, болісний вінок, що стискував чоло Спасителя, був вкритий зеленим листям, цинічно нагадуючи про ту стародавню почесність. Звичайно, це припущення, а не вчення. Але коли я уявляю цю картину, то більш чітко усвідомлюю один з аспектів Спокути: Спаситель знає про наш біль, і Він може зцілити нас.

Мантия, в яку Його одягли, була глузливим символом царської влади.

Вона прикривала сліди від ударів і глибокі рани після бичування, яке Він щойно пере-страждав. Таким же чином колючий вінок з листям був натяком на вінок переможця, але насправді він таїв у собі біль.

Так багато з нас мають потаємні рани. Гімн вчить нас, що “ми не в змозі оцінити тягарі скорбот людських” (“Я йтиму за Христом”, *Гімни*, № 129). Але Спаситель бачить їх. Він добре знає наш потаємний біль. Упродовж усього служіння Він жив передчуттям Спокути й Воскресіння. Однак ті, кого Він навчав, благословляв і зцілював не знали цього. Навіть Його найближчі учні нічого не знали.

Спаситель бачить, що приховано за “мантиями” і “вінками”, якими ми хочемо замаскувати наш біль від інших. Знівши “муки, і страждання, і спокуси всякого роду”, Він повний милосердя і знає, як підтримати нас, коли ми кладемо свої тягарі до Його ніг (див. Алма 7:11–12). У Нього є бальзам, що зцілює навіть глибокі й приховані рани. А вінок, який Він приготував для нас, є дійсно вінком переможця. ■

Ранок Воскресіння, художник Стівен Едвардс

Під час Свого земного служіння Христос сказав Своїм учням, що Син Людський повинен бути “убитий,—але третього дня Він воскресне!” (Лука 9:22).

Після того, як Його розп’яли, “прийшла Марія Магдалина та інша Марія побачити гріб.

І великий ось ставсь землетрус, бо зійшов із неба

Ангол Господній, і, приступивши, відвалив від гробу каменя, та й сів на ньому. ...

А Ангол озвався їй промовив жінкам: “Не лякайтеся, бо я знаю, що Ісуса розп’ятого це ви шукаєте.

“Нема Його тут,—бо воскрес, як сказав” (Матвій 28:1–2, 5–6).

“Щоб пам’ятати Спасителя, нам, очевидно, треба пам’ятати Його Спокуту, символічно представлену хлібом і водою, які є нагадуванням про Його страждання і смерть,—пише старійшина Д. Тодд Крістоферсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів.—Ми ніколи не повинні забувати, що Він зробив для нас, бо без Його Спокути і Воскресіння життя не мало б сенсу. Однак завдяки Його Спокуті й Воскресінню наше життя має вічні, божественні перспективи”. “Завжди пам’ятати Його”, с. 20.